

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 129
ΔΡΧ. 6

ΤΟ ΦΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 15—11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣ:

Ήραι κατ'αλληλίας διά τας ύπο- θέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 10—11 π.μ. της Παρασκευής (15), 4—6 μ.μ. της Δευτέρας (18) και 7.30—9.30 μ.μ. της Πέμπτης (21).

Διά τα χρηματικά ζητήματα 4—8 μ.μ. της Τετάρτης (20) και 6—8 μ.μ. της Πρώτης της Πέμπτης (21) μέχρι και της 2 μ.μ.

Διά την άγοραν λαχείων 2—3 μ.μ. της Παρασκευής (15) και επί- σης δολοκίπος ή πρώια της Πέμ- πτης (21).

Διά τα τυχερά παιχνίδια το ά- πόγευμα του Σαββάτου (16). Έπί- σης 7—10 μ.μ. της Πέμπτης (21).

Διά τας αισθηματικές υποθέσεις δεν υπάρχουν ιδιαίτεροι ένοικαι ά- ραι κατ' αλήτην την εβδομάδα. Είνε πιθανώτερον ότι θα έμφιλοχωρή- σουν μερικά άφορμαι διενέξεως και ψυχρότητες μεταξύ των έραστών.

Δεν υπάρχουν επίσης κατ'αλληλίας άραι διά γάμους ή άραδάνας.

Διά το μέλλον σας 4—6 μ.μ. της Πέμπτης (21).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Κ. Α. Α. Π., Κων)πολιν. —Χα- ρακτήρ όλίγων άστρος και επιπό- λαιος. Εξέθυσος διάθεσις. Έρχε- σθε εις συχνάς προστριβάς με το περι- βάλλον σας, άλλα χωρίς σοδράς συ- νεπείας. Άδυναμία προσλήψεως και άφοσίωσης. Είς τας δυσκόλους στιγμάς της ζωής σας —και θα περάσετε άρκετάς —θα όρτητε μίαν ύποστηρίξιν και μίαν ένίσχυσιν, που θα σας επιτρέψουν να έξέλθετε νι- κήτρια. Πρόωρα αίσθημα. Χρεία, ζήτη κάποιον προσοχή ως προς το ζήτημα αυτό. Θα συνάψετε γάμον εις νεαράν ηλικίαν, άρκετά εύτυχ. Οικονομική άνεσις. Μην άφήνετε να παρασπασθε από τα ένστικτά σας.

Α. Β. Α., Κων)πολιν. —Δυσ- τροπος και στρεφνός χαρακτήρ. Διά θέσις μελαγχολική και άπαισιόδο- ξος. Ίσχυραι φιλοδοξίαι. Έγώσιμος φθάνων μέχρι πλήρους άδιαφορίας δια τούς άλλους. Μην παραμυθή- την ύγείαν σας, ή όποία θα σας δώση μερικά άφορμιά άνησυχιών. Θα συναντήσετε πολλάς δυσκολίας εις τα πρώτα σας ήματα. Θα έξο- βαλνθούν όμως συντόμως και θα καταρθώσετε τέλος να σταδιοδρομή- σετε καλώς. Αι αίσθηματικά περι- πέτεια δεν σας εύνοούν. Γάμος κα- τόπιν συναικεσίου έπωφελής.

Φ. Χ. Μ. Ε., Κων)πολιν. —Πεί- σμων και ίσχυρυνών. Πολλά ι- κανότητες τας όποιας όμως άφίνε- τε άχρησιμοποίητους. Δημιουργείτε άντιπαθείας και έχρόντητες μεταξύ του περιβάλλοντός σας. Ζωή άστα- θής και όλίγων ταραχώδης. Πρέπει να στριχχίθετε περισσότερο εις τας ίδιαι σας δυνάμεις, παρά εις εύ- νοιαν της τύχης. Είς τα αίσθηματι- κά ζητήματα θα συναντήσετε πολλάς έναντιότητες. Να προτιμάτε έ- λευθέριον έπάγγελμα, όπου είνε δυ- νατόν να έξελιχθήτε καλύτερα. Πι- θανότητες άποκτήσεως περιουσίας εις ώριμον ηλικίαν.

ΕΛΛΗΝΙΔΑ. —'Η ζωή σας δεν θα είνε πολύ ήρεμος, άλλ' έν τω συνόλω της άρκετά εύτυχής. Θα ά- γαπήσετε και θα άγαπηθήτε πολύ. Θα έχετε πιθανόν μερικά καθυστε- ρήσεις. Μην δημιουργήτε προστρι- βάς με το περιβάλλον σας, διότι είνε δυνατόν να άποδουν εις βάρος σας. Καλός γάμος κατόπιν αίσθη- ματος, άλλ' όχι πολύ σύντομος. Θα επιπλέυετε κοινωνικάς. Ήμέρα Κυριακή, λίθος άμέθυστος, άριθμός 5, ζωρά χρώματα.

ΓΑΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ, Κατερίνη. —Δεν υπάρχει κανείς λόγος για να αλλάξετε τον σημερινόν τρόπο ζωής. Έξοκολουθήστε την αυτή στάσι. Α- πέναντι όλων, φροντίζοντες όμως να μειώσετε τον κάπως υπερβολικό έγωισμό σας, που δεν πρόκειται να σας έξυμνητήση σε τίποτε. Ή σημερινή περίοδος της ζωής σας σας

επιφυλάσσει πολλές ένοχλήσεις και άνησυχίας. Όπως όποτε δεν θα διατρέξετε σοβαρούς κινδύνους. Άρ- γότερα θα άγαπήσετε και θα άγα- πηθήτε πολύ. Προσέξτε όμως διότι είνε δυνατόν να μην όρτη πλήρη ίκανοποίησιν εις αυτό το αίσθημα σας, λόγω άπρόσπυν γεγονότων. Ό γάμος σας θα γίνη εις νεαράν ηλικίαν και θα σας άνοδείωση εις άνώτερον κοινωνικόν επίπεδον, ένθ' συγχρόνως θα σας έξασφαλίση με- γαλύτεραν εύμερεια. Ή ζωή σας θα έχη συχνάς μεταβολάς, άλλ' εις το σύνολόν της θα είνε εύχάριτος. Προς το παρόν καμμία οικονομική μεταβολή. Άλαφρα άσθένεια. Με- ρικαί μετακινήσεις βραδυτέρων. Λί-θος άμέθυστος, ήμέρα Κυριακή, ά- ριθμός 3.

ΘΑΡΡΟΣ, ΕΛΠΙΣ, ΥΠΟΜΟΝΗ, Α. Χ. 20. —Θά έπρεπε σ' αυτή την ύπόθεσι, όπως και γενικώτερον, να επιδείξετε μεγαλύτερη σταθερότητα και θέλησι. Διότι δυστυχώς είσθε άδύνατος χαρακτήρ, με μετρίαν πρω- τοβουλίαν και πολύ άτολμος. Στην ύπόθεσι αυτή μπορείτε και θα έπρε- πε να προωρήσετε περισσότερο. Αυ- τα όμως θα μπορούσαν να είχαν γίνε, άλλα δεν πρέπει να γίνον- χε και τώρα. Σας συνιστώ να άνα- μείνετε εύθεωτέρας περιστάσεις. Με δυο λόγια, άγαπήτε μου φίλε: μην παίρνετε τα πράγματα παιδιά- στικα. Δεν είσθε τόσο νέος όσον φαντάζεσθε. Ή ζωή είνε σκληρή και τίσιω από τα όνειρα ύπάρχει ή πρα- γματικότητα.

ΦΑΙΝΗΝ Ε. Μ. Κ. —Ήρεμος χα- ρακτήρ, όλίγων άτολμος και άρκε- τώ καλός. Έύγενή αίσθημα και διαθεσις. Ζητάτε πάντοτε περισ- σότερα από ό τι μπορείτε να επιτυ- χετε και γι' αυτό πο- εύκολα μπερδεύετε και ίκανοποιήτε. Πρόωρα έρωτική αίσθημα, τα όποια όμως δεν πρόκειται να παίσουν κανένα σημαντικόν ρόλον στη ζωή σας. Ό γάμος σας θα πραγματοποιηθή άρ- γότερα, κατόπιν αίσθηματος. Θα είνε άρκετά εύτυχ.

ΣΟΝΙΑΝ Π. Μ. —'Αστατος χα- ρακτήρ. Και σεις επίσης θα έχετε πολλά και πρόωρα αίσθημα. Προ- σέξτε διότι είνε δυνατόν να δια- κινδυνεύετε την ύπόληψιν σας. Έ- λαφρα διαταραχή της ύγείας σας. Γάμος εις νεαράν ηλικίαν. Μελαντι- κός, σημαντική βελτίωσις της οικο- νομικής καταστάσεως.

Αρ ΚΑΜΑ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Χ α β α ν έ ζ α ν. —Είσθε άρ- κετά λογική, για να μην είνε δυνα-τόν να έχετε ένστικτώδεις και αυ- θορημούς έκδηλώσεις. Ή πάλη με- ταξύ λογικής και καρδιάς θα συνε- χισθή και θα άποτελέση το κυρίω- τερον γνώρισμα της ζωής σας. Ί- δου μερικά από τα χαρακτηριστικά σας: Πείσμων, έγωίστρια, φιλάρε- σκος, άλλα χωρίς έκζητησιν και με τάσιν προς την άπλοτητα και την φυσικότητα, άαξιοτική εις άρισπε- νας έκδηλώσεις σας, και άξιοπε- νης μέχρις άκαταδεξίας, φαντασιό- πηκτος μάλλον παρά όνειροπόλος, άρκετά φιλόδοξος, πρόσχαρος, φίλη- τών διασκεδάσεων και γενικάς της εύκόλου ζωής. Αισθηματικός θα πα- ραμείνετε πάντοτε άνικανοποίητος. Γάμος καλός υπό μορφήν συνωκε- σίου, το όποιον δεν θα άποκλείση μίαν άμοιβαίαν συμπάθειαν. Θα εύ- νοηθήτε οικονομικάς άλλ' όχι άμέ- σως. Μεταξύ του κύκλου των γνω- στών σας θα έχετε άρκετάς επιτυ- χίας.

Ε π α ρ χ ι ω τ ο π ο ύ λ α ν Μ. Π. —Καλός χαρακτήρ, άλλ' όλί- γων στήνυχρος. Στερεώσε αυτο- πεποιθήσεως και τα αίσθηματά που εμπνέετε δεν είνε πολύ θερμά. Ό- ζούμως και συχνά διαία εις τας έκ- δηλώσεις σας. Οικονομική και οι- κονομική κατάστασις άρκετά στενώ- χυρος. Σύντομον καλυτέρευσιν δεν βλέπω. Έν τούτοις ή τύχη θα σας ενοήσθ ή το ζήτημα αυτό βρα-δυτέρων. Ό φίλος σας ένδιαφέρε- ται για σας, άλλα δεν βλέπω καμ- μίαν δαδύτητα εις το αίσθημά του. Είνε έγωιστής και οηματικός. Τί- ποτε το σοδών προς το παρόν.

Ρ ι ρ ή. — Χαρακτήρ στρε- φνός και δύστροπος. Σας φαντά-

ζομαι άρκετά ζηλότυπον. Άδεξία εις τας έκδηλώσεις σας. Στερεώσε φυσικότητος και είσθε άναγκασμένη να καταφύγετε εις μίαν επιτηδεύ- σιν, που δεν είνε πάντοτε εύχάρι- στος. Όζούμως και κάποτε μάλι- στα διαία εις τούς τρόπους σας. Γάμος βραδυτέρων. Θα είνε κατόπιν αίσθηματος. Είς την συνυγικήν ζωήν σας θα έχετε μερικάς διαταραχάς. Θα συνεχίσετε τας σπουδάς σας, χωρίς όμως να σημειώσετε μεγάλην επίδοσιν εις αυτές. Δεν βλέπω σο- δρά ταξίδια. Δεν προκαλείτε πο- λάς συμπάθειας γύρω σας. Σας πο- δούν περισσότερον παρά σας άγα- πούν. Δεν βλέπω σύντομον μεταβο- λήν. Θα ήτο δυνατόν να είνε μία λέξις το άπόκομμα του φίλου σας, θα έπαινούσα όμως να ήτο ένα με- γάλο κομμάτι έπιστολής ή τέλος πάντων ένα όποιοδήποτε χαρτί με μερικάς φράσεις του.

Κ ο ρ η ν τ ω ν κ υ μ ά - τ ω ν. Πύργον. — Στερεώσε αυ- θορητισμού. Όλαι σας αι πρά- ξεις έχουν ως κίνητρον το συμφέ- ρον. Δύστροπος και ζηλότυπος. Διά το πρόσωπον που μου γράφετε δεν μπορεί να σας άπαντήσω. Εάν δεν έχω ένα σημείωμά του στα χέρια μου. Όπως όποτε βρίσκω την δια- φοράν της ηλικίας άρκετά μεγάλην και θα ήθελα να σας συστήσω να μην διασπάθετε στο ζήτημα αυτό. Θα σας άπαντήσω λεπτομερέστερον εάν μου δώσετε το σημείωμα για το ό- ποιον σας έγράψα.

Φ ρ ε ι δ ε ρ ί κ η ν. —'Αν- δρον. —Κατ' άρχήν, άγαπήτη μου φίλη, δεν παραδεχομαι την άπεπι- σία σε μία ένν 20 έτών όπως εί- σθε σεις. Τί ζέρετε από τη ζωή; Πολλά λίγα πράγματα ή μάλλον τί- ποτε. Δεν θέλω να τούτοις να σας δώσω φυτικές έλπίδες. Ή οικονο- μική και οικονομική σας κατά- στασις βρίσκειται σε πολύ δυσάρε- στον σημείον, δεν είνε δε δυ- νατόν να διορθωθούν συντόμως. Δι- αυτό πρέπει να κάμετε ύπομονήν και να μην χάνετε το θάρρος σας. Μία σημαντική εύκορμία θα πα- ρουσιασθή βραδυτέρων εις την οικο- γένειαν σας, ή όποία θα της επι- τρέψη να άνορθώση την θέσιν της. Όσον άφορ ά το πρόσωπον δια το όποιον μου γράφετε, είμαι επιφυλα- κτική. Μην έκτιθεσθε χωρίς λόγον και άφήστε τα πράγματα να έξελι- χθού μόνα των.

Σ. Χ. Σ. Χ., Θεσσαλονίκη. — Χαρακτήρ καλός και στοργικός. Εί- λικρινές διαθέσεις. Ήρεμος φύσις, χωρίς άντιθέσεις και διασπασί- τας. Είνε από τούς ανθρώπους, οι ό- ποιοι δια της ίκανότητος και της καλώςήνης των δημιουργούν μίαν εύχάριστον άτμόσφαιραν γύρω των, μέσα εις την όποιαν κινούνται έλευ- θέριως, χωρίς όμως να είνε δυνατόν να άναπτύξουν μεγάλην πρωτοβου- λίαν και δραστηριότητα. Πνευματι- κή ίσορροπία. Καλή ύγεια. Νυμ- φευόμενος θα γίνη καλός σύζυγος και οικονομική άρχης. Τίποτε όμως το σύντομον δεν έμφανίζεται προς το παρόν. Ή ίβια ήρεμία διακρίνει και σας. Μεγάλη δύναμις άφοσίω- σεως. Αίσθημα τάξεως και εύπε- πείας. Θα συνάψετε γάμον κατόπιν μακρού και ήρεμου αίσθηματος. Βραδυτέρων άκόμη.

Σ. Γ. Γ. — Χαρακτήρ άνησυ- χος και χωρίς σοδράν θέλησιν και αυτοπεποίθησιν. Σας λείπει ή ύπο- μνη και ή άντοχή επί των όποιων μπορεί να βασισθή ή επιτυχία ενός ανθρώπου, που είνε άποφασισμένος να διεξαγάγη τον άγώνα της ζω-ής. Δεν καταρβώνετε να εύαρισθη- θητε από τίποτε. Ύπάρχει κάτι μέ- σα σας που δεν σας άφήνει να στα- θητε πωθενά και σας ώθει εις πε- ριπετείας μάλλον άνωφελείς και ά- ναξίας λόγου. Θα ήμπορούσατε να προσδώσετε εις το άρχικόν σας έ- πάγγελμα, αν έδειχνετε περισσότε- ραν καρτερικότητα. Φοδούμαι ότι δεν θα είνε δυνατόν να έαναγυρί- σιτε σ' αυτό. Ή σταδιοδρομία σας έμφανίζεται άδεαία και διασκομ- μένη. Το ίδιον θα συμβή και με την οικονομικήν σας κατάστασιν. Δεν δημιουργείτε σταθεράς φιλίας. Ή ύγεια σας δεν άποκατεστάθη πλήρης. Πρέπει να την προσέχετε. Σας συνιστώ να άποφύγετε τας έ- ρωτικές περιπετείας επί του πα- ρόντος, διότι θα σας βλάψουν μά- λον παρά θα σας ώφελίσουν.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Μ. Μ. Μ. (Βόλον)

Το καλύτερον που θα είχατε να κά- μης φίλε μου, είνε να παραιτηθής κι' από τις δυο και να περιμένης να παρουσιασθή ή τρίτη που θ' ά- γαπήσης και πραγματικά. Γιατί αυ- τη τη στιγμή δεν άγαπάς καμμιάν από τις δυο, άλλ' άπλώς σου άρέ- σουν και οι δυο. Άν, λοιπόν, πάρη- τη μιάν από τις δυο, δεν άποκλείε- ται δίδου, μετά από λίγον καιρό, να την άραβήθης και ν' άναζητήσης την τρίτη, όποτε θα την κάμης δυο- τυχισμένη και δεν σου χροσται τί- ποτε το κορίτσι. Άν όμως όποιαδή- ποτε θέλεις να πάρης μία από τις δυο, τότε — τί να σου πώ κι' έ- γώ, άφορ γράφεις ότι και οι δυο σου άρέσουν εξ ίσου —ρίξε κλήρο. Δεν σου μένει τίποτε άλλο.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ 23

Να κρατήσης στάσιν άπόλυτος συντηρητική άπέναντί του. Έάν τον συμπαθείς κι' έπιθυμής να κερδίσις την άγάπην του, φρόντισε να τον έλπίσης σε άνοιχτό χώρο. Άν αύτός έπιμένη στα άντίθετα, τότε να δια- κόψης κάθε έπαφή, για να μη με- ταβληθής σε παιχνιδάκι στα χέρια του.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ

Να περιμένης να τον έναυδής και αν σου κάνη και πάλι προτάσεις να κείνος, τότε να του δώσης να κα- ταλάβη ότι τον άγαπάς και τον σέ- βεται, άλλα και ότι δεν είσαι δια- θεσμένη να προβής σε ύποχωρή- σεις που θα έθιγον την αξιοπρέπεια σου. Άν τα αίσθηματά έκείνου είνε ελκρινή, θα όρ η μόνος του το όρ- μο που πρέπει. Άν θέλη άλλως να διασκεδάση μαζί σου, τότε τί θα είχατε να επιτύχης άλλο από του να δοκιμάσης πικρές και πόνους; Τα φίλια δεν είνε πάντα άγάπη.

ΑΘΩΑΝ ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

Δεν έξω άγαπήτη μου, υπό- ποίας συνθήκας βρίσκεισαι αυτή τη στιγμή, γιατί το γράμμα σου έχει προσελευκή ήμερομηνία, ένν πάν- τως βρίσκεσαι κοντά στο πρόσωπο που μου γράφεις, προσπάθησε να έξασκολούησης να είσαι συντηρητι- κή άπέναντί του και να ψυχολογή- σης ποιές είνε οι πραγματικές του διαθέσεις.

Ό άνθρωπος αυτός στόν όποιον έδειξες τόσο έμπιστάσιν, δεν έ- φέρθηκε καθόλου καλά. Όφειλε να φανή ελκρινής μαζί σου και να σου έξήγηση την πραγματική του κατά- στασι. Ή έλλειψις αυτή ελκρινείας έκ μέρους του, πρέπει να σε κάμη πολύ επιφυλακτική άπέναντί του. Φοδούμαι μάλιστα προκύνουν και άλλα δυσάρεστα. Χωρίς να θέλω να σε στενοχωρήσω, έπρεπε προτω- τόν άκολούησης στην Άθήνα να του ζητήσης να σε παντρευτή εκεί, όποτε θα άπεκαλύπτετο ή πραγμα- τικότης. Τώρα έγινε. Φαντάζομαι άκόμη πως δεν πρέπει να πονής, γιατί δεν άφηνες και καμμιά εύ- χάριστη ζωή. Σήμερα καμμάς με κάθε τρόπο να όρ η μίαν όποιαν. όηποτε δουλεία, που θα σου επι- τρέψη να ζήσης αξιοπρεπώς.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΝ

Άπό δσα μου γράφεις, έβγαλα το συμπέρασμα ότι έχεις έναν ά- δύνατο χαρακτήρα, ό όποιος, σε παρασύρει να κάνης πράγματα που δεν έπιθυμείς κατά βάθος. Έφ' ό- σον είσαι δέσαιο έτι δεν τον άγα- πάς, πρέπει και να παύσης να τον βλέπης. Οι παραλήψεις σου να μη σε συγκινούν. Άλλάστε ή κα- λωσύνη σου άπέναντί του θα έχη πάντοτε άρνητική άποτελέσματα, γιατί ό οίκτος δεν κάνει εύτυχισμέ- νον έκείνον που άγαπά. Πάρε λοι- πόν την άπόφασι και έξακαθήρισε μιάν καλή την κατάστασι. ό

ΡΕΑ Ρ.

Οπταυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΡΩΔΗΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

«ΚΟΥΜΠΑΡΟΥΛΕΣ»

Ένας πολεμιστής, στην πρώτη γραμμή του πυρός ή έστω και στα μετόπισθεν, δεν έχει βέβαια καιρό για ψυ- χαγωγία κι' ούτε συνεπώς έχει ανάγκη άπ' αυτήν. Αυτό φυσικά έν καιρό πολέμου... Κι' άκόμη, ένας πολεμιστής που χάρει της μερίνης του κράτους του κι' είνε καλά έξωπλισμένος, καλά ντυμένος και καλά σιτιζόμενος, δεν έχει ανάγκη από τίποτε άλλο ύλικό εφόδιο. Έχει όμως άλλη ανάγκη. Έχει την ανάγκη αυτού που του έ- λειψε. Και το μόνο που του έλειψε είνε ή θαλπωρή του σπιτιού, ή στοργή, ή άγάπη.

Σ' όλα τα πολιτισμένα κράτη, που ξεσπά ή θεομηνία του πολέμου, γίνονται δυο είδους έπιστρατευσεις. Αυτών που θα φροντίσουν για την έξασφάλισι της άκεραιότητος ή της έξαπλώσεως της πατρίδας τους κι' αυτών που ήι φροντίσουν για την έξασφάλισι της άκεραιότητος ή της περιθάλψεως των φρουρών της πατρίδας τους.

Ή πρώτη έπιστρατευσις είνε ύπόθεσις τών άρχων. Ή δεύτερη έπιστρατευσις είνε ύπόθεσις άτομική. Προσφέ- ρονται τα ίδια τα άτομα να ταχθούν στην ύπηρεσία του συνόλου. Και άνδρες — πρώτα αυτοί, — και παιδιά, κο- νυνάικες.

Έπειτα από τη λεγεώνα των γυναικών νεσκόμων και έπειτα από τις φάλαγγες των κοριτσιών της Νεολαίας, έρχεται ή σειρά των μορφωμένων κοριτσιών του σπιτιού. Καλούνται στην ύπηρεσία του έθνους οι νέες όλης της Ελλάδας για την άλληλογραφία των πολεμιστών μας. Για να γίνουν όλες «κουμπάρουλες» των αγωνιστών του μετώπου, να τους στέλνουν τακτικά έπιστολές γεμάτες από στοργή, συμπόνια, ένθάρρυνον, γέλοιο, άγάπη!

Το προσκλητήριο αυτό έχομε την τιμή να το διαλαλή- σουμε έμείς.

α μ.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ

Ίππο = Κένταυροι

Λαγο = Κένταυροι

Η ΠΙΝΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ

Ήν ό Γορίλλας της Ρώμης ήξερε λίγη μυθολογία, άσφα- λώς δεν θάσλεπεν την περιό- δη όρδη... (μεραρχία θέλαμε να πούμε), των «Κενταύρων», να επιχειρήση την παραδίασι του Έλληνικού έδάφους από την Πίνδο.

Γιατί έκεί άκριβώς, στα ί- δια φαράγγια της Πίνδου, που ό Έλληνικός στρατός έγραψε προ ήμερών μίαν από τις ώ- ραιότερες σελίδες ήρωισμού και αυτοθυσίας στην πολεμι- κή του ιστορία, διαλυοντας τον γελοίο συρφετό των κοκοροφέ- ρων «Αλτινί», έκεί έδόθη προ χιλιετηρίδων και ή μυθική κενταυρομαχία μεταξύ Λατι- θών — φυλής πολιτισμένης και έξευγενισμένης — και Κενταύρων, που άπετελείτο ά- πό στήν άγρίων.

Κατά τών άρχαιων μύθον, τόν όποιον άναφέρει ό Όμηρος και με τόν όποιον ήσυχλήθη- σαν Έλληνες και Λατίνοι ποιητάι και καλλιτέχνες, οι Κένταυροι ήταν φυλή άγρία, που περιελάμβανε διφυή τέρα- τα, τών όποιων το άνω ήμισυ σώμα ήταν άνθρωπος και το κάτω ήμισυ ίππος. Τή μορφή τους αυτή την ώφειλαν, κατά τούς μύθους, στην άφύσικη έ- πιμιξία των γονέων των. Έλέ- γοντο, δηλαδή ότι από μόν την έπιμιξία του θρασέος και άσε- βούς Ίξίονος και μίας νεφέ- λης — στην όποιαν ό παμτο- νησος Ζεύς είχε δώσει την μο- ρφή της συζύγου του Ήρας, που είχε έρωτευθή ό Ίξίων — γεννήθηκε ό τερατόμορφος Κέν- ταυρος, από δε την έπιμιξία αυτού με τις φορβάδες των

Μαγνητών, που έδωσαν στους πρόποδας του Πηλίου, γεννή-θηκε ή άγέλη των Κενταύρων με την προαναφερθείσα μορ-φή, που ύπενθυμιζε συγχρόνως τή μορφή του πατέρα τους και την μορφή των μητέρων τους.

Κατά της τερατομόρφου αυ- της φυλής πολλές μάχες διεξή- χθησαν κατά καιρούς. Ή σπου- δαιότερα όμως ήταν ό πόλε- μος μεταξύ των Κενταύρων και των Λατιθών.

Αφορμή στον πόλεμο αυ- τόν έδωσε ή αίσχρα διαγωγή των Κενταύρων. Κατά τούς γάμους του Πει- ριβού και της Ίπποδομείας, μεταξύ των προσκεκλημένων ή- ρών — Θησέως και άλλων — ήταν και ό συγγενής του Πειρίβου Κένταυρος Εύρυτιον, που, καθώς ήπτε περισσότερο από ό τι έπρεπε, κατά τό γλέντι που έπκολούθησε, έμέ- θυσε και άπεπειράθη ν' άπα- γάγη την Διηδάμειαν ή Ίπ- ποδάμειαν. Φυσικά, αυτό έξώρ- γισε τους παρευρισκομένους στο συμπόσιο ήρωας, που, χω- ρίς να χάσουν στιγμή, τόν έ- πέταξαν με τις κλωσίδες από τα άνάκτορα του Πειρίβου, ά- φορ προηγουμένως του έκοψαν τή μύτη και τ' αυτιά.

Οί άλλοι Κένταυροι θέλησαν τότε να έκδικηθούν και, ώ- πλισμένοι με όγκώδεις δρά- χους και πελώρια πεύκα, εί- σάρμασαν στα άνάκτορα του Πειρίβου και άρχισαν να ά- πάγουν νέους και νεάνιδες. Κατά τών βαρβάρων έπίδο- μέων έπετέθησαν οι προσκεκλη- μένοι ήρωες υπό την άρχηγίαν του Άθηναίου ήρωος Θησέως και του Πειρίβου, και ύστερα από πεισματώδη άγώνα, σώμα- προς σώμα, κατατρόπωσαν τούς Κενταύρους και τούς ά- πώθησαν πέραν της Πίνδου.

Ή μυθολογική αυτή μάχη της Πίνδου, μεταξύ δύο όμορων λαών, έκ των όποιων ό ένας ή- ταν λαός πολιτισμένος και έ- ζευγενισμένος και ό άλλος στί- φη άγρίαν, έθεωρήθη ως συμ- βολίζουσα την πάλην του πα- λαισμού κατά των βαρβάρων. Σήμερα ή μυθολογία παρε- χώρησε την θέση της στην πραγματικότητα. Στα ίδια έ- κείνα φαράγγια της Πίνδου, ένας νεώτερος συρφετός βαρβα- ρών, που ήπρε την προσωμμία των Κενταύρων, κατατροπώθη- κε από έναν πολιτισμένο στρα- τό που υπερασπίζει την έλευ- θερία της χώρας του.

Οι σημερινοί όμως Κέν- ταυροι, αν κατά τα άγρια και άπάνθρωπα ένστικτά δεν δια- φέρον από τούς μυθολογικούς Κενταύρους, διαφέρουν πολύ στην σωματική τους διάπλασι. Οι πρώτοι ήσαν κατά το ήμι- συ άνθρωποι και κατά το άλ- λο ήμισυ ίπποι: ήσαν Ίπποκέν- ταυροι. Οί σημερινοί, μπορεί να έχουν μορφή ανθρώπου, ά- πέδειξαν όμως ότι έχουν καρ- δια και πόδια λαγού: Είνε δηλαδή... λαγοκένταυροι!

ΓΡΑΜΜΑ ἀπ' τὸ μέτωπο

Ἀγαπημένη,

Ἐχω τρεῖς ὥρες καιρό. Θάπρεπε νὰ τὶς χρησιμοποιήσω γιὰ νὰ κοιμηθῶ, γιὰ τὶ τὰ χαράματα, φεύγω μὲ τὴν πυροβολορὰ μου γιὰ μιὰ δύσκολη ἐπιχείρησι, μὰ πρέπει νὰ σοῦ γράψω. Τέσσερις μέρες τώρα πολέμω μαζί μὲ τοὺς ἄλλους στὸ κεντρικὸ μέτωπο. Στὸ διάστημα αὐτό, τὰ ὅσα ἀγκάλιασαν τὰ μάτια μου, ὁραματὰ καταπληκτικὰ καὶ ἀπίθανα, ἔδωσα στὴ σκέψι μου τὴν ἱκανότητα νὰ συλλάβῃ καὶ στὴν πιὸ ζωηρὴ τοῦ λεπτομέρεια ἐπὶ στὴν ἄλλη μὰς ζωὴ οὐτὴ ἡ φαντασία δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμῃ. Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ δῶ, πόσο ἀπειρα μικρὴ εἶνε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ ἀσάφιστο, τὸ ἀστέιο μέχρι τὸ σαθρὸ, τὸ φοβερὸ, τὸ μεγαλειώδες. Ἐρχεται στὸ νοῦ μου κάτι ποὺ μοῦ συνέδη στὰ φοιτητικὰ μου χρόνια. Κρατῶ ἀνάγλυφον στὴ θύμησί μου, ἐκείνη τὴ σκηνή. Ἦμουν στὸν πρῶτον χρόνο τῶν σπουδῶν μου παιδί ἀκόμα, καὶ ἀνοιγὰ τὰ μάτια μου γεμάτα ἐκπληξί καὶ θαυμασμὸ ὑπὲρ, στὰ σὺν κάθε καινούργιο ποῦ ἔδλεπα κί' ἐμάθαινα. Ἐνὰ ἀπόμενον μὴνῆμα ὅλοι στὸ Χιμεῖο γιὰ τὸ ἐναρκτήριον μάθημα τῆς ἀναλυτικῆς χημείας. Ὁ καθηγητὴς μὰς, ἕνας ἀπείριτος σοφὸς μὲ λίγα λόγια μὰς ἐξήγησε τὴν τεράστια σημασία τοῦ μαθη- ματος, ἀ' ὅλες τὶς ἐφηρμοσμένες ἐπιστή- μες καὶ γεωγραφίαν στὴ δική μας. Ἐπει- τα θέλησε νὰ μὰς μπάσῃ ἀπευθείας στὸ νόημα μ' ἕνα πείραμα.

Φαίνεται, ἀγαπημένη. Λίγο χρώμα κόκκινο ποὺ διαλύεται σὲ λίγο νερό. Θέλω με νὰ μάθωμε ἀνὰ τὸ χρώμα αὐτὸ εἶνε νο- θευμένο ἢ ὄχι. Ἀπὸ ἕνα μπουκάλι χύνομε λίγες σταγόνας ἀπὸ ἕνα ἄσπρο ὑγρὸ. Ἐ- νὰ θαύμα ἐξευλιγεται μπροστά στὰ ἐκ- πληκτικὰ μάτια μὰς. Σὲ χρονικὸ διάστημα ποὺ δὲν καθορίζεται, σ' ἕνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου, τὸ κόκκινο ὑγρὸ ἀλλάζει χρώμα καὶ γίνεται ἕνα βαθύ κίτρινο, σὺν κρόκος φρέσκου αὐγού. Ὁ σοφὸς μὰς κα- θεγηγὴς χαμογελάει μὲ καλωσύνη.

— Ὅταν θὰ προχωρήσωμε στὸ μάθη- μα, παιδιά μου, θὰ μπορέσετε νὰ νοιώ- σετε πιὸ πολὺ τὸ μεγαλεῖο τῆς χημείας. Ὅα ἰδῆτε πὼς ἕνα ἄτομο λιγώτερον ἢ περισσότερον δημιουργεῖ τεράστιες ἀντιθέ- σεις. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ φοβερότερα δηλητή- ρια πολὺ ὀλίγο ἀπῆχει χημικῶς ἀπὸ τὸ ἄκακο καὶ τόσο χρῆσιμο νερό.

Συγχώρησε με, ἀγαπημένη μου, ἀν ἔ- ξῶ σου τὴ σκέψι σου σὲ περίπατο ἀ- γνώστου δρόμου.

Θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ νοιώσης γιὰτὶ προτίμησα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ τρίωρο διάστημα ποὺ μοῦ μένει γιὰ νὰ σοῦ γρά- ψω καὶ ὄχι νὰ ξεκουρασθῶ. Γιατί... Γιατί... δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ μὴν ξαναβρῶ πιά μιὰ εὐκαιρία 3 ὥρων... Γιατί δὲν εἶ- νε ἀπίθανο ἀπὸ τὴν αὐριανὴ ἐπιχείρησι νὰ μὴ γυρίσω. Στὸν πόλεμον ποὺ κάσο- με ὅλοι ἐδῶ ἀπάνω στὰ ὕψη τῶν ἡπειρο- τικῶν βουνῶν ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ θάνατον ἀπέ- χει πολὺ λίγο. Ἐνὰ κλάσμα τοῦ δευτερο- λέπτου, ἕνα χημικὸ ἄτομο ποὺ θὰ προ- σπεθῇ στὴ ζωὴ μου καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἄλ- λων ποὺ πολέμου ἐδῶ μαζί μου. Ὅσα ἀ- πῆχει τὸ δηλητήριο ποὺ σοῦ εἶπα πὶν ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό, ὅσο τὸ κόκκινο ἀπὸ τὸ κίτρινο τοῦ χημικοῦ πειράματος.

Ξέρω πὼς μέσα σου ὑπάρχει τεράστιο ἀπόθεμα δυνάμεως καὶ θάρρους. Ξέρω ἀ- κόμη πὼς τὸ πλάτυ, τὸ φωτισμένο ἀν- μυαλὸ θὰ σὲ κάμῃ νὰ ἰδῇς τὴ νέα προ- πῆ τῆς ζωῆς μὰς μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς λογικῆς. Σὲ θυμᾶμαι τὴν εὐτυχισμένη ἐ- κείνη ἐποχὴ τοῦ εὐγενικοῦ ἀγῶνος μὰς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐπιτυχία. Ἐγίνες αὐθόρ-μητα συμπαράστατης καὶ συμπολεμιστῆς μου. Τότε ποὺ φτωχὸς, ἀδύνατος καὶ ἔ-

ρμος ἐθάδιζα μόνος μου ἔχοντας γιὰ μό- νον ὁδηγὸ μου ἕνα φῶς ποὺ ἔδλετα ν' ἀ- νάβῃ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου. Καὶ σὲ συνάντησα στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, ἀγα- πημένη μου, στὸ μεταίχιμο μίας ζωῆς γε- μάτης ἀπογοήτευσι καὶ μοναξιά καὶ μίας ἄλλης ποὺ ἀνιέρωδιζε σὺν παρήγορῃ ἐλ-πίδα, θυμᾶμαι τὴν εὐτυχία ποὺ σ' ἔσπερω- ξε σὲ βοήθεια τῆς ἐυλόγητης θάρρους, ἐσένα τὴν λεπτὴ ὑπαρξί, τὴν χωρίς πείρα καὶ γνῶσι τῆς ζωῆς. Θυμᾶμαι τὴν παλλη- καρίσιαν στάσι σου στὶς φουρτούνες καὶ στὶς ἀλλεπάλληλες πρῶτες ἀποτυχίες μὰς. Θυμᾶμαι τὴν μεγαλόψυχον συγκατάθεσι, μὲ τὴν ὁποῖαν ἔκρινες πάντοτε κάθε στρα- τὴν δὲ μου θῆμα.

Τὰ θυμᾶμαι ὅλα τοῦτα τὰ ἀμέτρητα καλὰ σου, ἐνερὸ μου ἐσὺ γλυκὸ, καὶ σκέ- πτομαι, καὶ εἶμαι δέξιος πὼς σὲ τούτες τὶς στιγμὲς θὰ ἀντλήσῃς ἀπὸ μέγα σου, ἀπὸ τὰ πλάσιμα καὶ ἀτέλειωτα ἀποθέμα- τα τοῦ ψυχικοῦ σου κόσμου τὶς νέες δι- νάμεις ποὺ θὰ σοῦ χρειαστοῦν γιὰ ν' ἀ- νελθῇς καὶ τὸ δικό μου ἔργον, ἀν ἡ τύ- χη τὸ θελήσῃ νὰ δώσω τὴ ζωὴ μου στὴν Πατρίδα!

Χίλιες ἐνάντιες καὶ κακὲς δυνάμεις εἶ- χαν πολλὰς φορὲς εἰσβάλει μὲ μαγία κα- ταστροφῆς στὸ ἀνθρώπινο περιβάλλον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης μὰς. Σκοτει- νὲς καὶ ἀόρατες δυνάμεις μίσους καὶ ζή- λειας, ὑποὺλες προσπάθειες γλυκομίλητων φίλων, ραδιούργες ἐνέργειες θέλησαν νὰ ξεριζώσουν τὸ καμαρώ καὶ ἀειθαλὲς δέντρο τῆς ἀγάπης μὰς ποὺ τὸ φυτέψαμε καὶ τὸ ποτίσαμε καὶ τὸ ἀναβρέσαμε καὶ τὸ κάμαμε νὰ ὀρθῶνται περὶ φανὸν καὶ ζῆ- λευτὸ. Ὁρμησες τότες ἀσυγκράτητῃ μέ- σα στὴ θύελλα τῶν κακῶν ποὺ μὰς ἀπει- λούσαν καὶ ἐπρόταξες τὸν ἐαυτό σου, ἀ- γαπημένη. Ἀστραπιαία χτύπησε συναγερ- μὸς στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου καὶ ἀπὸ κεῖ- μέσα ξεπήδησαν καὶ παρανιάχθηκαν σὲ ὀδίσσαστον τεῖχος ὅλες οἱ σπάνιες δυνά- μεις σου! Κί' εἶπες: Ἐτὴν εὐτυχία ποὺ δούλεψα γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω σκληρὰ, ποὺ τὴν ἐξύψωσα μὲ δάκρυα πόνου ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ ἰδρώτα κόπου ἀπὸ τὸ κορ- μί μου, δὲν θὰ τὴν χάσω! Καὶ δὲν τὴν ἔχασες γιὰτὶ πολέμους, γιὰτὶ ὀρθῶν- τες βράχους ἀκλόνητος στὶς ἐπιθέσεις καὶ ἀγωνίστηκες καὶ ματώθηκες καὶ λαδώθη- κες καὶ ἐνίκησες.

Ἐδίωξες πίσω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ζωῆς σου τοὺς θάρβαντες ἐπιβρομῆς. Καὶ ἡ θυσία σου, ἀγαπημένη, ἔπεσε σπῶρος ἀ- γιὸς στὸν δακρυποτισμένο τόπον τῶν ἐ- γῶνων σου καὶ θλάσθηκε σὲ δέντρο τῆς ἐ- λευθερίας ζωῆς. Κάτω ἀπὸ κεῖ καθήσαμε κατόπιν ὅλοι μὰς. Ἐρῶ... ἐγὼ... πὸ- παιδί μὰς... καὶ ρουφήξαμε τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν του... Μὰ δὲν μὰς μέ- θυσσε, μὰ δὲ μὰς ἐξουθενώσε, καὶ δὲ μὰς παράλυσε τὰ νεῦρα καὶ τὴν αἴσθησι, τὸ ἐξωτικὸ φυτὸ τῆς εὐτυχίας μὰς. Δὲν ἀ- φηθήκαμε ἔρμαιοι στὴν ὕλική ἀπέλαυσι τῆς εὐτυχίας, ἀνέκατοι νὰ συνέλθωμε ἀπὸ τὴ νάρκη... Δὲν ἀκίνητήσαμε δεμένοι στὰ δεσμά τῆς ἀδράνειας...

Μὰ ὅταν πὸ κεῖ ψηλά ἀπὸ τὰ ἀπῶντα βουνὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἡ ἡχὴ τοῦ αἰθέ- ρος ἔφερε ἕως ἐμὰς τὸ σάλπισμα τοῦ συ- ναγερμοῦ, συγκρατὰ σηκώθηκαμε κί' ἐσὺ κί' ἐγὼ. Συγκρατὰ σηκώθηκαμε, ἀγαπη- μένη, σὺν νὰ δεχτήκαμε ἡλεκτρικὸν ρεύ- μα, ἀρπάξαμε τὰ ὅπλα μὰς καὶ τρέξαμε ὀρμητικοὶ καὶ ἀταμάτητοι καθένας στὴ σκοπιά τοῦ καθηκόντος του. Ἡ δική σου ἡ σκοπία ἔτυχε νὰ βρεθῇ σιμὰ σου ἐκεῖ μέσα στὸ σπῆτι μὰς τὸ μικρὸ καὶ ἀγαπη-

Ἔτσι ὁ Σουσοῦ ἐτάφη μόνον παρουσί- α τοῦ Παναγιωτῆ καὶ τῆς Κάθριν, ποὺ ἔ- χυσαν ἄφθονα δάκρυα. Εἰς τὸν τάφον τῆς ποὺ κατασκευάσθη ἀργότερα ἀπὸ τὴν κό- ρη τῆς, ἕνας ἀστράς καὶ λίγα λαυλούδια ἐδείχσαν, ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν πυργωδέ- σποινα τοῦ Βούθουλα. Προσέβατο καὶ τὸ ἐπιτύμβιον τῆς γιὰ νὰ γραφῇ στὸ μνημα- τῆς:

Ἐνθάδε κείται ἡ Σουσοῦ, ἀριστοκρατὶς καὶ Λουσοῦ, κυρία καθὼς πρέπει. Διαβάστα, στάσου εὐλαδικὰ κί' ἀποκαλύψου ταπεινά. Γιὰτὶ τοῦ τάφου τοῦτον ἡ πλάξ ὑπορεῖ νὰ σὲ φωνάξῃ: Βλάξι!

Μένω. Μόνος τοῦ φρουρὸς καὶ ὑπερασπι- στῆς τώρα ποὺ ἐγὼ λείπω.

Κλείσε καὶ ἀμπάρωσε καλὰ τὶς πόρ- τες. Μάθεσε σὲ μιὰ μεριά ὅλα σου τὰ ἐφέδια, ὅλα τὰ πυρομαχικά σου, πάρε γιὰ πρόχωμα τὸ θάρρος, τὴν ψυχραιμία, τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ πολέμους, καλὴ μου! Πολέμους, ὅπως ἄλλοτε ὀρμητικὴ, ἀκάθε- κτὴ γιὰ τὸ σπῆτι μὰς, γιὰ τὸν κῆπο τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας μὰς, γιὰ τὸ παι- δί μὰς. Πάρε ἀκόμη ὅπως ἄλλοτε, ὅπως τότε, γιὰ ἀκαταμάχητο ὄπλον σου τὴν με- γάλῃ σου πίστι στὸ Θεὸ μὰς, στὸ Θεὸ τῶν Ἑλλήνων, τὸν ἀληθινὸ τὸ Θεὸ ποὺ δὲν γελᾶσαμε, ποὺ δὲν προδώσαμε, ποὺ δὲν καταπατήσαμε ποτὲ ἐμεῖς. Ἡ σκοπία ἡ δική μου ἔτυχε νὰναι μακριά. Ἐτοῖσι χω- ρίστηκαν οἱ ἀγῶνες μὰς ἀπὸ μιὰν ἀπο- στασι ποὺ μετρίεται μὲ χιλόμετρα, ἐνῶ- νονται ὅμως ἀπὸ μιὰν ἄλλη οὐσία ποὺ λέγεται Ἰδέα, ἀπὸ μιὰν ἀπίσθησι ποὺ λέγεται Ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα! Τέσσερις μέρες βρίσκομαι στὴ σκοπία τοῦ δικοῦ μου καθηκόντος, καλὴ μου. Τὴν παίρνω μαζί μου ὅπου πάω, ἀπὸ κορφή σὲ κορφή, ἀπὸ πλαγιά σὲ πλαγιά, ἀπὸ φα- ράγγι σὲ φαράγγι.

Πολλοὶ ἄλλοι, ἀπείροι ἀδελφοὶ μὲ περι- στοιχίζουν. Εὐγενεῖς καὶ περὶφραγες ὑ- πάρξεις. Ὅλοι τοὺς ἄφησαν ἐκεῖ κάτω στὸ ἄλλο μέτωπο, τὸ ὄχι ὀλιγώτερον σπου- δαῖο καὶ ἀπὸ ἕνα σπῆτι, καὶ ἀπὸ ἕνα πρόσωπο ἀγαπημένο. Κί' ὅλοι τοὺς σκέ- φονται τὰ ἴδια, κί' ὅλοι τοὺς αἰσθάνου- νται τὰ ἴδια, κί' ὅλοι τοὺς ἀνάλογα μὲ τὰ ἐκφραστικὰ τοὺς μέσα γράφουν τὰ ἴδια.

... ..

Βρισκόμαστε 1000 μέτρα ψηλά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλα εἶνε ἄφαντα, βουδᾶ, ἐδῶ ἀπάνω. Μόνον τὸ μίλημα τοῦ δάσους ἀκούγεται: ἕνα ψιθύρισμα ἀπαλὸ καὶ μὲ σιγή, μιὰ ἀνεπαίσθητη βοή ἀλλόκο- σμη. Τὸ αἰώνιον βασίλειον τοῦ Πανὸς στέλ- νει στὸ Θεὸ τὴν προσευχὴν του, Σὲ τοῦ- τα τὰ ὕψη ποὺ μὰς ἀνάγκασαν νὰ ἀναρ- ρηθῶμε οἱ ἄρπαγες ἐχθροὶ τῆς πατρι- δος μὰς, νοιώθει κανεὶς τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξῃ τὰ στήθη του καὶ νὰ ρουφήξῃ τὸ θεῖο χάδι τοῦ ἀσπίλου ἀέρα. Ἐπειτα νὰ σταθῇ ἀλλοπαρμένως, σὺν ἡμίθεος, καὶ νὰ φωνάξῃ... νὰ φωνάξῃ. Νὰ χαιρετήσῃ τὶς δοξασμένες καὶ ἀθάνατες κορφές τῆς Ἑλληνικῆς γῆς μὲ φωνὴ ποὺ θὰ ξεχυθῇ σὲ γοργὰ ἡχητικὰ κύματα καὶ θὰ ἀπλωθῇ στὴν οἰκουμένη ὀλόκληρη.

Νὰ διαλαλήσῃ στοὺς φίλους μὰς σ' ὅ- λο τὸν κόσμον τὸν θεῖο ἐνθουσιασμό μὰς. Καὶ τὴν ἀμετάκλητὴ ἀπόφασι νὰ δώσωμε τοὺς συγγενοὺς τυράννους τῆς κάλπικης αὐτοκρατορίας.

Νὰ βροντοφωνήσωμε τὴν κατάρρα ὀλο- κληρῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τὴν κατάρ- ρα ποὺ θὰ πέσῃ τὰ κεφάλια ἐκείνων ποὺ θέλησαν ἀνατίνα τὸν ἀφανισμό μὰς.

... ..

Ἡ ὥρα πέρασε, ἀγαπημένη μου.

Σὲ λίγο θὰ σημάνῃ προετοιμασία.

Νοιώθω τὸν ἐαυτό μου ξεκούραστο καὶ ἀνάλαφο σὺν φτεροῖ. Γλυκὰ αἰσθήμα κα- λωσύνης καὶ ἀγάπης πλημμυρίζει τὴν καρ- διά μου. Δοκίμασα τὴν ψευδαίσθησι, πὼς σὰς εἶχα κοντὰ μου, ἐσένα καὶ τὴν ἀγγε- λούδι μὰς, πὼς σὰς εἶδα, πὼς σὰς μίλη- σα. Ὅα ἐμπιστευθῶ τὸ γράμμα μου σ' ἔ- ναν φίλον μου ποὺ ὑπηρετεῖ σὰ μεταγω- γικά καὶ θὰ φύγῃ τώρα ἀκολουθώντας ἀν- τίθετη ἀπὸ μὲς διεκδύσει. Ἐχω πεποθῇ- σι πὼς θὰ φθάσῃ ἀσφαλὲς στὰ χεῖρά σου. Ὁ Ἀγγερινὸς τρεμοσβύει σὺν καν- τήλῃ πρὸς σὴν κατὰ τὸ λᾶδι του. Σὲ λίγο θὰ ροδίσῃ ἡ αὐγὴ. Ἡ περασμένη μέρα τυπώθηκε μὲ χρυσὰ γράμματα στὴν ἀθά- νατη ἱστορία τῆς Φυλῆς μὰς. Μιὰ και- νουργία θὰ ἀνατεῖλῃ σὲ λίγο, πρὸ θερμῆ, πρὸ λαμπρῆ, πρὸ δοξασιμένη πᾶν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα μὰς...

Ἄς εἶσαι εὐλογημένη, ἀγαπημένη μου!

Π. Φ. Κ.

Ἡ κόρη τῆς Σουσού

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ μαμζὴλ Κάθριν ἦταν ἀνέσυχη. Χω- ρὶς νὰ ἐχῃ τίποτε τὸ συγκεκριμένον ἔ- νοιωσε ὥστόσο μιὰ νευρικότητα καὶ μιὰν ἀόριστον θλίψιν.

Ἐξαφνὰ, ὅμως, ἐκεῖ κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωῒ, ἐχτύπησε ἡ πόρτα καὶ παρουσιά- σθη ἕνας λαϊκὸς ἄνθρωπος ποὺ ἐζήτησε νὰ τὴν δι-.

—Ξέρετε, δεσποινίς...
—Τὶ συμβαίνει;
—Ἡ κυρία Σουσού...

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ τὰ μασαῖ. Ἐκτύπησε τὴν ἀνέσυχον κοπέλλα στὸ πρό- σωπο, ὥστε ἐξαμῆλως τὰ μάτια καὶ ἔ- σιάσθη.

—Μὰ μιλῆστε, λοιπόν!
—Εἶνε, ξέρετε, δεσποινίς, λιγάκι ἄρ- ρωστη. Διηλοῦ ἀρκετὰ ἄρρωστη. Καὶ ἔ- ζήτησε νὰ σὰς δι. Μόλις ἡμπούρεσε καὶ μὰς ἔδωσε τὴν διεύθυνσί σας.

Ἡ Κάθριν ἐκίτρινισε. Καὶ ἀμέσως ἐν- τύθηκε διαστικὰ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μά-τια ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὴν μητέρα τῆς. Εἶχε καταλάβει.

Πᾶχε Σουσού!
Ἐπὲρωτο, λοιπόν καὶ ἐσὺ, ἀθάνατη γυναῖκα, νὰ ἐγκαταλείψῃς μὲ τὴν σειράν σου τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον, ποὺ ὡ- νευρέτηκες νὰ κατοκτήσῃς καὶ νὰ ὑπο- τάξῃς. Δυστυχισμένη! Ἐφαντάστηκες τὸν ἐαυτό σου σὺν ἕνα φωτεινὸν μετώ- ρον μέσα στὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐπερπά- τησες στὸ σύννεφο ὅπως ὁ ἑτερος ἐκείνος μεγαλομανὴς Ντούτσε, ποὺ ἔφαγε τὴν καρπαζία τοῦ καὶ ἡνύχασε. Ἀλλὰ γιὰ ἐ- κείνον χαιρέι ἡ ψυχὴ μὰς, πτωχὴ μου Σου- σοῦ, ἐνῶ γιὰ ἐσένα πλημμυρίζουν δάκρυα τὰ μάτια μὰς. Γιατί ἐσὺ ἦσους συμπα- θῆς. Ἦσαν ἀγαπητὴ καὶ λαοφιλῆς, δυ- στυχισμένην πυργωδέσποινα τοῦ Βούθου- λα! Δὲν ἐπείραξες κανένα. Δὲν ἐβλάψες κανένα. Ἀπλῶς μὰς ἔδλεπες ὥσαν μυρ- μήγκια ὅλους ἐμὰς τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώ- πους. Τὸ ἐγκλήμα σου δὲν εἶνε μεγάλο. Τὴν μεγαλομανίαν σου τὴν ἔχουν καὶ πολ- λοὶ ἄλλοι κατὰ τὸν τρόπον μάλιστα πολὺ ἀν- τιπαθῆ.

Ὅα σὲ κλάψουν ὅλοι.
Ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους σὲ κλαίει ὁ διογάρφος σου. Σουσού, ποῦ σὲ παρηκολούθησε μὲ ἀγάπην στίς διάφορες φάσεις τῆς καταπληκτικῆς ζωῆς σου. Ἀ- πὸ τὸν Βούθουλα σὲ ἀκολούθησε στὸ Κο- λωνάκι, ἐκθαμβὸς θαυμαστής τῆς μεγαλο- πρεπείας καὶ τῆς ἐπιβλητικότητος σου, εὐσυνείδητος χρονογράφος τῶν καταπλη- κτικῶν σου περιπετειῶν. Καὶ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ὅπου πέντε ὁκόδες πικρὰς ζῆ- χόρας τὸν ὠδήγησαν, δὲν ἔπαυε νὰ ἐκ- δηλώνῃ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ νὰ περι- γράφῃ τὶς τελευταῖες φάσεις τῆς ἱλαρο- τραγωδίας ποὺ ὑπῆρξε ἡ ζωὴ σου. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὰς φορὲς τὸ ἐπαράκανε. Συγχώρησε τον, Σουσού! Τὰ λάθη εἶνε ἀνθρώπινα.

Δὲν τὰ ἐπῆγαινε καθόλου καλὰ ἐσχά- τως ἡ πυργωδέσποινα τοῦ Βούθουλα. Οἱ ἀτελείωτες συγκινήσεις τοῦ τελευταίου καιροῦ, ἡ ἡλικία, ἡ ἀθερμότητα πικρία τοῦ καταντηματός τῆς ὑπέσκαψαν σοβα- ρώτατα τὴν υγείαν τῆς. Καὶ τὴν τελευταί- αν ἐβδομάδα, συγκεκριμένως ὁ Βούθου- λας ἐπληροφόρητο ὅτι ἡ κυρία Σουσού ἦταν βαρύντατα ἄρρωστη.

Ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἡ Σουσού ξαναβρῆκε τὶς τελευταῖες ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς ποὺ ἔδωκε, ὅλην τὴν μεγα-

λοπρέπειαν τῶν παλαιῶν ἐνδόξων ἡμερῶν τῆς. Ὑστερα ἀπὸ χρόνια ὀλοκλήρα ἐξή- τησε τὰ φασματῶν τῆς. Ἐζήτησε ἀκόμη καὶ ἕνα γαλλικὸ διδύμο νὰ τῆς τοποθετῇ σὺν πλάι: στὸ κρεβάτι.

—Πῶρ Παναγιώτ!... Αἰσθάνομαι ὅτι ἔφτασαν αἱ τελευταῖαι μου στιγμαί. Ἀλ- λά θὰ ἀποθάνω ἀξιοπρεπῶς ὅπως γινώρ- ριζαι νὰ ἀποθάνῃ μιὰ ἀριστοκράτις.

Θερμὰ δάκρυα ἀνέβλυζαν ἀπὸ τὰ μά-τια τὰ δυστυχῆς Παναγιωτῆ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὸν πόνο του.

—Πτωχὴ μου ἀνθρώπε!
—Σῶπα, Σουσού μου, σῶπα!
—Κόμισε ἀνθὴ νὰ γεμίσης τὸ δωμά-τιό μου. Διότι ἴσως ἔλθουν τίποτε φίλες μου τῆς ἀριστοκρατίας ἀπὸ τὸ Κολωνάκι καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῶν ἐν κακῇ χά- λια. Ὅταν πεθαινῇ μιὰ Σουσού, πρέπει νὰ πεθαινῇ ὥσαν μιὰ κυρία καθὼς πρέ-πει καὶ ὄχι ὥσαν μιὰ τσοκαρία!...

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ ἡ Σουσού περιέπε-σε εἰς νάρκη. Ἦταν ἀκόμη καιρὸς. Ὁ Παναγιωτῆς, ἐντρομος, διότι ἔδλεπε ὅ-τι τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρά, ἀντὶ λου- λουδιῶν ἔσπευσε νὰ φέρῃ ἕναν γιατρόν. Ὅταν ἔφθασε, εἶχε ξαναβρῆ τὴν αἰσθη- σὶς τῆς ἡ Σουσού. Τὸν ἐκτύπησε ἀπὸ πάνω ὥς κάτω καὶ προτοῦ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὴν ἐγγίσῃ, τὸν ἐρώτησε:

—Εἶστε γιατρός;
—Μάλιστα.

—Καὶ φορεῖτε αὐτὸ τὸ τσαλακωμένο κοστούμι; Ἐνὰς γιατρός λετοσαρία ὥσαν κι' ἐσεῖς τολμὰ νὰ ἐπισκέπτεται μιὰ Σου-σοῦ;

Ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐπῆρε τὰ φασματῶν τῆς, ὅπως τὴν λαμπρὰν ἔ- κεινην ἐποχὴν, τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὥς κάτω καὶ τὸν ἐδίωξε:

—Πήγαίνε, πτωχέ!
—Μὰ, κυρία μου...
—Πήγαίνε, ντοκτέρ!

Καὶ περιέπεσε πάλι εἰς νάρκη. Ὁ για- τρός, ποὺ ἐπωφελοῦμενος τῆς καταστάσε-ως τῆς, κατῶρθωσε νὰ τὴν ἐξετάσῃ, ἄπε- φάνθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἐλ-πίς καὶ ἦταν περιττὸν νὰ φέρουν ἄλλον... καλοντυμένον. Ὅταν τὴν ἐπόμενῃ ξανα-βρῆκε τὶς αἰσθήσεις τῆς ἡ Σουσού ἐζήτη-σε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη τῆς. Ἐτοῖ- ἦθε ἡ Κάθριν.

—Κορούλα μου ἀριστοκρατικὴ.
—Μητέρα μου.
—Μὰ πῶρ Κάθριν! Ἐστειλα καὶ σὲ ἐφώνασα διότι δὲν ἡμπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον χωρὶς νὰ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀριστοκρατικὴν μου κορούλα.

—Ὡ, μὲν ντιέ! Ὅα μὲν τὸ ἀναγνώρισις αὐτό, παιδί μου, ὅτι ἐθυσιάσα ὅλην μου τὴν φιλοστοργία γιὰ νὰ σὲ κάνω ἀριστο-κρατικὰ καὶ ὄχι κανένα πτωχοκόριτσο τοῦ Μπύθουλα.

Ἡ Κάθριν ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἔκλαιγε καὶ ὁ Παναγιώ- τῆς καὶ καὶ μερικὲς γειτονίσσες. Ἡ Σου- σοῦ ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις τῆς καὶ τὶς ξαναβρῆκε σὲ λίγο.

—Τὶ κρίμα!
—Ἡούχασε, μαμά.

—Νὰ πεθάνω εἰς τέτοιον ἐποχὴν. Καὶ νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ πλέξω καὶ ἐγὼ πολὺ- δερ καὶ φανέλλες γιὰ τοὺς στρατιώτες μὰς μαζί μὲ τὶς ἄλλες κυρίες τῆς ἀρι- στοκρατίας! Καὶ νὰ εἶμαι τώρα τόσο ντε- καντὰν καὶ νὰ μὴν ἔχω τὰ ἑκατομύριά μου νὰ δώσω μερικὰ λεπτά περὶ τὸ κρά-τος.

Ἀλλὰ ἡ δύσμοιρη ἐτοιμοθάνατη ἐξήν- τλειτο ὅλο καὶ περισσότερα. Μὲ φωνὴ σδυμένη ἐφώνασε:

—Παναγιώτ!

—Λέγε, Σουσού μου.

—Ἡ κηδεῖα μου νὰ γίνῃ πρώτης τά-ξεως καὶ εἰς ἰδιόκτητον τάφο τοῦ μεγα- λου νεκροταφείου. Καὶ ὄχι εἰς τὸ και- νουργίον, ὅπου θάβουν τὶς τσοκαρίες. Καὶ νὰ προσκληθῇ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία.

Ταῦτα εἶπε καὶ ἐξέπνευσε ἡ Σουσού, ψιθυρίζοντας μὲ φωνὴ μόλις ἀκουσμένην:

—Παναγιώτ.

—Καὶ νὰ μὲ θάψετε μὲ τὰ φασματῶν.

Ἐγινε ἡ κηδεῖα τῆς Ἀριστοκρατίας — φεῖ! — δὲν παρέστη. Μόνον ὁ Βούθουλας. Ἀλλὰ στὸ δρόμῳ ἐβούρξαν ο

13ον

Η γλώσσα του εδέθηκε. Τώρα που έπρεπε να της πη και της γερώνισσας τα μαύρα τα μαντάτα, καταλάβαινε, παροξενμένος κι' ο ίδιος, πώς η σύλληψη της Θεανώς του έκδοτιζε πιο πολύ κι' από της Ροδόκλειας τη σύλληψη ακόμα.

—Βέβαια, ενώ τί μπορώ... αναστέναξε η Έλληνίδα.

—Μητέρα, την έκοψε ο εκατόνταρχος. Σώπα... σώπα... εσύ όπως ποτέ δεν θα μπορούσες να βοηθήσεις... Θα σε συλλάβουν κι' εμένα.

Για μια στιγμή, τα μάτια της γρηούλας έγιναν πελώρια. Τα χείλη της ανάδεύτηκαν, πανιασμένα, χωρίς ν' ακουστή λέξεις.

—Αχά!, εφώναζε ο Χαρίτων σκληρά. Τώρα τα χάνεις, χριστιανή Θεανώ... Τι θα μάς πής τώρα για το Θεό σου;

Ο τρόμος επέρασε με μιάς από τη φυσιογνωμία της Θεανώς. Αποκρίθηκε ήρεμα στα ειρωνικά λόγια του παιδιού:

—Θα δοξάσω το Θεό μου, που θέλει να με δοκιμάση έμένα, την ανάξια.

—Χαρίτων, είπε απότομα ο Μένων, βάπτεψε να ιντρέπεις και να μη μιλάς. Γιατί το ξέρεις πώς δηλαδή αυτή τη συμφορά έσου μας τη φέρνει.

Μια δδυνήρη σύσπασις έπάρσσε από τη φυσιογνωμία του νέου. Έφώναζε θραχνά:

—Πατέρα, κοίωθα το λογικό μου να μου σαλεύη... αν δε θέλεις να με ίδης τρελλά, σώπα, μη μου ζητίσης τώρα κι' εσύ ευθύς.

—Αφήστε τον, είτε η Ροδόκλεια περτώντας το χέρι της στοργικά γύρω από τους ώμους του παιδιού. Ο Θεός τον έσπρωξε κι' αυτόν να τραθήσει αυτό το δράμα...

—Επειτα, καλύτερα να υποφέρω με όλοι μαζί, παρά να υποφέρω μονάχα ο ένας μας.

Η Γλυκερία δέ μιλούσε. Σωριασμένη ο' ένα κάθισμα, φαινόταν μισοπεθαμένη από το φόβο κι' από την άγνωση.

Την εξύγωσε η Ροδόκλεια στοργικά και της είπε:

—Θάρρος, μητέρα. Έλα, σήκω. Πρέπει να ετοιμαστούμε. Παιός ξέρει πότε θα έρθουν να μάς συλλάβουν. Να συγυρίσω με το σπίτι, να κλειδώσω με τιμαλφή πράγματά μας... Να δώσω με οδηγίες στη γρηά Θέκλα...

Την εκύτταζε ο Μάρκελλος με τόση αφορία, που για μια στιγμή εξέχασε πώς αυτός επρόκειτο να τους συλλάβη. Η παιδούλα αυτή, που γινόταν έτσι, από τη μια στιγμή στην άλλη, σωστή γυναίκα, του φαινόταν ένα θαύμα. Δεν είχε αντίφαση σε οικογένεια και δεν γνώριζε παρά τις επίπολες γυναίκες του εύκολου έρωτα και γυναίκες σαν τη Βουλπία.

Η Γλυκερία σηκώθηκε άκομαχώντας.

—Αχ, έχεις δίκιο! Κορούλα μου. Είσαι φρόνιμη και καλή. Γιατί να σε βασανίζει έτσι εμένα η μοίρα; Γιατί να σου δώση τόσες πίκρες στα καλύτερά σου χρόνια;... Η ψυχή σου είνε τρυφερή, το κορμί σου ανέγγιχτο... Ποιά χέρια θα σ' αγγίξουν να σε συλλάβουν; Έμένα που μονάχα ο νυμφίος έπρεπε να σε αγγίξει...

—Μην άπελπιζέσαι, είπε η Θεανώ. Έχει η μοίρα γυρίσματα... Σήμερα θηνούμε, αύριο μπορεί να μάς έρθη η ευτυχία. Πήγαινε τώρα κι' ετοίμασε αυτά που σου λέει η Ροδόκλεια.

Όταν είδε τις δυο γυναίκες να, πρυχωρούν προς τα εσωτερικά δωμάτια, τότε σά να ξύπνησε ο Μάρκελλος και θυμήθηκε πώς το πιδ δδυνήρο μέρος της εντολής του ακόμα ούτε και το είχε άποκαλύψει.

—Σταθήτε!, τούς εφώναζε θραχνά. Πρέπει να σάς πω ότι δεν έχετε πολλόν καιρό... Οι στρατιώτες είνε άπ' έξω...

—Οι στρατιώτες; ξεφώνισε η Γλυκερία. Θα μάς συλλάβουν λοιπόν άμέσως;

—Ναί, άποκρίθηκε γρηγορά ο εκατόνταρχος δίχως να κυττάξη κανένα. Έγώ έχω διαταγή να σάς συλλάβω.

Μια μικρή, παραπονεμένη φωνούλα, άκούστηκε. Η καρδιά του νέου έρράγισε.

Πιδ θαθεία από όλους τούς θρήνους τόν άγγιξε αυτή η φωνή, κοριτσιίστικη φωνούλα. Έξύγωσε την κοπέλλα και της έπιασε το χέρι άδελφικά.

—Ροδόκλεια, της είπε σιγά, πίστεψε με πως είμαι πολύ δυστυχισμένος κι' έγώ. Μά είμαι στρατιώτης...

—Περίεργο πράγμα, να πρέπει να μάς συλλάβης ακριβώς έσύ, εφώναζε ο Χαρίτων κι' η δυσπιστία άναψε μια κακή λάμψη στα μάτια του.

—Χαρίτων, είπε ο εκατόνταρχος μελακά, το μέλλον Ίσως δείξη ποιόν είνε οι άληθινοί φίλοι σου...

—Μη συζητάμε άδικα, τούς έκοψε ο Μένων νευρικά. Ο Μάρκελλος είνε στρατιώτης. Έκτελει μια διαταγή... Δεν μάς πέφτει λόγος έμάς να εξετάσωμε την αίτία γιατί ή διαταγή αυτή εδόθηκε σ' αυτόν κι' όχι σ' άλλον...

Κοκκίνισε ο Μάρκελλος κι' ένοιωσε το θυμό να βράξη στο στήθος του. Γιατί και του Μένωνος τα λόγια έκρυβαν κάποια δυσπιστία, κάποιον ύπαινισμό.

Όστόσο, βλέποντας το βασανισμένο ύφος της Ροδόκλειας, συγκρατήθηκε και μιλώντας μονάχα σ' αυτήν, είπε:

—Ετοιμασθήτε γρηγορά... Συγυρίστε ό,τι θέλετε... Όλα περιμένα.

Επειτα, της ψιθύρισε, στο αυτό σχεδόν.

—Ροδόκλεια... Ίσως να σ' εδόθησε ο Θεός σου κι' άνέθεσαν σ' έμένα αυτή την θλιβερή εντολή.

Ένα άχνο χαμόγελο εφώτισε την πανέμενη φυσιογνωμία της παιδούλας.

Είχε τόση θλίψη το χαμόγελο αυτό, που ο Μάρκελλος δεν εδόσταζε. Της έπιασε το χέρι και της το χάιδεψε με άπειρη τρυφερότητα. Οι άλλοι, άποσχολημένοι να ετοιμαζώνταν, σαστισμένοι, δεν τούς έπρόσεχαν. Θάθελε να την φιλήση... μά φοβόταν μήπως παρεξηγούσε το φίλι ή κοπέλλα ούτη την τραγική στιγμή. Της ψιθύρισε λοιπόν, χαϊδευντάς της το χέρι:

—Και τη ζωή μου θα δώσω για να μην πάθης έσύ κακό. Μη φοβάσαι!...

Τότε ήρθαν τα δάκρυα στα μάτια της Ροδόκλειας. Τα δάκρυα που δεν έτρεξαν στο άγγελμα της συμφοράς, μαζεύτηκαν τώρα βαρεία στα μακρύα της τα ματόκλαδα. Κλεφτά, τα έσκούπισε ή παιδούλα και του χαμογέλασε πάλι. —Επειτα, διαστικη, πήγε κι' αυτή να ετοιμασθή.

Όταν σε λίγο έφυγε ή θλιβερή οικογένεια από το σπίτι, άνάμεσα από τούς στρατιώτες, ο Μάρκελλος είχε τη φυσιογνωμία σφιχτή, άδιαπέραστη, όπως έταίριαζε σ' έναν Ρωμαίο αξιωματικό. Η Ροδόκλεια δεν τολμούσε πια να γυρίσει να τον κυττάξη, ο Χαρίτων τούρριχνε ματιές χολικές, ενώ οι δυο γέροι, χειροπιασμένοι, έδέχονταν με σκυφτό κεφάλι τη συμ.

Έλληνοπούλες!

Γίνετε «κουμπαρούλες» τών πολεμικών μας που είνε στο μέτωπο. Άνοίξτε μαζί τους άλληλογράφια και άνακούφιστε τους με λόγια γεμάτα στοργή, συμπόνια, αγάπη...

φορά. Η Θεανώ, με τα χέρια σταυρωμένα, ψιθύριζε προσευχές. Και μόνη φωνή που άκούστηκε σ' αυτή τη συμφορά, ήταν ο θρήνος της γρηάς μισοπαράλυτης Θέκλας. Του είχε συρθεί ως το κατάφλι κι' έδλεπε με μάτια πελώρια από τη φρίκη αυτό το άναπάντεχο κακό.

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Η άνάκρισις άρχισε το ίδιο κιόλας άπόμενα. Κανένας δεν ετόλμησε να φέρη την παραμικρή άργοπορία, γιατί ο Φεδρόνιος κινούσε αυτονό και γή ν' άνακαλυφθούν μιά ώρα άρχήτερα οι ένοχοι της καταστροφής του.

Τρεις γηραιόι δικαστάι έκάθονταν σε ψηλές έδρες, και ο Φεδρόνιος κοντά τους. Τα μάγουλά του έκρέμονταν από το πάχος κι' από τη λύπη... Ήταν χλωμός, ή φαλάκρα του έγυάλιζε κιτρινωπή, και τα ξασπουλιάρικα μάτια του, χαμένα στις παιδαρές δίπλες τών βλεφάρων του, πηγαινόερχονταν γύρω άνήσυχα, λες και ήθελε να άνακαλύψη και στα άδιάφορα πρόσωπα ακόμα, τόν ένοχο.

Ο Μάρκελλος στεκόταν παράμερα, έπιφορτισμένος με την φρουρήσι της αίθουσας.

Ο Κλαύδιος, με λεπτή τέχνη, χωρίς να καθέλου, ούτε να δώση καμμιάν εζήγησι, είχε κατορθώσει να άνατεθή στον Μάρκελλο αυτή ή ύπηρεσία. Ο εκατόνταρχος ήταν από ένα μέρος εύχαριστήμιος που θα μπορούσε έτσι να παρακολουθήσει την άνάκρισι σε όλες της τής λεπτομέρειες και να ένοθρυνή έστω και με μια ματιά τη Ροδόκλεια.

Δεν ύπαιπτευνόταν δέβαια ακόμα ποιός είχε κάμει την καταγγελία. Είχε ιδή μια στιγμή τη Βουλπία πριν πάη στο δικαστήριο, του είχε φανή άνήσυχα και ταράγμένη, αλλά όταν της είπε πώς εξετέλεσε τη διαταγή και συνέλαβε την οικογένεια της Ροδόκλειας, ή άριστοκράτισσα εφάνηκε μάλλον άδιάφορη και άποβέβαια.

Νεκρική σιγή έγινε στην αίθουσα όταν έφεραν τούς κατηγορουμένους. Πρώτα πρυχώρησαν οι δυο γέροι, πίσω τούς ο Χαρίτων, με τα μάτια άστροφτερά, με μια πεισμένη πτυχή στα χείλη, και πίσω ή Ροδόκλεια, βαστώντας από το χέρι τη γρηά Θεανώ. Δεν έσκυβε το κεφάλι. Περπατούσε δλόση, ίδια λαμπάδα με το κυταρισμένο της κορμί και ή ματιά της ήρεμη, γαλανή, καθάρια, πήγε άλλαζε και αντίκρυσε τη θολή ματιά του Φεδρόνιου.

Νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά σε σημείο να σπάση, ο Μάρκελλος προσπαθούσε να μη χάση ούτε μια λεπτομέρεια. Και άξαφνα, είδε το πρόσωπο της μικρής να γίνεται σε μια στιγμή άλικο, έτσι δίχως αίτια, και τα μάτια της να χαμηλώνουν σαν με ντροπή. Το ένστικτό του τόν έσπρωξε να γυρίσει τα μάτια του στον Φεδρόνιο. Τότε κατάλαβε άμέσως την αίτια της ταραχής της Ροδόκλειας. Το άπελπιμένο βλέμμα του γέρου συγκληκτικού είχε ζωντανέψει. Τα ξασπουλιάρικα μάτια του έγυάλιζαν και κάρφωναν την Έλληνοπούλα με μίαν έκφρασι, που δεν άφηνε καμμία άμφιβολία για τίς σκέψεις του.

Τα όργια του Φεδρόνιου ήταν ονομαστά και στην Πομπηία και στη Ρώμη. Όλος ο κόσμος ήξερε πώς, παρά τα έξηνα του χρόνια, ο Ρωμαίος συγκλητικός δεν εδίσταζε όχι μόνο με γυνάστες έταίρες να ξεφαντώνη, αλλά και καλά κορίτσια να παρασύρη στον έλεθρο. Γι' αυτό ο Μάρκελλος τώρα ένοιωσε με το δικό του πρόσωπο ν' ανάβη από θυμό. Η παλιά του έχθρα για τόν άρπαγα της περιουσίας του έζυπνησε και ένοιωσε μίαν άγρια χάρη που ή τύχη τόν είχε τιμωρήσει με την πυρκαϊά. Η χάρη του πάντως εδόσταζε μονάχα μια στιγμή. Γιατί καθώς αντίκρυσε τις πέντε θλιμμένες μορφές τών ύποδίκων, θυμήθηκε πώς ή καταστροφή του Φεδρόνιου ήταν μόνον μερική, ενώ γι' αυτούς τούς δυστυχισμένους μπορούσε να είνε άνεπανόρησι.

Όστόσο, ή άνάκρισις άρχισε... Οι κατηγορούμενοι όλοι φυσικά άρνήθηκαν την κατηγορία. Τότε ο πρόεδρος διέταξε νάρεθ ή πρώτος μάρτυς.

Παρουσιάσθηκε ο Άβρο. Δεν είχε πια το τρομαγμένο ύφος του δούλου. Μιάς ή μέρας έλευθερία και το συναίσθημα πώς έχει ισχυρούς προστάτες, τούδιναν τόλμη. Διηγήθηκε όλες τις πραγματικές λεπτομέρειες για το χορό του Χαρίτωνος με τη Ροδόκλεια στο δράμα, τη ύψα της πυρκαϊάς, για το χαρούμενο ύφος του νέου κοντά στα έρείπια, και για τόν ψιθύρο που άκούσθηκε άμέσως πώς αυτός είνε ο έμνηστης. Επερόσεσε ότι άλλο του είχε δασκαλέψει ή Βουλπία να πη και άνακάτεψε άριστοτεχνικά την άλήθεια και την φαντασία.

Ο Μάρκελλος δεν τόν έγινώριζε, ούτε και κανείς ήξερε πώς ήταν παλός δούλος του Κλαυδίου. Ήταν τόσο πειστικά τα λόγια του, και τάλγε με άφέλεια, δίχως πάθος, δίχως κακία, που αν δεν είχε πεισθή άπόλυτα στον έρκο της Ροδόκλειας για την άθωότητα του άδελφού της και ο ίδιος ο Μάρκελλος θα τόν έθεωρούσε ένοχο.

Μετά, παρουσιάσθηκαν καμμία είκοσι άλλοι μάρτυρες της κατηγορίας. Άνθρωποι του λαού, φοβισμένοι οι περισσότεροι, έλεγαν με έπιφύλαξη και με μισά λόγια πώς πραγματικά άκουσαν να ψιθυρίζεται το όνομα του Χαρίτωνος, την τραγική έκείνη νύχτα. Ήταν φανερό πώς έτρεμαν οι μπλεχτούν σχήμα στην ύπυρεσι και πώς προσπαθούσαν να μιλήσουν όσο το δυνατόν πιο άόριστα.

Εκτύπαζαν τόν Φεδρόνιο με φόβο και ταπεινά. Ο συγκλητικός, σε κάθε έπίθετο ρυπτική φράσι, έρριχνε θαισσίμε μωτιές στον Χαρίωνα και έμούγγριζε σαν πληγμένο θηρίο. Πότε... πότε όμως ή έκφρασις του άλλαζε. Τότε ο Μάρκελλος, που τόν παρακολουθούσε με μάτι άνήσυχο, ήταν βέβαιος πώς εκτύταζε τη Ροδόκλεια. Και δέ γελιόταν.

Επί τέλους, κάποτε τελείωσε ή παρέλασις τών φτωχών αυτών και φοβισμένων μαρτύρων, και ο πρόεδρος είπε να κληθούν οι πιο σπουδαίοι μάρτυρες.

Με περιέργεια εκτύταζε ο Μάρκελλος προς την είσοδο, να ιδή ποιόν θα ήσαν οι σπουδαίοι αυτοί μάρτυρες. Και τότε με έκπληξι του είδε να μπαίνη στην αίθουσα κοντός, άδύνατος, μικροσκοπικός, ο Κλαύδιος ο ποιητής.

Η ματιά του στριφογύρισε μια στιγμή σαν φοβισμένη γύρω και καρφώθηκε στη ματιά του Μάρκελλου. Παραξευτέθηκε ο εκατόνταρχος με το άλλοκοτό ύφος του ποιητού. Ποτέ δεν τόν είχε ιδή τόσο φοβισμένο, τόσο σαρτισμένο. Ποτέ δεν είχε ιδή τα άτονα μάτια του έτσι δειλά. Και δεν χαρούσε στο κεφάλι του νέου τί τάχα θα είχε να πη ο ποιητής αυτός της κακής ώρας, σ' αυτή την ύπυρεσι.

—Κλαύδιε, ρώτησε εύγενικά ο πρόεδρος, φαίνεται πώς έχεις να καταθέσης σοβαρά στοιχεία σ' αυτή την ύπυρεσι.

—Ένα μόνο ξέρω να πω, άποκρίθη με γρηγορά και νευρικά ο Κλαύδιος. Πώς μόλις έγινε ή πυρκαϊά, άμέσως είχα την βεβαιότητα πώς άλλος δεν μπορούσε να είνε ο δράστης παρά ο Χαρίτων, και ίσως όλη ή οικογένειά του.

Ήταν ή πρώτη φορά που άκούστηκε κατηγορία ενάντια σ' όλη την οικογένεια. Γιατί και ο Άβρο και οι άλλοι μάρτυρες μόνο το χορό της Ροδόκλειας με τόν άδελφό της άνέφεραν και κατά τα άλλα περιωρίζονταν στην κατηγορία του Χαρίτωνος.

—Μπορείς να μάς εξηγήσης, Κλαύδιε, που εσθήριξες αυτή τη γνώμη σου;

—Σ' ένα τυχαίο περιστατικό. Κάποτε, έτσι έντελώς τυχαία και στην κουβέντα άπράων, μου είχε πη ή Βουλπία, ή ώραία κόρη της Πομπηίας, που γινώριζε όλοι, ότι είχε άκούσει πώς ο νεαρός αυτός Έλλην, ο Χαρίτων, μελετούσε έκδίκησι για κάποιο άδικο που φανταζόταν πώς είχε κάμει στην οικογένειά του ο Φεδρόνιος, και πώς έση οι γονείς του έπεδοκίμαζαν το σχέδιό του, ή άδελφή του φοβόταν και ζητούσε τη συμβουλή της Θεανώς, της άνοθαπάλιδας.

—Αχά! Έκαμε ο δικαστής ειρωνικά, και το άποτέλεσμα τών φάθων και τών συμβουλών ήταν να γίνη ή πυρκαϊά...

Ο Κλαύδιος χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο που είχε την πρόθεσι να είνε ύπεροπτικό.

—Έχω να προσέσω, είπε, πώς ή Θεανώ αυτή είνε χριστιανή.

—Αχά! Ξανάπε ο δικαστής και το μάτι του σπληώθηκε άγριεμένο στη δυστυχισμένη τη γερώνισσα.

—Καθώς ξέρετε, συνέχισε ο Κλαύδιος, οι Χριστιανοί αυτοί είνε άθεοι, δεν σέβονται κανένα νόμο και μισούν τούς πλουσίους... Η Θεανώ είχε άποκτήσει μεγάλη έπιρροή στη Ροδόκλεια και σ' όλη της τήν οικογένεια...

—Μήπως είνε όλοι Χριστιανοί; ρώτησε κάποιος από το δικαστήριο.

—Εδίστασε ο Κλαύδιος μια στιγμή, έπειτα άποκρίθηκε με ύφος ύπουλο:

—Δεν ξέρω... δεν άποκλείεται... Πάντως, ή δύναμις αυτής της γυναίκας, κι' άς φαίνεται έτσι γρηά και άδύνατη, είνε μεγάλη.

Όλων τα μάτια καρφώθηκαν για μια στιγμή στη Θεανώ. Χλωμή, σκυφή, χαμογελούσε ή γρηούλα άχνα. Είχε κάτι το άυλο στο βασανισμένο της πρόσωπο, καθώς αντιμετώπιζε τούς άνδρες αυτούς που πρσπαθούσαν να την παραστήσουν έπικίνδυνη. Είχε τέτοια πραότητα και τέτοια καρτερία, που τρομαγμένους για μία στιγμή ένοιωσε ο Μάρκελλος τα μάτια του να δακρύουν.

Ο Φεδρόνιος ωστόσο άρχισε να φωνάζη με τη θρηνητική φωνή που είχε συνήθεισι από την ήμερα της πυρκαϊάς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΙΠΤΟΥ

Η ΑΔΕΙΑ

Ο νεαρός Άγγλος πιλότος Λέϊστον έξυπνησε κείνο το πρωί στη βάση του ευθέτα και περιφερώντα στο δωμάτιό του σφριζόντας...

Αίτια ήταν μια μικρή «τετραήμερος» άδεια, που επρόκειτο να τόν στείλη για τέσσερα όλόκληρα ήμερονύκτια στην άγκαλιά της όμορφης Τζάνετ, της άγαπημένης του γυναικούλας, που την άφανε τριάν μηνών νειόπαντρο για να ύπηρετησή την πατρίδα.

Αρχία να ξυρίζεται διασπαστικό, σκεπτόμενος τη χάρη της γυναικούλας του που δα τόν έβλεπε μπροστά της, όποτε ένα ξαφνικό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα του.

Ήταν ή άρτιάντα του που του είπε ότι τόν έζητούσε επείγοντως ο διοικητής της βάσης.

Ο Λέϊστον κατάλαβε άμέσως ότι ή «τετραήμερος» άδεια του διέτρεχε κίνδυνο. Άποτελείωσε άτάσος το ξύρισμά του και έσπευσε στο διοικτήριο.

—Έχεις τετραήμερο άδεια, ύποσημναγέ Λέϊστον;

—Μάλιστα, κύριε Διοικητά!

—Ε, δεν την έχεις πια!

—Το έκασα, κ. Διοικητά, άπήνησε με άχνό χαμόγελο ο πιλότος.

Ο Διοικητής του εζήγησε μετά ότι ήταν άνάγκη να μετάσχη σε μίαν έκτακτη και σπουδαία σημάσιας νυκτερινή πτήσι και ο Λέϊστον επείσθηκε στο δωμάτιό του, όπου, σφριζόντας πάντοτε, έγραψε το παρακάτω γράμμα στη γυναίκα του, για να της δώθ σε περίπτωση δυστυχήματος:

«Τζάνετ μου, επρόκειτο να σε δώ το βράδυ και να μείνω μαζί σου τέσσερις μέρες. Την τελευταία όμως στιγμή ή τετραήμερός μου ήκυρώθη κι' έτσι έπληρα μια μακρά άδεια για την άλλη ζωή. Έκει σε περιμένα και σ' αγαπάω».

Η νυκτερινή πτήσις έγινε με έπιτυχία. Το σχετικό άνακοινώθεν κατέληγε: «Τρία άεροπλάνα δεν επέστρεψαν στις βάσεις των και δέον να θεωρηθούν ως άπολεθέντα».

Ένας από τούς τρεις πιλότους, που αζεν επέστρεψαν, ήταν και ο Λέϊστον. Σφαίρα πολυβόλου του διέτρεψε το στήθος, μαζί δέ με το στήθος κι' ένα χαρτάκι τασιμετρώσα τέσσερα: Ήταν ή «τετραήμερος» άδεια...

TANELAS

Η ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

3ο γράμμα άπ' το μέτωπο

Ο Γιάννης στην Παγώνα

Θελικάρδιε Παγώνα μ'

«Όλα βαίνουν κατ' εύην» (δροχύν, ήπειδη θάχουμε τώρα συχνοτέρην την (κροδέλεις, ού Σοντού εφωδιάσθη για του Πινδού τις (με δαφόμετρα, γαλότσες, αδιάδροχα κι' (όμπρέλλες.

Όπως είπε σύ Έγγλέζους, ένεκα φιλοτιμίας,

τόν Σοντού θ' αντικαθίστα προσεχώς ού (Καζαμίας, μ' αυτός έγινε «ρηπόρτερ» δίχως δεύτερη (κουδέντα, για να στέλλ' στο Μουσολίνι... άληθη άνακοινωθέντα.

Όθεν, στο έξης, σαν γλιέπης, δράσεις (Ίταλών δριμείας, ξεύρε ότι τας έκδίδει τακτικά ο... Καζαμίας.

Ήδη μάλιστα προείπεν σ' άλλας τας περσιόχας,

ζτι θάχουμε... βροχάς.

Αΐχ! Νά 'σείχα 'δω, Παγώνα μ'! για να (δής τί θα πη θάρρους, που βοήθ'σαν κι' οι γυναίκες εις την δρσιν (σιν τούς φαντάρους, Αύθουρήτους σκαρφολώναν ήθι θάραγαν (με ζύλα!

κι' οι Άλπινιστάι από δαύτες ένοιωσαν (ανάτριχίλα!

Κάναν μερικόν φρατέλλαν τας προσόψεις (σαν... γκιουβέτσι, κι' είδαν τ'είν' ή Μπέλλα Γκρέκα= ή γυνή (της Μπέλλα Γκρέσια.

Που να γλιέπανε κι' έσένα, σε στιγμή π' (σε πιαν' ή φούρια, που να γλέπαν' κι' εν Ήπειρώ της Βασί (λως τα κουμπουριά!

Έχομεν άφθονον λείαν εκ τών αίχμαλδών (των όλων... Προσεχώς θα σ' άποστείλω δώρον κι' ένα (..πολυδόλον.

Στ'αυτοχάρδρας ολόενα, πλ'ηθος λάφυρα συλλήπτω, μ' αίχμαλτώτους (μπερδεμένα.

Μορταδέλλες καί... κιθάρες, και στολές (χρυσές με πούλιες, καί... Ιταλικές αντίδούλιες!

Βρήκαμ' κι' έναν λαγό, πούτε κάποιος να τόν φάμε και τού φώ (ναζα ή γώ:

—Ούρ' τύχη που την έχω! Στη δική μας (τη γρομμή, δεν πηρίμενα να φάγω κι' έναν... Ιταλό (κασαμιά.

—Βρήκαμε κουδέρτες πλ'ηθος, σε σκηνές (των αίχμαλτών, καί κάσκολ για το λαμό των, Βρήκαμε κι' μια θερμάστρα...

Προφανώς μ' αούτην θέλαν, να μάς κά (φουνε τα κάστρα.

Φασιόλους κη ρεβίθια θα σοί στείλω για (το π'λάφ' σ'.

..Μη φοβάσαι τας σειρήνας και τούς ή (χους που με γράφ'ς.

Φάγε σύ τη φασολόδα και κοιμήσου δίχως φόβο και συναγερμού (ζαλάδα,

κρύψου δε όταν άκούσης ήχον διασκευμ (μένων.

κι' έβελθε μόλις άκούσης ήχον παρατετα (μένων.

Ταύτα και σε φ'λώ, και παύσαν να φοβή (σαι τούς ταλιάνους.

ού μνηστήρ σ' κη σπλάχνο σ'.

Γι' α ν ο υ ς Διά το πιστόν: ΛΑΛΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Απόγευμα. Εκείνος μπαίνει στο σαλόνι. Εκείνη, κρατώντας μια ζέρμπα κα-
τακόκκινα τριαντάφυλλα. Εκείνη, μισο-
ξαπλωμένη στο ντιβάνι της, με σιασι
ναυελική, —κάτι μεταξύ αφρικάνας και
ασιατισσας—, του δίνει ευρωπαϊκάτα
το χέρι της για να το φιλήσει. Εκείνος,
ακουμπά μόλις τα χείλια του, και κατα-
θέτει τα κόκκινα τριαντάφυλλα στα πό-
δια της).

ΕΚΕΙΝΗ (μάλλον αδιάφορα): 'Ηρθε;
ΕΚΕΙΝΟΣ (συνθημιμένος στις αδια-
φορίες, στις ψυχρότητες και στις επιφυ-
λάξεις της): Καθώς βλέπετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ώραια τριαντάφυλλα. (Χώ-
νει το πρόσωπό της μέσα στο μπουκέτο).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα διάλεξα τόσο κόκκινα,
για να συμφωνάνε με τα χείλια σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Κουταμάρα! Πρωτιμούσα να
συμφωνούν με τη ρόμπα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε αρκετά δύσκολη θέση):
'Η ρόμπα σου είναι πράσινη... Πώς είναι
δυσανόν να βρώ πράσινα τριαντάφυλλα;

ΕΚΕΙΝΗ: Όλα τα βρίσκει κανείς ο-
ταν αγαπάει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλα, εκτός από πράσινα
τριαντάφυλλα!

ΕΚΕΙΝΗ: Δώσε μου τσιγάρο... (Ε-
κείνος ανοίγει την ταμπάκερα του και
της προσφέρει. 'Υστερα παίρνει κι' αυ-
τός. Καπνίζουνε λίγο σιωπηλά). 'Ωστε,
μ' αγαπάς πάντα;

ΕΚΕΙΝΗ: Σάν τρελλάς!

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα, είπες μια κοινοτοπία.
Οι τρελλοί δεν αγαπάνε ποτέ. Λένε μόνο
τρέλλες κι' ασυναρτησίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Έχεις δίκη. (Καινούργια
σιωπή). 'Εσύ μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ (ύστερα από σκέψη): Νομίζω
ναί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θα πη 'νομίζεις;
ΕΚΕΙΝΗ: Θα πη ότι... νομίζω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και... θα μ' αγαπάς για
τόσον καιρό;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... νομίζω, για πάντα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι δεν είσαι θεδαία.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Δεν έχω κανένα
λόγο να μη σ' αγαπάω: Σοβαρός είσαι,
μετρημένος, ευγενικός, δε μ' ενοχλείς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Σου φέρνω τριαντάφυλ-
λα.

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι κι' αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάθελα μια προθεσμία,
κάτι χειροποιαστό: Θα μ' αγαπάς ώσπου
να μαραθούν αυτά τα τριαντάφυλλα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ού! Τόσο λίγο μόνο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φτάνει...

ΕΚΕΙΝΗ (σβύνει το τσιγάρο της):
Είσαι όλιγαρκής. (Σιωπή μεγάλη).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χτές το απόγεμα, βγί-
κες;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... 'Έκανα κάτι ψώνια.
Νυχτώνει όμως νωρίς, και με σβυστά τα
φώτα, δεν είναι για να περπατάει κανείς
στούς δρόμους...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλά, σιγά): Κι' όμως,
στις όχτωμιση, δεν είχες γυρίσει ακόμα.

ΕΚΕΙΝΗ (ελαφρά ταραγμένη): Με ζή-
τησες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο τηλέφωνο. 'Η καμα'
ριέρα μουπε ότι θάτρωγες έξω...

ΕΚΕΙΝΗ (με προσαβία): Λοιπόν,
ναί, έφαγα έξω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάνοντας τετραγωνικούς
συλλογισμούς): 'Αν, λοιπόν, σκεφθούμε
πώς κέντρα δεν υπάρχουν ανοιχτά, μένει
να βγάλω το συμπέρασμα πως ήσαν σε
κάποιο σπίτι...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τούς ώμους): Βγάλ-
το!

ΕΚΕΙΝΟΣ (της πιάνει το χέρι, κυτ-
τάζοντάς την στα μάτια με πυρετό):
'Ισως, τέτ' α-τέτ' με κάποιον.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αν θές...
ΕΚΕΙΝΟΣ (της σφίγγει δυνατά το χέ-
ρι): Ξέρεις ότι έχω κάθε διάθεση να σε
χαστουκίσω;...

ΕΚΕΙΝΗ (άνασκακνέται): 'Α, για να
σου πω! 'Αρχισες να γίνεσαι φορτικός
κι' άνάγωγος! Με πόνεσες... (Τραβάει
απότομα το χέρι της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιμονα): Πού ήσουν;
ΕΚΕΙΝΗ (ξασπάει): 'Ε, θές να το
μάθης; Με κάποιον που μ' ενδιαφέρει πε-
ρισσότερο από σένα, που έχει εκτός από
τ' άλλα προτερήματα που λείπουν από
σένα, και το τεραστίο προτέρημα ότι εί-
νε καινούργιος. Σε θαρέθηκε! Μάθε το,
όφου θές να το μάθης... 'Υστερ' απ' το
φέροίμό σου, μ' έκανες να νιώσω άηδία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και... φυσικά, δεν μ' α-
γαπάς πιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Σε μισώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ρίχνοντας μια ματιά στα
κόκκινα τριαντάφυλλα, που βρίσκονται
σκορπισμένα στο πάτωμα): Κι' όμως, τα
τριαντάφυλλα δε μαράθηκαν ακόμα...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τούς ώμους): 'Ε-
χεις δίκη. 'Η προθεσμία ήτανε μεγαλύ-
τερη απ' τις δυνατόεις μου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

Είπε μεγάλη εύχια να γεννηθείς πλούσιος,
μα και πολύ μεγάλη δυστυχία όμως να χάσης
τα πλούτη σου όσο είσαι ακόμη νέος και
προτού προφθάσης να τα απολαύσεις. Γι' αυ-
τό, ένας νέος που συνήθισε στα πλούτη και
στην πολυτέλεια και έγινε ξαφνα φτωχός,
δάν καταρρώση με το ταλέντο του, με την
εργατικότητα του και με την επιμονή του να
ξαναγίνει πλούσιος, μάς συγκινεί πολύ πε-
ρισσότερο από έναν άλλον νέο που υπήρξε
πάντοτε φτωχός και που έγινε ξαφνα πλού-
σιος και διασπασ.

Οι δύο αυτές φράσεις συνοψίζουν τη ζωή
του Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, του πιο ήμερι-
μού, του πιο εύθυμου γήτορας της θόνης,
που έχει σ' όλο τον κόσμο πλήθος θαυμα-
στών και πρό παντός θαυμαστριών.

Και τώρα άς αφήσουμε τον ίδιο τον Ρόμ-
περτ να μάς μιλήσει για τα παιδικά και τα
νεανικά του χρόνια.

«Δεν είχα ακόμη τελειώσει το γυμνάσιο,
δταν ξαφνα ο πατέρας μου, που ήταν πάμ-
πλουτος και διήλυθε ένα από τα μεγαλύτερα
εργοστάσια γόυμας της 'Αμερικής, έχασε την
περιουσία του. Το άτυχημα αυτό του έκοι-
χισε την ζωή, γιατί ένα χρόνο άργότερα πέ-
θανε από την γρίπη. Ο θάνατος του
πατέρα μου ήταν για μένα μια φοβερή τρα-
γωδία. Τον έλατρενα κυριολεκτικά και πάν-
τοτε όσο ζω θα αισθάνομαι το κενό που ά-
φησε στην ψυχή μου. 'Αντιθέτως όμως ή οι
κοινωνική μας καταστροφή ήταν τό... καλύ-
τερο πράγμα που μπορούσε να συμβή στην
ζωή μου.

«'Η σωτηρία και έμένα και του αδελφού
μου υπήρξε το ότι και δταν ελνμερούσαμε
και είχε ο πατέρας μου όλη την περιουσία
του, δεν είχαμε συνήθειες να περιφρονούμε
την εργασία. Βέβαια δεν είχαμε ποτέ εργα-
σθή, ο πατέρας μας όμως καταπολεμούσε
κάθε κλίση μας προς την τεμπελιά και τον
σναμπισμό. 'Ετσι λοιπόν δταν έμαθα την
καταστροφή, ο αδελφός μου και εγώ κυττα-
χθήκαμε ψυχραιμα, άποφασισμένοι να άντι-

ΣΕ ΠΟΙΑΝ ΗΛΙΚΙΑ ΕΓΟΝΤΕΥΑΝ

Διάσημες καλλονές

Είνε ιστορικώς θεδαιωμένο — λέγει
κάποιος Γερμανός — ότι οι γυναί-
κες που διεφθμίσθηκαν ως μεγάλες
καλλονές είχαν υπερβή... τα τριάντα τους
χρόνια, δταν βρίσκονταν στην άκμή της
όμορφιάς των.

★ 'Η ώραία 'Ελένη, του Μενε-
λάου, π.χ., ήταν 40 ετών δταν την άπύ-
γαγε ο τρελλά έρωτευμένος μαζί της Πά-
ρις.

★ 'Η 'Ασπασία, εγόητευσε τον
Περικλή σε ηλικία 36 ετών. 'Αλλά και
έπί 40 άκόμη χρόνια είχε του κόσμου τις
κατακτήσεις.

★ 'Η Κλεοπάτρα, είχε ύπερ-
έη τα 30 χρόνια δταν ξετρελλάνε τον 'Αν-
τώνιο, που της έμεινε πιστός επί δέκα
συνεχή χρόνια, δηλαδή μέχρι του θανάτου
της περιπτώ.

★ 'Η Λιβία, τέλος, κατέκτησε τον
Αύγουστο σε ηλικία 33 ετών.

μετωπίσαμε τη δυστυχία, και την άλλη μέρα
κίολας ζητήσαμε να βρούμε δουλειά. Και δρή-
καμε. Προσληφθήκαμε ως δοηθοί μηχανικοί σ'
έναν σιδηρόδρομο.

«Τέσσερις μήνες άργότερα έκανα ένα με-
γάλο ταξίδι με ένα φορτηγό πετρελαιοί της
εταιρίας «Στάνταρ Όιλ». 'Όταν έγυρσια,
συνεδέσθη στενά με έναν νέο άνομαζόμενο
Στήβ Τζάννι, ο όποιος σκοτώθηκε πρό ετών.
'Ο Στήβ εργαζόταν σε μια κινηματογραφική
εταιρία. Δύο εβδομάδες μετά την γνωριμία
μας έπεισε τον σκηνοθέτη Γουίλλιαμ Φάδερσ-
χαμ να με προσλάβη για να παίξω στο έργο
«Με τη μάσκα στο πρόσωπο».

«Πληρωνόμουν τότε πέντε δολάρια την έ-
βδομάδα. Το ποσόν ήταν μηδονικό δεδοια,
μα είχα την πεποίθησι ότι μια μέρα θα έ-
καλυτέρευε ή τύχη μου. 'Ακολουθήσαν δυό
χρόνια εργασίας, εργασίας ακατάπαυστης και
κουραστικής ή όποια όμως με ώδηγησε επί
τέλους στη νίκη. 'Η ταινία «Αυτό είναι το
σχολείο» ήταν ή πρώτη μου έπιτυχία. Μπο-
ρούσα πια να άνασάνα».

«Όταν κυττάει κανείς τον Μοντγκόμερυ,
δταν βλέπει πόσο είναι ζωντανός, πόσο μου-
τέρνος και κύριος του έαυτού του, πόση
γαλήνη και ήρεμία έχει, δεν μπορεί ποτέ να
φαντασθή ότι πέρασε από τόσες δύσκολες
δοκιμασίες. Αυτό φαίνεται και στην γενική
του αντίληψη περί ζωής.

«'Η διαπάλη, λέει ο ίδιος, μολονότι την
γνωρίζω στην πιο σκληρή της μορφή, ποτέ
δεν με έφρόδισε. Και στις πιο δύσκολες στιγ-
μές, άντι να με άποθαρρύνη, μου έδινε μια
παράξενη έλπίδα. Ένα πείσιμα, με την πεποί-
θησι ότι στο τέλος θα νικούσα. «Όχι, έλεγα
μόνος μου, σφιγμένως τα χέρια μου και τα
δόντια μου. Θα παλαίσω, θα νικήσω γιατί
δεν πρέπει να νικήθω! Μια μέρα μου συνέ-
δη κάτι σχετικά με τους μονολόγους μου
αυτούς. 'Απορροφημένος τελείως από την
σκέψη μου και άδιαφορώντας για το τι συνέ-
βαινε γύρω μου, περπατούσα σ' ένα πάρκο
μονολογώντας. Φαίνεται όμως ότι δεν έπιθυρί-
ζα άπλως όπως συνήθως, αλλά ότι μιλούσα
δυνατά. Σε μια στιγμή λοιπόν άκουσα μια
γυναικεία φωνή να λέη: «Τόν κακομοίρη, πα-
ραμιλά!... 'Ασφαλώς θα του έχη στρίψει!»

'Εγύρσια και την έκύτταξα. 'Ηταν μια χα-
ριτωμένη ξανθή κοπελίτσα που περπατούσε
σφιχτά πιασμένη από το μπράτσο του φίλου
της. Δεν της είπα τίποτε τότε, αλλά εαν την
συναντούσα σήμερα θα της έλεγα: «Δέν πα-
ραμιλούν μόνο οι τρελλοί, κοπέλλα μου, κα-
ποτε παραιμιλούν και οι δυστυχισμένοι, και
όλοι εκείνοι που εργάζονται σκληρά από το
πρωί έως το βράδυ για να ζήσουν, μα που
κάτι μέσα τους, και στην πιο μαύρη δυστυχία
τους λέει ότι θα βγούν μια μέρα νικητοί!»

«'Η ζωή είναι το καλύτερο σχολείο. Είναι
σαν μια θαλάσσια στην όποια, θέλοντας και
μη, πρέπει να κνή κανείς μια δουτιά. Το
σπουδαίο είναι να πάρη κανείς την φάρα του
καλά και να βγάλη εγκαίρως μέσα από το
νερό το κεφάλι του.

«Κατά τα δύο χρόνια που εργάστηκα στον
κινηματογράφο, προτού γίνω γνωστός, κα-
τά τα δύο αυτά χρόνια της άφανους εργασίας,
έπαιξα όγδόντα περίπου ρόλους, τελείως δια-
φορετικούς. 'Από τους όγδόντα αυτούς ρό-
λους, οι πενήντα ήταν γεροντικοί. Οι ρό-
λοι όμως αυτοί και ή πείρα που μου έδωσαν,
ήσαν τό μοναδικό μου σχολείο, τό μόνο μα-
θήματα που πήρα στην τέχνη του κινημα-
τογράφου».

«Κατά τα δύο χρόνια που εργάστηκα στον
κινηματογράφο, προτού γίνω γνωστός, κα-
τά τα δύο αυτά χρόνια της άφανους εργασίας,
έπαιξα όγδόντα περίπου ρόλους, τελείως δια-
φορετικούς. 'Από τους όγδόντα αυτούς ρό-
λους, οι πενήντα ήταν γεροντικοί. Οι ρό-
λοι όμως αυτοί και ή πείρα που μου έδωσαν,
ήσαν τό μοναδικό μου σχολείο, τό μόνο μα-
θήματα που πήρα στην τέχνη του κινημα-
τογράφου».

«Κατά τα δύο χρόνια που εργάστηκα στον
κινηματογράφο, προτού γίνω γνωστός, κα-
τά τα δύο αυτά χρόνια της άφανους εργασίας,
έπαιξα όγδόντα περίπου ρόλους, τελείως δια-
φορετικούς. 'Από τους όγδόντα αυτούς ρό-
λους, οι πενήντα ήταν γεροντικοί. Οι ρό-
λοι όμως αυτοί και ή πείρα που μου έδωσαν,
ήσαν τό μοναδικό μου σχολείο, τό μόνο μα-
θήματα που πήρα στην τέχνη του κινημα-
τογράφου».

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

'Ο λόρδης Βύρων, προτού να έλθη στην
'Ελλάδα να θυσιασθή για την έλευθερία
της, έζησε ως γνωστόν, επί ένα μεγάλο
χρονικό διάστημα στην 'Ιταλία. Βρίσκομε
πώς είναι πολύ έπικαιρη ή άνάμνησις αυ-
τή, γιατί δείχνει πόσο διαφορετικά έδλε-
πε την 'Ιταλία και την 'Ελλάδα, με την
άσφαλή ποιητική του διαίσθησι ο μεγα-
λος φιλέλλη. 'Η 'Ιταλία ήταν ένας τόπος
διασκεδάσεως, με γυναίκες, με κιθάρες
και με έρωτικά σκάνδαλα. 'Ενώ ή 'Ελλά-
δα... Αυτή ήταν ή γη της θυσίας, ή χώρα
της μεγάλης ανθρωπίνης άυταπαρνήσεως,
ο τόπος όπου εντόπιον και φιλέλληνες, έ-
καλούντο να χύσουν όλοι το αίμα τους,
για το ιδεώδες της έλευθερίας.

Γι' αυτό, με την άφιξη του ποιητού στη
Βενετία, άρχίζει ένα από τα πλέον περι-
πετειώδη κεφάλαια της ερωτικής του ζω-
ής. 'Η Κυβέλη των θαλασσών με την τια-
ρα της, ή πολιτεία που προβάλλει έξω
φνα από τα νερά, σαν νάν την εσθήκωσε
κάποιος μέγας με το ραβδί του, του έ-
καμε ζωηρή έντυπωσι. Τα μελαγχολικά
φθινοπωρινά κανάλια —δυθισμένα στην ά-
ννηρσι, στην όμιχλη και στη σιωπή, τό
θαμπό σεληνόφως που δίνει κατι από τον
τόνο του παλμού καθρέφτη στην άκίνητη
έπιφάνεια της θαλάσσιας και στα πεθαμέ-
να παλάτια, οι άργokinητες γόνδολες, ή
γέφυρα των στενωπών, έδημιούργησαν ά-
μέσως το πλαίσιο, μέσα στο όποιον ο ξε-
νημένος 'Αγγλος ποιητής θα έταποθε-
τούσε τα ιδιόυλτα του.

'Από τό ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρε-
ταννίας», όπου έμεινε στην άρχη, ξανα-
βρίσκομε κατόπιν το λόρδο στο σπίτι έ-
νός έμπόρου σιτηρών, που τον έλεγαν
Πέτρο Σεγκάτι. 'Από εκεί, ο ποιητής του
Δόν Ζουάν έγραψε σε λίγο σ' έναν φίλο
του:

«'Εκαμα μια θαυμασία έγκατάστασι
στο σπίτι ενός έμπόρου της Βενετίας,
που άρχολείται διαρκώς με τις υποθέσεις
του και έχει μια γυναίκα μόλις είκοσι δυό
ετών. Είμαι έρωτευμένος. 'Η Μαριάννα, ό-
πως λένε τη γυναίκα που έρωτεύτηκε,
μοιάζει καταπληκτικά με αντίλοπη. Με-
γάλα μαύρα μάτια, ανατολίτικα. Στόμα
μικρό, δέρμα τρυφερό και λευκό. Μαύρα
κυματιστά μαλλιά, με μιάν άπόχρωσι που
θυμίζει τα μαλλιά της λαίδης I... Σώμα
σδέλτο και θελκτικό. Κι' έπάνω σ' όλα
αυτά, τραγουδά με πολλή τέχνη».

Ο έμπορος φαίνεται περήφανος γιατί
φιλοξενεί στο σπίτι του έναν λόρδο. 'Όσο
για τη Μαριάννα, εκείνη δεν άργησε καθό-
λου να γίνη έρωμένη του.

«Είμαι πολύ καλά, έγραφε εκείνη την
έπεχη σ' έναν φίλο του. 'Η αντίλοπη έ-
γινε δική μου και αυτό με ίκανοποιεί.
Πρώτον γιατί ή Μαριάννα φροντίζει να μη
με πλήττη καθόλου. Δεύτερον γιατί μου
άρεσει. Τρίτον γιατί είναι όμορφη. 'Αλλά,
νομίζω πως δεν υπάρχει άνάγκη να σου
καθορίσω τα πράγματα πιο πολύ. Κοντο-
λογής είμαστε και οι δυό εύχαριστημέ-
νοι».

Σε λίγο ήρθαν οι 'Απόκριες, που με
τη φαντασμαγορικήτά τους και τις
τρέλλες τους άρεσαν στον ποιητή. Μια
μέρα έλαβε ένα μυστηριώδες γράμμα ή
καλύτερα ένα μπιλιέτο, χωρίς διευθυνσι,
που του τώφερε κάποιος γονδιολιέρης. Του
ζητούσαν να παρευρεθ ή σ' ένα ραντεβού,

μέσα σε κάποια γόνδολα, στον 'Αγιο Λά-
ζαρο, ή σε κάποιο τρίτο σημείο. 'Απήν-
τησε άρνητικά. 'Επρόσθεσε όμως πως
την άλλη μέρα θα βρίσκονταν στο σπίτι
του κατά τις δέκα το βράδυ και μπορού-
σαν εκεί να τον βρουν.

Στις δέκα ακριβώς, ενώ ή Μαριάννα έ-
λειπε σε κάποια συναναστροφή με τον
άντρα της, άνοιξε απότομα ή πόρτα και
μπήκε μέσα ένα πλάσμα θαυμάσιο, ένα
κορίτσι έξι δεκαενέα χρόνων, όλοξανθο,
ή αδελφή της κυρίας Σεγκάτι. 'Αλλά ά-
μέσως κατόπιν άνοίγει πάλι ή πόρτα με
πάταγο και όρμά μια άλλη γυναίκα: 'Η-
ταν ή Μαριάννα! 'Ο γονδιολιέρης της έ-
μαρτύρησε ότι ή αδελφή της είχε στείλει
ραβασάκι στον Βύρωνα.

—'Ατιμη, έφώνασε με άκράτητο θυμό.
'Ηρθε να μου τον πάρης!

Την άρπαξε από τα μαλλιά και της έ-
δωσε δώδεκα μπάτσους, μ' όλη της τη
δύναμι. 'Εκείνη, μόλις κατάρθωσε να ξε-
φύγη από τα χέρια της, χάθηκε τρέχοντας
στη σκάλα.

—'Ατιμη, σκούζει ή Μαριάννα έξαλλη
προσπαθώντας να τη φτάση.

Θέλει να τη χτυπήση, να τη σκοτώση.
'Αλλά ή άλλη έγινε άφαντη στο μεταξύ.
'Η Μαριάννα γυρίζει και πέφτει λιπόθυμη
στην αγκαλιά του λόρδου.

Ξαφνικά, άνοίγει ή πόρτα από τό δι-
πλανό δωμάτιο. 'Ο έμπορος άκούοντας τη
φασαρία, πάει να ιδή τι γίνεται. Και
βρίσκει τη γυναίκα του λιπόθυμη, μαζί
με το Βύρωνα, που προσπαθούσε να τη
συνεφέρη.

—Τί τρέχει; ρωτά άνοίγοντας με κα-
τάπληξη τα μάτια του.

—Τίποτε, τίποτε, άπαντά ο λόρδος.
Θά σάς εξηγήσω άργότερα. 'Εκείνο που
επείγει αυτή τη στιγμή είναι να δοηθή-
σωμε την κυρία για να ξαναβρή τις αί-
σθησεις της.

—Τί σημαίνουν όλα αυτά; ξαναρώτησε
ο έμπορος.

—Σας θεδαίω δεν είναι τίποτε τό σο-
βαρό, επανέλαβε άτάραχος ο Βύρων. Δεν
υπάρχει λόγος ν' άνησυχητε.

—Θά ήθελα ώστόσο να μάθω...

—Μόνον ξένα θα βλέπω, της άπήντη'
σε ένθουσιασμένος ο ποιητής.

Σε λίγον καιρό ο Βύρων γράφει σ' έ-
ναν φίλο του στην 'Αγγλία:

«Τα μάτια της νέας μου φιλενάδας εί-
νε όλοσμπρα. 'Έχει της Μήδειας τον
χαρκτήρα, της Φασουσίννας την ψυή και
της 'Ηρας τη μεγαλοσπρέπεια. Με τα ά-
σπραφτερα βλέμμάτα της, δταν όρθώνε-
ται τινάζοντας τους πλοκάμους των μα-
κρυν της μαλλιών, παίρνει μέσα στο σε-
ληνόφως μια τραγικήν άραιότητα. Είναι
από τις γυναίκες που μπορούν σε μια ά-

—Θά τό μάθετε αύριο το πρωί. Νά,
που ή κυρία ξαναβρήκε εύτυχώς τις αί-
σθησεις της.

Ο έμπορος κυττάζει κατάπληκτος, πό-
τε τη γυναίκα του, ποτέ το λόρδο.

—'Ωστε, όπως είπαμε κ. Σεγκάτι,
του λέει ο ποιητής της Δόν Ζουάν δδη-
γώντας τον προς την πόρτα. Τίποτε τό
ανεπανόρθωτο. Αύριο όλα θα καθαριστού-
νε. 'Ας πάμε τώρα να πλαγιάσωμε. Κα-
ληνύχτα!

—Καληνύχτα!

Την άλλη μέρα όλη ή Βενετία μιλούσε
γι' αυτό το κομικοτραγικό έπεισόδιο. 'Η
αδελφή της Μαριάννας, για να έκδικηθ ή,
τό διηγήθηκε σ' όλον τον κόσμο.

Ο Βύρων φεύγει από τό σπίτι των
Σεγκάτι, έτοιμος τώρα για καινούργιον
έρωτα. Δεν άργησε νάρθη.

Ένα βράδυ, καθώς ο λόρδος με κά-
ποιον φίλο του έγύριζαν έφιπποι από τις
όχθες του Μπρέντα, συναντήσανε δυό νύ-
ναίκες του λαού. Σε μια στιγμή, ή πιο
νέα, αφίνοντας τη συνοδό της, έτρεξε γρή-
γορα, έφτασε τό άλογο του ποιητή και
τό κράτησε από τό χαλινάρι.

—Τί είναι; την έρώτησε ο Βύρων γελα-
στά.

Γελαστά τον έκύτταξε κι' εκείνη με τα
φλογέρα μάτια της. 'Επειτα του έπείπε:
—'Η έξοχότης σου, που κάνει τόσα
καλά στη φτώχεια, γιατί δεν κάνει κατι
και για μας, που είμαστε φτωχά πλά-
σματα.

—'Αγαπητή μου, της άπήντησε με τό
ίδιο γελαστό ύφος ο λόρδος, είσαι πολύ
όμορφη για νάχης άνάγκη από μένα.

—'Ω, αν έβλεπε ή έξοχότης σου που
καθομαι και τι τρώω.

Ο Βύρων χτύπησε με τον περνιστήρα
τό άλογο και χάθηκε στο βάθος του βρα-
δυνού αύγουστιατικού δρόμου, παίρνοντας
μαζί την ώραία ζωγραφία αυτής της ά-
γνωστης ποπολάνας. Σε λίγον καιρό την
ξανασηνήτησε με τη συνοδό της.

—'Ησαν ξαδέρφες. 'Η πρώτη, ή θαρρα-
λέα, ή πιο όμορφη, αυτή που έπιασε τό
χαλινάρι τ' άλόγου ήταν ή γυναίκα ενός
φούρναρη. 'Επήγαν και οι δυό να τον έ-
πισκεφθούν. 'Επειτα ξαναπήγε μόνη της
ή γυναίκα του φούρναρη που την έλεγαν
Μαργαρίτα.

—Λοιπόν; τον έρώτησε άνοίγοντας τα
προκλητικά χείλη της, πίσω από τα ό-
ποία έλαμπαν τα μαργαριτάρια των ά-
σπρων της δοντιών. Θέλετε να με βλέ-
πετε;

—Μόνον ξένα θα βλέπω, της άπήντη'
σε ένθουσιασμένος ο ποιητής.

Σε λίγον καιρό ο Βύρων γράφει σ' έ-
ναν φίλο του στην 'Αγγλία:

«Τα μάτια της νέας μου φιλενάδας εί-
νε όλοσμπρα. 'Έχει της Μήδειας τον
χαρκτήρα, της Φασουσίννας την ψυή και
της 'Ηρας τη μεγαλοσπρέπεια. Με τα ά-
σπραφτερα βλέμμάτα της, δταν όρθώνε-
ται τινάζοντας τους πλοκάμους των μα-
κρυν της μαλλιών, παίρνει μέσα στο σε-
ληνόφως μια τραγικήν άραιότητα. Είναι
από τις γυναίκες που μπορούν σε μια ά-

ρα να κάμουν το πλάν. Δεν έχω την πα-
ραμικρότερη αμφιβολία πως αν της έβα-
ζα ένα στίλετο στο χέρι, θα το έβουτιζε,
όπου ήθελε, χωρίς διαταγή. Ίσως να
χτυπούσε κι' έμένα. Άγαπώ αυτό το
είδος τα ζωα...».

Η φουρνάρισσα, μόλις κατάλαβε τη
δύναμη της, εκύτταξε να παραμερίσει κά-
θε αντίηλο και πρώτ' απ' όλες την κυ-
ρία Σεγκάκι. Φαίνεται πως η γυναίκα
του έμπορου διατηρούσε ακόμη κάποιον
ελπίδα, ότι θα ξαναπαρή την παλιά της
θέση μέσα στην καρδιά του Βύρωνος. Και
γι' αυτό θέλησε από την πρώτη στιγμή
να τρομοκρατήσει τη Μαργαρίτα. Άλλα
έκείνη, τύπος λαϊκός και αναιδής από τ'
διοσυγκρασία, της τάπε καθαρά:

— Άκουσε κυρά μου. Σ' έμένα δεν
περνούν οι φοβέρες, σου το λέω μια και
καλή.

— Δεν έχεις κανένα δικαίωμα, της έ-
φώναξε η Σεγκάκι απειλητική.

— Σάμπως έχεις του λόγου σου!, της
απάντησε καγχάζοντας η Μαργαρίτα. Δεν
είσαι δέβαια γυναίκα του. Ούτε εγώ εί-
μαι. Είσαι μια έρωμένη του. Είμαι μια
έρωμένη του κι' εγώ. Ο άντρας σου είναι
ένας δλίκας. Και ο δικός μου είναι ένας
δλίκας. Γιατί έρχεσαι λοιπόν να μου κά-
νεις παρατηρήσεις;

— Τόν έτύλιξες.

— Καθόλου. Τού άρεσω περισσότερο.

Η φουρνάρισσα έφυγε ικανοποιημένη,
γιατί έδωσε στην αντίηλο της να κατα-
λάβει ότι δεν λογαριάζει τις φοβέρες της.
Αντί να γυρίσει μάλιστα στο φούρνο, έ-
πηγε κι' έγκατεστάθη στο σπίτι του ποι-
τη. Ο φούρναρης είδοποίησε την άστυ-
νομία. Η άστυνομία μίλησε με σεβασμό
στο Βύρωνα.

— Τι να της κάμω; Δεν την έκάλεσα.
Ήρθε μόνη της.

— Πρέπει να γυρίσει στο σπίτι της.

— Το εύχομαι πρώτος εγώ. Θα κάμω
δ,τι μπορώ για να την πείσω να έπι-
στρέψει στον άντρα της.

Πράγματι, όταν έφυγαν οι άστυνομι-
κοί, ο λάρδος μίλησε στη Μαργαρίτα.

— Πρέπει να γυρίσεις στο σπίτι σου.
Έβαλε τις φωνές.

— Άδύνατον.

— Κι' αν σου το έπιβάλω;

— Θα πνέω από το γεφύρι και θα
πνιγώ.

Αυτή η σχέση εκράτησε αρκετόν και-
ρό και έβαλε σε πολλούς μελαδές το
Βύρωνα. Η φουρνάρισσα ζούσε μέσα σ'
έναν αδιάκοπο ποροξύμω. Ήταν διαρκώς
θυμωμένη, έδερνε τις άλλες γυναίκες
υποτιπονεύανε τα πάντα. Έξητούσε φωνί-
κα όπλα, έφοδερζε το λάρδο, κάποτε μά-
λιστα και τον επλήγωσε ελαφρά, καθώς
προσπαούσε να αποσπάσει από το χέρι
της ένα στίλετο. Στο τέλος έχρειάστηκε
να καταφύγουν στη βία. Τη φόρτωσαν σε
μια γόνδολα και την ώδηγησαν ξανά στο
συζυγικό φούρνο.

★

Ένα βρόδυ στο σπίτι της Ίσαβέλλας
Θεατόκη. Άλπρις, που ήταν ένα από
τα μεγαλύτερα φιλολογικά σχολεία της
Βενετίας. Ο λάρδος με το αρχαγγελικό
του πρόσωπο, κουβεντιάζει ιδιαιτέρως με
τον Έλληνα λόγιο Μουστεφύδη.

— Η Ίταλία με κούρασε, του λέει δει-
χνοντας την απογοήτευσί του. Όλες αυ-
τές οι γυναίκες δε μου λένε στο τέλος τί-
ποτε. Και κίνησι σοδορώτερη εδώ δεν
δλέπω κορμιά.

— Τι σκέπτεσθε λοιπόν; τον έρωτησε
ο Μουστεφύδης, που είχε ήδη μιλήσει μα-
ζί του πολλές φορές για την επανάστασι.

— Έναν άλλον έρωτα...

— Έγυρίσε το θαυμάσιο κεφάλι του κι'
έμεινε για λίγο σιωπηλός, σαν να τον
έχει απορροφήσει ένα μακρινό αγαπητό
όνειρο. Κι' έπειτα ανασήκωσε:

— Τον τελευταίο μου έρωτα. Την Έλ-
λάδα!

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

(Κομπάρτ «Θησαυρού» 1940).

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΩΡΑ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ώρα είναι δέκα παρά κάτι ή δέ-
κα και κάτι ή δέκα ακριβώς. Στο τα-
κτικό του κουρέιο μπαίνει ο Γιώργος.
Το πρόσωπό του έχει αρχίσει να μαν-
ρίζει. Δύο μέρες έχει να ξυρισθί. Κά-
θεται στην πολυθρόνα:

— Ένα καλό ξύρισμα, Γιάννη.

— Μάλιστα...

Τύλιγμα πετσέτας γύρω στο λαιμό,
ακόνισμα ξυραφιού, απολύμανσις στο
δοχείο με το σπρίτο και άλλα προκα-
ταρκτικά του ξυρίσματος. Κατόπιν γε-
ρή σαπουνάδα στο πρόσωπο του Γιώρ-
γου και έναρσις της αποψιλωτικής έρ-
γασίας.

— Λοιπόν; Πώς τα βλέπετε τα πρά-
γματα, κύριε Γιώργω;

— Ωραία... Άλλα πρόσεχε να μη με
κόψης σε παρακαλώ.

— Ένοια σας, προσέχω. Ξέρετε τί-
ποτα νεώτερο;

— Όχι, αλλά ξυρίσε με γρήγορα
γιατί διάζωμαι!

Ο Γιάννης περνά αρκετές φορές το
ξυράφι στο πρόσωπο του πελάτου. Τού
έχει ξυρίσει το μισό μάγουλο και στα
ματά.

— Τι θα γίνει για το μουστάκι, κύ-
ριε Γιώργω; Να το κοντίνω λίγο;

— Άς το, Γιαννάκη μου, για άλλο-
τε. Τώρα διάζωμαι.

— Να μου επιτρέψετε να έπιμένω.

Ξέρετε πόσο θα σας όμορφηνη; Έξ
άλλου δεν θα το πάρω και πολύ. Λίγο
τόν άριστερη άκρη και λίγο τη δεξιά.

Θα ίδιθε πόσο θ' αλλάξετε φυσιογνω-
μία.

— Άσε το μουστάκι, δρέ Γιαννάκη
μου, και ξυρίσε με γρήγορα. Καλό είναι
κι' έτσι.

— Να μου επιτρέψετε να σας το πά-
ρω λιγάκι. Υπ' εύθυνν μου αν δεν
σας άρεση...

Ο κουρέας εξακολουθεί να έπιμένει
για τον ακρωτηριασμό του μουστακιού
και ν' αναπτύσσει τα καλά της έλασ-
τώσεώς του, με το ξυράφι στο χέρι.

— Λοιπόν, κύριε Γιώργω, άμα θα
σας το πάρω...

— Ξυρίσε μου και το άλλο μάγου-
λο, δρέ Γιαννάκη μου, να τελειώνω με.

— Όπως θέλετε... Όπως θέλετε.

— Άλλά δεν προφτάνει. Άκούγονται
οι σειρήνες του συναγερμού. Ο Γιαν-
νάκης παρατάει το ξυράφι.

— Συναγερμός κύριε Γιώργω. Πάμε
στο καταφύγιο!

— Αποτελειώσε μου το ξύρισμα
πρώτα.

— Άδύνατον! Πρέπει να υπακούω με
στις διαταγές των αρχών...

— Και πως θα καταβώ στο καταφύ-
γιο μισοξυρισμένος με τις σαπουνά-
δες;

— Μια στιγμή!

Ο Γιαννάκης σκουπίζει διαστικά
τη σαπουνάδα και ο Γιώργος κατε-
βαίνει στο καταφύγιο με το μισό πρό-
σωπο ξυρισμένο και τ' άλλο μισό ά-
ξυριστό!

★

Είναι έφτά, ή παρά κάτι, ή και κάτι
ή ακριβώς. Σε μια γωνιά της οδού
Σταδίου, μέσα στο σκοτάδι, ο Τάκης
έπιμένει να εξομολογηθί τον έρωτά
του στη Λέλα, που την συνήντησε μο-
νάχη...

— Από καιρό ήθελα να σου μιλήσω,
Λέλα, αλλά πάντα έβρισκα. Απόψε
όμως, μέσα σ' αυτό το ρομαντικό και
υπερβολικό σκοτάδι, θα σου πώ εκείνο

που...

— Η Λέλα θέλει ν' αποφύγη αυτή τη
δυσάρεστη ιστορία:

— Δεν τ' άφινεις για μια άλλη μέ-
ρα, Τάκη; Απόψε...

— Ο Τάκης της πιάνει το χέρι:

— Όχι, Λέλα. Δεν θα σ' αφήσω να
φύγης πριν σου πώ κάτι...

— Ξαφνικά ακούγονται οι σειρήνες: Η
Λέλα το βάζει στα πόδια.

— Λέλα! Λέλα!...

— Άλλά την έχει καταπιή το σκοτάδι.

— Έχει τρυπώσει σε κάποιο καταφύγιο,
που δεν προστατεύει μόνο από τις
δούλες αλλά και από τις ανεπιθύμητες
έρωτικές επιθέσεις.

★

Ο Σταύρος, ο Περικλής και ο Πέ-
τρος, συναντούν το Θανάση, γνωστόν
για την τσιγκουνιά του.

— Τι γίνεσαι, Θανάση;

— Καλά, εύχαριστη.

— Εμάθαμε πως απέκτησες παιδί.

Τα συγχαρητήρια μας.

— Εύχαριστώ!

— Ε, αυτή τη φορά δεν γλυτώνεις.
Θα κερσής!

— Δεν τ' αναβάλλουμε για άλλη μέ-
ρα; Τώρα έχω μια δουλειά, που...

— Τίποτα! Άς τα αυτά! Θα κερά-
σης όπωσδήποτε. Άλλοιώς δεν σ' άφι-
νομε να φύγης!

— Τέλος πάντων. Άφου είν' έτσι
πάμε...

Μπαίνουν σ' ένα μπάρ.

— Γκαρόν! Τέσσερις μπύρες με
καλό μεζέ!

— Έρχονται οι τέσσερις μπύρες. Κα-
τόπιν έρχονται κι' άλλες τέσσερις. Το
ολόν όχτω. Μόλις τις πίνουν όμως κι'
αυτές, αρχίζει το ούρλιασμα τών σει-
ρήνων. Μοναδική εύκαιρία. Πρώτος
το σκάει ο Θανάσης. Άκολουθούν οι άλ-
λοι. Άλλά το γκαρόνι τους προφτά-
νει.

— Έ, τις μπύρες, κύριοι! Σαράντα
όχτω δραχμές.

— Πού είναι ο Θανάσης;

— Έγινε καπνός! Πληρώσε τις έσύ,
Πέτρο, και τα βρίσκουμε.

Ο Πέτρος πληρώνει.

— Τόν παληάνθρωπο, λέει στους άλ-
λους, μέσα στο καταφύγιο που κατέ-
θηκαν μαζί. Δεν με νοιάζει τίποτ' άλ-
λο, αλλά που πλήρωσα και τη δική
του.

— Ά! Άνέλαβε πολεμικά καθήκον.

— Άπανάτ' ο Σταύρος.

— Άηλαδή;

— Έσκασε το πρώτο άντισεροπορι-
κό... κανόνι!

★

Ο Άλέκος και ο Μάνος περπατούν
στο άριστερο πεζοδρόμιο της οδού
Σταδίου. Σε μια στιγμή ο Άλέκος
δλεπει τον Παύλο στο άπέναντι πεζο-
δρόμιο.

— Νά τος ο φιλαράκος, λέει στο φί-
λο του. Στον ούρανό τον γύρενα και
στη γη τον βρήκα.

— Έχεις τίποτα μαζί του;

— Βέβαια. Μου χρωστάει ένα χιλιά-
ρικο και από την ημέρα που μου το
πήρε έχει χαθή. Τώρα θα τον βουτή-
ξω! Στάσου να τον φωνάξω!

Φωνάζει:

— Παύλο! Παύλο!

Ο άπέναντι φίλος σταματά. Χαμα-
γελά ένα μικρό χαμογέλο. Δεν μπορεί
να ξεφύγη. Εύτυχός έρχεται η σωτη-
ρία: Οι σειρήνες αρχίζουν το γοητε-
τικό τους τραγούδι. Και ο Παύλος τρέ-
χει στο καταφύγιο ενός μεγάρου.

Τρέχουν, κατεβαίνουν κι' αυτοί. Εί-
νε ένα άπέραντο υπόγειο.

Ψάχνουν, κυττάζουν τις γωνίες, συ-
νεχίζουν την έρευνά τους με σύστημα,
αλλά δεν τόν βρίσκουν. Βλέπουν όμως
και άλλον κόσμο που κατεβαίνει από
την άπέναντι άκρη του υπογείου.

— Τόν παληάνθρωπο, λέει ο Άλέ-
κος. Τάσκασε! Άκόμα και τα κατα-
φύγια διαλέγει να χύουν δυό πόρτες!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ

Ε δούλεωαν στο ίδιο με-
γάλο άθηναϊκό κατά-
στημα. Ταμίας εκείνη,
υπάλληλος εκείνος. Μια ά
μοιβαία συμπάθεια τούς ένω-
νε. Δεν ήταν έρωας φλογερός
και άσυγκράτητος. Ήταν ένα
αίσθημα γλυκύ και ήρεμο, που
εγέμιζε τις καρδιές των με-
τό θάλλους της στοργής.

Εκείνος από την γωνιά του
τμήματος του μαγαζιού, που
διηύθυνε πίσω από τα τόπια
των ύφασμάτων, αναζητούσε
συχνά τη ματιά της νέας. Κι'
δταν τα βλέμματά τους συ-
ναντιώνταν, μια μελιχρή λάμ-
ψις εύτυχίας παιζογελούσε
στα μάγουλά των.

Ήταν η αγαύγεια της τρυ-
φερής αγάπης των.

Την συνώδεε τις περισσό-
τερες βραδύες έως το σπίτι
της. Της έλεγε όλες τις σκέ-
ψεις του, όλες τις νεανικές
άνησυχίες του. Και κείνη τόν
άκουε με ένδιαφέρον, τόν έσυμ-
βούλευε, τόν ενθάρρυνε. Μια
μέρα της έπτε:

— Ξέρεις κάτι, Άντωνία;

Παίρνω μαθηματα μπόξ. Μού
φαίνεται ότι θα κατορθώσω
μια μέρα να γίνω πρωταθλη-
τής.

Τόν συνεχάρη για τα σχέ-
διά του. Και άρχισε να θερ-
μαίνει με τούς ένθαρρυντικούς
της λόγους τη φιλοδοξία του.

— Άν έργασθης, Γιώργω,
θα έπιτύχης, του έλεγε.

Τόν συνώδεε κάποτε στις
προπονήσεις του. Και δταν άρ-
χισε να δίνει τα πρώτα μάτς,
έτρεχε να καταλάβη θέσι στην
πρώτη σειρά. Και από εκεί
τού έδινε κουράγιο. Και έπει-
τα τόν έχειροκροτούσε νική-
τή...

— Μού φαίνεται, Άντω-
νία, της έπτε μια μέρα, πως

αν λείψης από ένα μου μάτς,
δεν θα νικήσω.

Και κείνη του ύπεσχέθηκε
πως δεν θα λείψη από κανέ-
να του μάτς. Τα μάγουλά της
έπορφυρώθηκαν από έρωτα, ό-
ταν τού έδινε αυτήν την υπό-
σχεσι. Τόν αγαπούσε θαθεία,
σιωπηλά και άπέραντα.

ΤΟ ΟΔΥΝΗΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ο Γιώργος προώδευε άξιο
θαύμαστα. Από νίκη σε
νίκη έδίδιζε για το πρώ-
τάθλημα. Μόνο δυό αντίπαλους
είχε ακόμη ν' αντιμετώπιση.
Άν τούς νικούσε, θα έγινό-
ταν πρωταθλητής στην κατη-
γορία του. Και έπειτα θα έ-
πήγαινε στο έξωτερικό, όπου
τον έπερίμεναν νέες δάφνες,
τιμές και πλούτη. Ωραία ό-
νειρα!...

Έν τώ μεταξύ έπροπονεί-
το για να αντιμετώπιση τόν
πρώτο από τούς δυό αντίπα-
λους του, που ήταν και ο πιο
σοβαρός. Η Άντωνία, όπως
πάντα, ήταν η έμφυχώτερη
του.

— Είμαι δεβαία ότι θα νι-
κήσης του έπτε την ώρα που
έτοιμαζόταν στα αποδυτήρια,
για να βγί στον στίβο.

Την έκύτταξε. Στα όραία,
ελικρινή της ματία, έλαμπε
η πεποίθισις για τη δική του
νίκη. Συνεκίνηθη.

— Μετά το μάτς, της έπτε,
θα σου πώ ένα μυστικό, Άν-
τωνία.

Η καρδιά της νέας έσκιρ-
τησε. Τι τάχα ήθελε να της
πεί; Μήπως το γλυκό μυστικό
της καρδιάς του, ότι την αγα-
πά; Μέσα σε μια ρόδινη ά-
τμόσφαιρα έρωτικής εύδαιμο-
νίας παρηκολούθησε η Άντω-
νία το μάτς. Και όταν τόν εί-
δε να νική, παρ' όλγο να λι-
ποθυμήση από την έντανη
χαρά.

— Ύστερα από λίγη ώρα, εί-
χαν μείνει οι δυό τους.

— Δεν ξέρεις πόσο είμαι
εύτυχής, Άντωνία, της έπτε.

Πρώτον γιατί νίκησα και δεύ-

τεραν διότι θα ζητήσω σήμερα
σε γάμο την κοπέλλα που ά-
γαπώ.

Η Άντωνία ένοιωσε τα γό-
νατά της να κόβονται. Άλλ'
έκείνος, μέσα στην έξαλλη χα-
ρά του, δεν έπρόσεξε ούτε την
ταραχή της, ούτε την χλωμάδα
της. Και συνέχισε:

— Είνε κόρη άριστοκρατι-
κής οικογενείας. Πολύ όμορφη
και χαριτωμένη. Σωστός άγ-
γελος. Άχ, νάξερεις πόσο την
αγαπώ! Την αγαπάω τρελ-
λα από την πρώτη στιγμή που
την είδα.

— Άλλ' η Άντωνία δεν ά-
κουε πια τί της έλεγε. Τα
αυτιά της έδούλιναν. Φοδόναν
μήπως πείση λιποθύμη. Έβα-
λε όλα τα δυνάτά της να κρα-
τηθί. Έσφιξε την καρδιά
της για να μπορέση να τού εύ-
χηθί «κάθε εύτυχία μ' εκείνην
που αγαπούσε».

Και συντηριμμένη, σωστό
ράκος πόνου και άπελπίσας,
ξαναγύρισε στη δουλειά της
στο μαγαζί...

ΟΤΑΝ ΤΑ ΕΧΑΣΕ ΟΛΑ

Ο Γιώργος δεν εργαζόταν
πια στο κατάστημα.

Δεν είχε ανάγκη να έρ-
γάζεται. Είχε άρραβωνιαστή
με την νέα της άριστοκρατίας
και τόν συντηρούσε η μνηστή
του. Περνούσε μια ζωή γλεν-
τιού.

Τα σχέδιά του για το μπόξ
δεν τα είχε εγκαταλείψει. Ω-
νειραπολούσε πάντα δάφνες,
τιμές και πλούτη. Μά δεν έκα-
νε σχεδόν τίποτε για να προ-
γματοποιήση τα όραία του δ-
νειρα. Αφάτου άρραβωνιάστη-
κε, είχε άλλες ασχολίες. Και
δεν τού έμενε καιρός να προ-
πονηθί συστηματικά.

Πέρασαν έτσι αρκετοί μη-
νες. Έπλησίαζε η μέρα που
θα έδινόνταν ο τελικός αγών
για το πρωτάθλημα. Η Άντω-
νία, άφρωσιωμένη στη δουλειά
της, προσπαούσε να τα ξεχα-
ση όλα αυτά.

Ο αγών έδόθηκε.

Τό πρώτ' της άλλης ήμέ-
ρας ήρθε στο κατάστημα και
βρήκε την Άντωνία ένας κοι-
νός γνωστός, δικός της και
του Γιώργου.

Της έπτε πως ο Γιώργος έ-
χασε το μάτς και άπελπίσθηκε,
γι' αυτό θάπρεπε να τόν δθ.

— Και η άρραβωνιαστική
του; ρώτησε εκείνη.

— Δεν υπάρχει πια άρρα-
βωνιαστική. Τόν έγκατέλειψε
και αυτή λίγες μέρες προ τού
μάτς. Άφου τόν κατέστρεψε,
τόν έγκατέλειψε. Τώρα κατα-
λαβαίνει τι άνοησία έκαμε να
μπλέξη με μια τέτοια γυναί-
κα. Άντωνία, δεν πρέπει να
τόν εγκαταλείψης σ' αυτή την
κρίσιμη στιγμή.

— Μα τί μπορώ να κάμω έ-
γώ; απήντησε η νέα. Έξ άλ-
λου έγώ φεύγω ύστερα από
δυό ώρες για την Καλαμάτα,
όπου το μαγαζί μας άνοίγει:
υποκατάστημα και στέλνουν
έμένα ως διευθύντρια. Άν δεν
πάω, θα στείλουν άλλον και θα
χάσω το μέλλον μου.

— Καλά, άφου είναι έτσι,
δεν έπιμένω, απήντησε ο έπι-
σκέπτης.

Χαιρέτησε και έφυγε.

ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ

Υστερα από δυό ώρες, ο
Γιώργος, μόνος στο δω-
μάτιό του, αναλογίζεται
την δυστυχία του. Τους φί-
λους του, που είχαν πεί να
τόν παρηγορήσουν, τούς έδιω-
ξε. Και έμεινε μόνος, με τη
λύπη του.

Αίφνης η πόρτα χτυπά.

— Ποιος είναι; ρωτά με δύ-
σθυμη, βαρετή φωνή χωρίς να
κινηθί.

Η πόρτα άνοίγει και ένα
ελαφρό, γυναικείο δάδισμα ά-
κούεται. Στρέφεται και η
καρδιά του δέχεται ένα κύμα
συγκινήσεως.

— Άντωνία, έσύ;! Φιθυρί-
ζει.

Και τα μάτια του θολώνουν
από τα δάκρυα.

Η νέα πλησιάζει και κάθε-
ται δίπλα του. Βυθίζει το πρό-
σωπό του στην ποδιά της και
κλαίει. Κλαίει σαν μικρό παι-
δί.

— Έλα, μην κάνης έτσι,
του λέει η κατέλλα και τού
χαϊδεύει τα μαλλιά.

Προσπαθεί να τόν παρηγο-
ρήσει, μα και το δικό της πρό-
σωπο είναι μουσκεμένο στα δά-
κρυα.

— Δεν σου είχα πεί, Άντω-
νία, είπε μέσα στους λυγμούς
του ο νέος, ότι άμα λείψης
από ένα μου μάτς, δεν θα νι-
κήσω; Νά, που χτες το βράδυ,
που δεν ήσουν κοντά μου, δεν
ένίκησα. Άλλά εγώ, φταίω.

— Άντωνία, συγχώρησε με. Έ-
χασα έμένα και τα έχασα όλα.

— Δεν έχασες τίποτε, Γιώρ-
γο. Όλα θα τα ξαναπακτή-
σης. Θα έργασθης, θα συνε-
χίσης την προπονήσι σου και
θα νικήσης. Είμαι δεβαία ότι
θα γίνης πρωταθλητής, και θα
έπιτύχης όλα εκείνα τα όραία
όνειρα που έπλάθαμε μαζί.

Την έσφιξε στην άγκαλιά
του και τα χείλη τους περιέβρε-
κτα από τα δάκρυα, ένώθηκαν.

Ο Γιώργος ξαναρχισε, με
νέο κέφι την προπονήσι. Άλ-
λά η γενική έπιστράτευσις
της χώρας μας τόν πήρε από
τόν αθλητικό στίβο και τόν
έφερε στον στίβο ενός όραιό-
τερου αγώνος.

Η Άντωνία τόν άπεχαιρέ-
τησε, όταν έφυγε για το μέ-
τωπο, μ' αυτά τα λόγια:

— Στο καλό, αγαπημένε
μου. Έχασε τώρα τη νίκη σου
στο μπόξ. Και τράβα για μίον
άλλη νίκη, πιο μεγάλη και πιο
ένδοξη: Για τη νίκη της πα-
τρίδος μας

13ον

Ποιό ήταν λοιπόν το μυστικό των δύο αυτών γυναικών, που τόσο σημασία έπρεκε να έχη στην κατοπινή ζωή τους;

Για να το μάθουμε, πρέπει να γυρίσωμε δέκα έξη χρόνια πίσω.

Βρισκόμεθα στην άνοιξη του 1624.

Η αυλή της Γαλλίας —που τότε την βλέπουμε γερασμένη, έκνευρισμένη, διηρημένη και θαρρα από φροντίδες —έλαμπε τότε από νεότητα και αντήχουσε από τον θόρυβο των διασκεδάσεων και των εορτών.

Οι εορτές αυτές προσέλαβαν μία άσυνθηθιστη λαμπρότητα κατά τον έορτασμό των γάμων του διαδόχου της Άγγλιας Καρόλου με την αδελφή του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 13ου, την Εριέττα — Μαρία της Γαλλίας.

Κατά τα έθιμα του καιρού, μία πρεσβεία, επέρασε τη Μάγχα για να ζητήσει τη βασιλική μελλοντοφ και ο άρχηγος αυτής της πρεσβείας ένυμφεύθηκε κατά πληρεξουσιότητα την πριγκίπισσα.

Άρχηγος της αποστολής ήταν ο εύνο-όμενος του βασιλέως της Άγγλιας Γεώργιος Βιλλιάρ, δούξ του Βούκιγχαμ, για τον όποιον έλέχθη ότι ήταν ο άραιότερος και εύγενέστερος ίπποτης της εποχής του.

Στο ταξίδι αυτό, έκτός των άλλων ευγενών, που άποτελούσαν τόν άκτος της άγγλικής άριστοκρατίας, συνάδευε τον δούκα και ο προσωπικός φίλος του λόρδος Μόνταγκιου.

Και τώρα, μέσα στο πλήθος των εορτών, των χορών και των ίπποτικών αγώνων, έννε εύκολο να φαντασθώ κανείς πως οι δύο έκνοιμο ευγενείς Άγγλοι κατάρθωσαν να αίσθανθούν και να έμπνεύσουν ένα φλογερό πάθος στις δύο γυναίκες, που ήταν οι μόνες άνταξίες τους στην αυλή της Γαλλίας: η βασίλισσα Άννα και η δούκισσα ντε Σεβρέξ.

Η φλογερή ίδιουσγκρασία της δουκίσσης την παρέσυρε πρώτη στη γοητεία του λόρδου Μόνταγκιου.

Η βασίλισσα άντεστάθη περισσότερο και, παρ' όλη την άγρυπνη παρακολούθησή του Ρισελιέ και των κατασκόπων του, δέν έδωκε μεριά άφορμή σε παρεξηγήσεις.

Μετά την έπίσημο τέλεσι των γάμων, δλόκληρη η Αύλη συνάδευσε τη βασιλική σύζυγο και την άγγλική άποστολή εις την Άμιέννη.

Και ένα θράδυ, μέσα στους άρωματισμένους κήπους του άνακτόρου της Άμιέννης, χωρίς στη συνοχή της δουκίσσης ντε Σεβρέξ και του λόρδου Μόνταγκιου, έπληθε η έπαφή μεταξύ της Βασιλίσσης και τοι δουκός του Βούκιγχαμ.

Η εύνοια έλειπε πιά από την Άννα, την Αυστριακή και, για μερικές ώρες, δέν υπήρξε παρά μία γυναίκα, που είχε έγκρατο λειψή στην άγκαλιά του έραστού της.

Την άλλη μέρα ο λόρδος Βούκιγχαμ φευγε από τη Γαλλία.

Και δέν έπράκειτο να ξαναδοή τη Βασίλισσα παρά μία μόνο άκόμη φορά, όταν έκείνη του έχαρσε ως δείγμα της άγάπης της, την κασσετίνα με τα διαμάντικά.

Τό δώρο αυτό υπήρξε ο πρώτος σσδαρός κίνδυνος που διέτρεξε η Άννα ή Αύ

στριακή. Και θα κατεστρέφετο άσφαλώς από τότε, χωρίς την άφοσίωσι του Άρτα-νιάν και των τριών φίλων του, του Άθω, του Άραμι και του Πόρθου.

Άλλ' ο κίνδυνος υπήρξε μεγαλύτερος κατά τόν τοκετόν.

Ο Βασίλευς και ο Καρδινάλιος άπου-σίαζαν τότε άπασχολημένοι με τους πολέμους εναντίον των Ουγενότων.

Και, ξαφνικά, ένθ' η έγκυμοσύνη της Βασιλίσσης είχε άναγγελθώ μόλις τον Αύγουστο, έκείνη έγέννησε τον Δεκέμβριο.

Τίποτε δέν μπορούσε να έξηγήση τόν πρόδρομ έκείνον τοκετό και η περιέργεια του κοινού είχε κορυφωθή.

Ο Ιατρός της Αύλης Μπουδάρ άνήγγειλε τότε έν μέσω γενικής συγκινήσεως, ότι τό τοκετός δέν ήταν φυσιολογικός, ότι η Βασίλισσα είχε γεννήσει κατά τόν έκτον μήνα και ότι τό βρέφος είχε γεννηθή νεκρόν.

Εάν υπήρχε κάποιο μυστικό, κάτω άπό τήν άνακίνωσι αυτήν, δυό μόνον πρόσ-σωπα, έκτός του Ιατρού Μπουδάρ, μπορούσαν να τό ξέρουν: η δούκισσα ντε Σεβρέξ και ο λοχαγός των σωματοφυλάκων ντε Γκιτά.

Άλλ' αυτοί δέν άνοιξαν ποτέ τό στόμα τους για να μιλήσουν.

Άλλως τε, η δούκισσα ντε Σεβρέξ έφερε μερικές ημέρες άργότερα στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

Ενας άπλους ύπολογισμός έδειχνε ότι τά παιδιά αυτά είχαν συλληφθώ τόν περασμένο Άπρίλιο, την έποχή δηλαδή του ταξιδιού της Αύλης στην Άμιέννη.

Την ίδια έποχή, ένας ευγενής, έγκατέλειπε τό Λούβρο και έφευγε για την Άγγλια.

Ήταν ο ντε Γκιτά.

Στό ταξίδι αυτό, που έκαμε με ψεύτι-κο όνομα, συνάδευετο η καλύτερα συνά-δευε μία τρωφή και ένα μικρό.

Δώδεκα ημέρες άργότερα, ο λοχαγός των φρουρών είχε ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Είχε φέρει εις πέρας μία έμπιστευτική άποστολή, της οποίας κανείς δέν μπορούσε να μαυτεύση την σσδοαρότητα.

Συγχρόνως ο λόρδος Βούκιγχαμ ένεπιστέυετο σε μερικούς φίλους του ένα νεο-γέννητο άγοράκι, με την παράκλησι να τό άναβρέψουν στην Άγγλια, μακρόν από την Άγγλική Αύλη. Έδωκεσε μάλιστα ότι είχε την πρόθεσι να τό υιοθετήσθ και να τό κάμη κληρονόμο του με μία μυστική διαθήκη.

Δυστυχώς, η τύχη αυτού του μικρού υ-πήρξε αρκετά τραγική.

Όπως είδαμε, η δούκισσα ντε Σεβρέξ άνέφερε στην Βασίλισσα ότι λίγες ημέρες μετά την δολοφονία του θετού του πατέ-ρα, τό μικρό είχε έξαφανισθ υπό συνθή-κες έντελώς μυστηριώδεις.

Έκτοτε, παρ' όλες τις προσπάθειες, τόσοι της δουκίσσης, όσον και τό λόρδου Μόνταγκιου, δέν καταρρώθη να άνευρεθώ κανένα ίχνος του.

Να ήταν άρα γε οι θλιβερές άναμνήσεις του πορελθόντος, που έσκυρώπαζαν τό ω-ραίο πρόσωπο της Άννας της Αυστριακής, τό πρωτό αυτό του Μαίτου του 1641, όπου την ξαναδρίσκουμε καθισμένη στα διαμερί-σμάτά της του άνακτόρου του Λούβρου;

Από την ημέρα που έπέστρεψε από τη μονή των Καρμηλιτών, η θλιψή, σαν ένα πένθιμο πέπλο, είχε άπλωθώ επάνω στο πρόσωπό της. Τίποτε πιά δέν μπορούσε να την εύχαρίστησθ και οι άκέμεις της έκυλούσαν πένθιμες και θαρείες.

Πιά'ι της, σ' ένα μαξιλαράκι, ήταν κα-θισμένη η μικρή Κλαίρη ντε Σεναί, κρα-τώντας επάνω στα πόδια της ένα άνοιγμέ-νο έθλιο, που είχε πιά παύσει να διασώ-ζει, θλέςποντας ότι η Βασίλισσα είχε παύσθ υπό πολλή ώρα να την προσέχη.

Ξαφνικά, μέσα στη σιωπή του δωματί-ου τήχησε μία ήχηρη άνδρική φωνή:

— Ή Αυτού Μεγαλειότης ο Βασίλευς

Ή Βασίλισσα έπινάθηκε άμέσως επά-νω. Αι άκόλουθοί της την έμιμήθησαν.

Και, μέσα στην εύλαδική αυτήν άκίνη-σία και σιωπή, ένας ύψηλός αώμος εύπαι-ός της, ντυμένος με κομψή κυνηγετική στολή, έμπηκε μέσα στο δωμάτιο.

Τό πρόσωπό του ήταν στρογγυλό, άλλα λεπτό και τό ύφος του εύγενικό και άρι-στοκρατικό. Άλλά τό βλέμμα του ήταν πο-λύ άνήσυχο. Δέν είχε τη σταθερότητα ένός ειλικρινούς χαρακτήρος. Και οι κινήσεις του είχαν επίσης κάτι τό ύπουλο, που τόν έκαναν άντιπαθητικόν, παρ' όλη γλυκύτη-τα της μορφής του.

Αυτός ήταν σε ηλικία σαράντα έτών ο Βασίλευς Λουδοβίκος 13ος.

Άφού άπεμάκρυνε με ένα νεύμα τους παρισταμένους, έπληρώσε τη Βασίλισσα και έκαμε μιά έλαφρή υπόκλισι μπρο-στά της.

Πάντα μελαγχολική, κυρία, είπε.

Ενας βαθύς άναστεναγκμός ήταν η άπάν-τησις της Άννας.

Είχα έλπίσει ότι η όλιγοήμερος πα-ραμνή σας στη μονή των Καρμηλιτών, έ-ξηκολούθησε ο Βασίλευς, θα σας άνεκούφι-ζε κάπως. Βλέπω όμως με μεγάλη μου λύ-πη ότι η παραμονή αυτή δέν έχρησιμέυσε σε τίποτε. Τούναντίον, μάλιστα, από της έπ-στροφής σας, είσατε πιό σκυθρωπή ά-πό πριν.

Κάνετε λάθος, Μεγαλειότατε, έψιθύ-ρισε η Άννα ή Αυστριακή, προσπαθώντας να χαμογέλασθ.

Ω, όχι, κυρία! Και, πιστέψτε με, δέν μπορώ να καταλάβω γιατί είμαι κατά-δικασμένος να δλέπω διαρκώς μελαγχολι-κά πρόσωπα γύρω μου. Μου φθάνει ο κύ-ριος Καρδινάλιος που μου σκοτίζει άκατά-παυστα τό κεφάλι με τις Ιερεμιάδες του.

Ο Λουδοβίκος 13ος είχε προφέρει αυ-τές τις λέξεις με τό ύφος μαθητού, που κοροϊΐδευε τό δσδοκαλό του πίσω από την πλάτη του.

Η Μεγαλειότης σας έκανε καλό κυ-νηγι; έρώτησε η Βασίλισσα.

Τό πρόσωπο του Λουδοβίκου έγινε άμέ-σως χαρούμενο. Τό κυνήγι ήταν πράγματι η μοναδική του διασκέδασις.

Θαυμάσιο! άπάντησε. Φαντασθήτε, κυρία, ότι ο Σένκ - Μάρς και εγώ... Άλλ' έξέχασα... Αυτά τά πράγματα δέν μπο-ρεί να σας ενδιαφέρουν...

Ω, κάνετε λάθος, Μεγαλειότατε, με ενδιαφέρουν πολύ μάλιστα.

Γιατί δέν μου τό είπατε τότε ποτέ; Γιατί δέν μου έδωθή η εύκαιρία...

Θα σας άκουγα όμως με μεγάλη εύχαρίστη-σι, άν ήθελατε να μου διηγηθώτε τό κυνή-γι σας.

Ο Λουδοβίκος δέν έπείριμε περισσότε-ρο. Διηγώθηκε λοιπόν σ' όλες του τις λεπτο-μέρειες τό πρωτό κυνήγι του και κατέλη-ξε λέγοντας:

Όρισμένως τό κυνήγι ήταν μία θα-σιλική διασκέδασις. Άλλοιμονο όμως! Οι ευγενείς τό έγκαταλείπουν όλοένα και πε-ρισσότερο. Τολμώ να πώ πως μόνον εγώ και ο Σένκ - Μάρς...

Ο Βασίλευς δέχθηκε για λίγο.

Και ώστόσο θέλουν να τόν άπομα-κρύνουν από κοντά μου. Άλλά τότε ποιάς θα με διασκεδάσει κατά τις ώρες της ά-νίας μου;

Μεγαλειότατε, είπε η Βασίλισσα, μή-πως δέν έλαθε έλεύθερος να έκλέγετε τους φίλους σας;

Φυσικά. Άλλ' ο Καρδινάλιος...

Η φωνή του βασιλέως έτρεμε, καθώς έ-πρόφερε αυτό τό όνομα. Άντιθέτως, η Βασίλισσα έχαμογέλασε περιφρονητικά.

Γιατί να άνακατέψεται σ' αυτά τά ζητήματα ο κ. ντε Ρισελιέ; είπε. Δέν τού-είνε άρκετό ότι σας έστέρησε από όλες τις χαρές και ότι σας έχώρισε από όλους τους συγγενείς σας: τη μητέρα σας, τόν αδελφό σας...

Και από έσθς άκόμη, κυρία, συνειπή-ρωσε ο Βασίλευς, εναντίον της οποίας έ-φέρθηκα τόσο σκληρά, χωρίς στα τεχνά-σματα ένός φιλοδόξου ύπουργού μου. Ά-δικαιολόγητες ύπσψεις με άπεμάκρυναν ως σήμερα από κοντά σας. Αυτά άκριβώς μου έλεγε πρό όλίγου ο καλός μου Σένκ Μάρς.

Είπε καιρός, κατά τη γνώμη του, να μη-κάποια τάξις σ' αυτά τά πράγματα. Ή

είρήνη, δόξα τώ Θεώ, έννε έξησφαλισμένη. Οι ύποθέσεις του Κράτους δρίσκονται σε καλό δρόμο. Είπε καιρός πιά να συμφιλώ-θω με όλους και με όλα. Τί νομίζετε και σεις, κυρία;

Μιά άστραπή χαράς έλαμψε στα μάτια της Βασίλισσης:

Κανείς περισσότερο από μένα δέν εύ-χρήθηκε να έλθω αυτή η στιγμή, άπάντησε. Κανείς περισσότερο από μένα δέν έπιθυ-μεί να σας ίδω να συμφιλώθητε με τους ανθρώπους και με τό Θεό!

Είσατε και σεις λοιπόν της γνώμης ο-τι πρέπει να ξεχάσω τά σφάλματα του παρελθόντος και να συγχαρώσθ τη μητέρα μου και τόν Γάσκων, τόν αδελφό μου;

Ναι, Μεγαλειότατε. Άλλά τί σκέπτε-ται για όλα αυτά ο Καρδινάλιος;

Ο Λουδοβίκος έκαμε μία χειρονομία ά-γανακτισσώς.

Τί μάς ενδιαφέρει; είπε. Μήπως εγώ δέν είμαι ο κύριος; Ο Καρδινάλιος πρέ-πει λοιπόν να ύποταχθώ στη θέλησί μου.

Εάν όμως έτολμούσε να άντιδράσθ; —Τότε θα σκεφθώ τί πρέπει να κάμω. Μήπως δέν υπάρχει τρόπος για να θαμάξω κανείς τους άντιδρώντας, όσο ύψηλά και άν δρίσκονται;

Η Βασίλισσα έχαμογέλασε.

Ο Σένκ Μάρς, οί φίλοι μου, όλοι μου λέγουν να άπομακρύνω τόν Καρδινάλιο. Δέν θα δρεθώ λοιπόν κάποιος;

Εσταμάτησε άμέσως, τραμαγμένος γι' αυτό που έπρόκειτο να πώ. Ύστερα, έσή-κωσε τό χέρι της γυναικός του και, φιλών-τας τό με τρυφερότητα, που έκαμε να σα-στίσθ την Άννα την Αυστριακή, είπε:

Υπομονή, κυρία. Όλα έρχονται με τόν καιρό, άρκεί να ξέρη κανείς να περι-μένη. Ελπίζω πως δέν θ' άργίσωμε να άπαλλαγώμε από την ένοχλητική αυτή κη-δεμονία.

Την ίδια στιγμή, ένας άξιωματικός έμ-πήκε στην αίθουσα, και άφού ύπεκλήθη, εί-πε:

Τό Συμβούλιον άναμένει την Αύτου Μεγαλειότητα να στέρξθ να προεδρεύσθ της συνεδριάσεώς του.

Ο Βασίλευς έγύρισε τότε προς τη Βα-σίλισσα, που η μικρή αυτή συνομιλία είχε άναπτέρωσει τις έλπίδες της.

Βλέπετε, κυρία, είπε, είναι πολύ δυ-σάρεστο πράγμα να έννε κανείς Βασίλευς. Δέν με άφίνουν ούτε μία στιγμή να μειώ-σομαι.

ΑΚΟΥΣΤΕ, ΑΚΟΥΣΤΕ!

★ Κατά μίαν άμερικανική στατιστική, έν καιρό ερήνης πεθαίνουν στον κόσμο ετησίως 35.000.000 άνθρωποι.

★ Άνά κάθε λεπτό της ώρας δηλαδή πεθα-νουν 14 άτομα.

★ Άπ' αυτούς που πεθαίνουν, τό 14 μόλις συμπληρώνω τό 7ον έτος της ηλικίας του και τό 2/3 μόλις τό 17ον έτος.

★ Κάθε χρόνο σ'αίς 11 ημώνες Πολιτείες παραμένουν άνεπίδοστα 4 περίπου εκατομύ-ρια γράμματα.

★ Αυτά συμβαίνει διότι οι διευθύνσεις έννε έσφαλισμένες ή δυσανάγνωστες μέχρι τούτου σημείων, ώστε δέν διακρίνεται επ' αυτών ούτε όνομα ούτε διευθύνσεις.

★ Η άπρσεξις των άποστολών φθάνει μέχρι τού σημείου, ώστε επί πολλών φακέλλων δέν υπάρχει ούτε όνομα ούτε διευθύνσεις.

★ Τα γράμματα, που καταστρέφονται έτοι κάθε χρόνο, φέρουν γραμμάτισμα άξίας 300.000 δολλαρίων: τό αντίτιμο της άφρημάδας!

★ Έχει διαπιστωθώ ότι οι σφυγμοί των άσπρων ποντικών έννε από τους πύ ταχείς. Δίνουν 500 παλμούς τό λεπτό.

★ Ο πύθων, ένα από τά μεγαλύτερα γνω-στα φίδια, κατατίνει ζώα μεγέθους ένός κου-νελιού, χωρίς να τα μασάσθ. Άρκείται άλλως, πριν τα φάθ, να τα συντρίψθ με τό σώμα του.

★ Είνε άδύνατο να σκοτώσθ κανείς τσα-κάδι με δηλητήριο. Όταν ένα από τά ζώα αυτά αίσθανθώ ότι κατέπνε μιάν επικίνδυνη ουσία που τό ένοχλεί, άμέσως, μ' ένα σπα-σμό, την ξαναδωρίζει δόκλιηρη.

★ Η έκρηκτική ύλη που λέγεται νιτρό-γλυκερίνη άναφλέγεται με τέτοια ταχύτητα, ώστε, εάν γεμισθουν με την επικίνδυνη αυτήν ύλη ένα σσλήνα μήκος όκτώ χιλιομέτρων και άνάψουν τό ένα από τά άκρα του, έκρη-σθμα ένός δευτερολέπτου. Και η νιτρογλυ-κερίνη έκρηγνυομένη, παράγει ένα άέριο δέ-κα όκτώ χιλιάδες φορές μεγαλύτερο από τόν στερεό της όγκο.

κοντά σας, χωρίς να έλθουν να με ένοχλή-σουν.

Και, κτυπώντας με θυμό τό μαστίγό ο-του στον άέρα, ο Λουδοβίκος 13ος έδωθηκε από τά διαμερίσματα της Βασιλίσσης.

Η Άννα ή Αυστριακή, μαλονότι ήξερε τόν άστοχθ και άδύνατο χαρακτήρα του συζύγου της, είχε μείνει κατάπληκτη.

Για πρώτη φορά, έβλεπε τό βασιλέα να της μιλάθ με τόσο οικειότητα. Και για πρώτη φορά έπίσης τόν είχε άκούσει να της μιλάθ με τόσο άγανάκτησι εναντίον του Καρδινάλιου.

Θεέ μου! έψιθύρισε. Βοήθησε τόν Βα-σίλέα να φανή αυτή τη φορά δυνατός. Κά-νε ώστε η γαλήνη να ξαναγυρίσθ και πάλι μέσα στην ψυχή του...

Δέν είχε άκόμη άποτελειώσει αυτή τη φράσι και ένας άξιωματικός, με ψηλό παρσάτημα και άδύνατο σώμα έμπηκε μέσα στην αίθουσα.

Ήταν ο κόμης ντε Γκιτώ, λοχαγός των φρουρών της Βασιλίσσης.

Εστεκόταν άκίνητος μπροστά της και τό ύφος του έφαινόταν άνήσυχο και ταρα-γμένο. Δύο ή τρεις φορές έκαμε να μιλήσθ, αλλά δέν τό κατώρθωσε.

Τί έχετε, καλέ μου Γκιτώ; έρώτησε η Βασίλισσα. Μου δίνετε την έντύπωσι ότι διατάζετε να μιλήσετε...

Είνε αλήθεια, Μεγαλειότατη. Σας φέρ-νω μία είδησι, που δυσκολεύομαι να σας την πώ. Φοβούμαι μ'ιπως ταραξώ τη γα-λήνη σας. Και όμως πρέπει... έννε άνάγκη να μιλήσω...

Τί συμβαίνει λοιπόν; έκαμε η Βασί-λισσα. Μιλήστε...

Μιλούσατε, άπάντησε ο γρηαίος στρα-τιώτης. Προς τό παρόν, τίποτε τό άνεπα-νόρητο.

Και συγχρόνως έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί και τό έτεινε προς την Βα-σίλισσα.

Διαβάστε, είπε.

Η Βασίλισσα έδιάβασε γρήγορα αυτό τό χαρτί, που ήταν μία έπιστολή. Έπει-τα, με άλλοιωμένη φωνή, έρώτησε:

Από που έλάθετε αυτό τό γράμμα;

Από έναν εύπατρίδην, που η σημερι-νή κατάσταση των ύποχρεώνει να λάβθ ώ-ρισμένες προσυλάξεις.

Τό όνομά του;

Αυτός που έγραψε αυτές τις λέξεις έπιθυμεί να γίνθ γνωστός μόνον από της Μεγαλειότητά σας.

Τόν έζετε λοιπόν;

Έχω όρκισθώ να μ'ην πώ τό όνομά του.

Αυτός που έγραψε αυτές τις γραμμές λέει πως δέν μπορεί να έμφανισθ πριν ά-πό μερικές ημέρες. Γιατί;

Γιατί έχει άναλάβθ μία άποστολή που τόν κρατεί προσωρινώς μακριά από τό Παρίσι.

Και ποιάς του άνέθεσε αυτή την ά-ποστολή;

Ο κ. ντε Γκιτώ έδίστασε.

Ο κ. Καρδινάλιος, είπε τέλος.

Καλέ μου Γκιτώ, είπε η Βασίλισσα, πιστεύετε λοιπόν στην διαβεβαίωσις ένός άδελφού που υπήρξε τόν Καρδινάλιο; Δέν καταλαβαίνετε ότι πρόκειται περί πα-γίδος;

Όχι, Μεγαλειότατη. Ο άνθρωπος που έγραψε αυτές τις γραμμές έννε ένας από τους πιο άφοσιωμένους υπηρέτες σας. Σας έγγυώμαι γι' αυτόν, όπως και για τόν έαυτό μου.

Άλλά, πείτε μου λοιπόν τό όνομά του;

Έχω όρκισθώ να μ'ην σας τό άποκα-λύψω. Θα τό μάθετε από τόν ίδιο, όταν έμφανισθ μπροστά σας.

Πώς συμβαίνει όμως να ύπηρεθ τόν Καρδινάλιο;

Είνε στρατιώτης, κυρία. Κι' εγώ στη θέση του τό ίδιο θάκανω.

Ας δούμε, είπε τέλος η Βασίλισσα. Και όχοις να διαβάθ μεγαλοφώνως την έπιστολή, τονίζοντας μία - μία τις φράσεις της.

Ενα πρόσωπον δυνατόν να πλησιάσθ τόν σύζυγον υπεξήρεσε μία κασσετίνα, που περιείχε έγγραφα και αντικείμενα, έν-διαφέροντα την σύζυγόν του. Η μικρή κασ-σετίνα έβγασε προσφάτως από την Άγ-

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

Σε στιγμές, σαν κι' αυτές, που ο διακάης πόθος κάθε άληθινού Έλληνα και κάθε άλη-θινής Έλληνίδος έναι η νικηφόρος έκβασις του αγώνος μας κατά του δσρδору επιδου-μέως, δέν πρέπει να μας συνέχη κανένα άλλο συναίσθημα που να μ'ην άνταποκρίνεται στο συναίσθημα αυτού του πόδου.

Φυσικά είμαστε άνθρωποι. Έρχονται στιγ-μές που, είτε ή άνησυρία του τι να γίνεται κάποιο άγαπημένο πρόσωπο που δρίσκεται κάπου, ύπηρετώντας την πατρίδα είτε τό ούρλισμα των σειρήνων που μας είδοποιεί να φυλαχώμε από τόν έπερχόμενο έχθρό ή κι' άκόμη η έκρηξις κάποιας δόμβας με μακά-δρες συνέπειες, μας κάνουν να στενοχωριώ-μαστε, να φοβώμεθα, να πονώμε. Νσάτος, κοντά σ' αυτά τά συναίσθηματα, την πρω-ταρχική θέσι έχει και πρέπει να έχη όπως είπαμε ο διακάης πόθος της νίκης, της λευ-τερίας, της κατατροπώσεως του δσρδору φα-τισμού.

Και δέβαια δταν στενοχωριώμαστε για τό άγαπημένο πρόσωπο, δταν φοβώμαστε για τό τι μας περιμένει άπ' τόν ούρανο, όταν πο-νώμε για τό θάνατο των συνανθρώπων μας, δέν παύομε ταυτόχρονα να εύχώμαστε την κα-ταστροφή του έχθρου, την πλήρη δική μας νίκη.

Η άδικη και άπάνθρωπη έπίθεσις που μας γίνεται για να ίκανοποίηση την ματαιο-δοξία των ταπεινών πρακτόρων του φασισμού, δυνάμειν τό μίσος μας εναντίον του, άσכול-νει τη θέλησί μας να φθάσωμε στο νικηφόρο τέρμα.

Γι' αυτό, την ψυχραιμία μας και τό θάρ-ρος, άφείλομε να τά διατηρώμε πάντοτε, σε κάθε στιγμή, υπό οιασδήποτε συνθήκας.

Είμεσι οι γυναίκες έχομε πάμπολλα καθή-κοντα και άπειρες ύποχρεώσεις σήμερα. Εί-μαστε κι' έμεις στρατιώτες, δρισκόμαστε κι' έμεις στο μέτωπο. Δέν δειλιάσαμε και δέν θα δειλιάσωμε δούλον. Η δειλία έννε γνώρι-σμα του έχθρου μας κι' έχομε άρκετά δειγ-ματα αυτής της δειλίας. Φυσικά άλλωστε, όχι γιατί δέν υπήρξε ποτέ του καλός πολέ-μιστής, αλλά γιατί ο σκοπός για τόν όποιον πολεμάει δέν έμπνέεται άπ' τόν άνάτορο πολ-μο της ιδέας της έλευθερίας. Ο άλμπινοτης, ο θερσαλιέρος, ο κένταυρος και δέν ξέρω ποιάς άλλος ξέρει, κι' άν δέν τό ξέρθ τό μα-θαίνει, ότι σιμρήκε ως τά δονατά της Ήπει-ρου μας να χύσθ τό αίμα του για να ίκανο-ποίησθ τους κατακτητικούς σκοπούς, τη μα-ταιοδοξία του τράνυον του, να εξασφαλίσθ την καλοπέρασι της όλιγοβίμης κλίμας των άφεντικών του.

Για μας δέν έννε τό ίδιο. Είμεσι ξέρομε πως πολεμούμε για τη λευτεριά μας. Έμιας αυτός ο πόλεμος μας έπέδωθή γιγ για να πάμε να κατακτήσωμε έννα έδαφος, αλλά για να σώσωμε την πατρίδα, τους έαυτούς μας, άπ' τη δουλεία, να μ'ην άφίσωμε να μας ά-τιμάσθ ο φασισμός τό Μουσολίνι.

Ενα λοιπόν, τό πρωταρχικό καθήκον έ-μας των γυναικών, έννε η διατήρησις της ψυχραιμίας και τό θάρρος μας.

Εκείνο που λείπουν πρέπει να τους έμ-ψυχώσωμε με τη στάσι μας, δέν πρέπει να-χούν τη στενοχωρία τη δική μας. Τα γράμ-ματα μας πρέπει να τους καθυπεκρίνουν, να τους εύχαρίστην, να τους άνακουφίσουν. Να τους κάνουν να νοιάθουν, κοντά στην υπερω-νια που νοιάθουν για τό έργο που έπιτε-λούν, υπερεφάνεια και για μας που έχομε ά-φίσει πίσω.

Ενα τηλεγράφημα που ήρθε αυτές τις ή-μέρες από κυρία της Κερκύρας όταν άνδρα της στην Αθήνα:

«Οκία κατέρευσε. Ζήτω η Έλλάς!» Τί δέν λέει!...

Ατσαλένια λοιπόν θέλησι, ψυχραιμία, πι-στί στον άγώνα, πίστι στην τελειωτική νίκη.

ΣΑΝ ΓΥΡΙΣΗ ΜΕ ΤΟΚΑΛΟ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Τί έχεις και κλασσαι παλι, έτσι αμίλητη; "Αχ, καὺ-μένη μου, θα φῶς τὴ ζωὴ σου μ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα πού ἔμπλεξες. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πὼς δὲν ἔχει προκοπή. Η Μαρούλα πού καθόταν μπροστά στο τραπέζι με τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι της, δὲν εἶπε λέξι. "Οχι, πὼς δὲν ἀκούσε αὐτὰ πού εἶπε ἡ μητέρα της. Οὐτὲ πάλι πὼς τὰδρίσκε σωστά. Μὰ τὰ εἶχε ἀκούσει τόσες φορές... "Απὸ τότε πού τῇ ἔπιασε ἕνα γράμμα τοῦ Νίκου πού τὸ εἶχε ξεχάσει ἀπὸ βραδὺς κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της, εἶχε πολλές φορές ἀκούσει τὴ γκρίνια τῆς μητέρας της. Κάθε φορά πού ἀρχίζε αὐτὴ ἡ γκρίνια, ἡ γλώσσα της μαλλιαζε γιὰ νὰ πείσει τὴ μητέρα της πὼς εἶχε ἄδικο νὰ σκεπτεται ἔτσι.

— Τί κι' ἂν δὲν ἔχη δουλειὰ σήμερα ὁ Νίκος; ἔλεγε. Ἀπὸ τὸν ἔχουν στρατιώτη, τί θέλεις νὰ κάμῃ; Αὐριο πού θὰ ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, καὶ δουλειὰ θὰ ἔρῃ καὶ ὅλα.

Μὰ ἡ μητέρα της ἔμενε ἀμετάπειστη. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μάνας γιὰ τὴν μονακριβὴ κόρη της δὲν τὴν ἀφῆνε νὰ δῇ τίποτ' ἄλλο παρὰ τὴ γρηγορή καὶ καλὴ ἀποκατάστασι τοῦ παιδιοῦ της. Γιατὶ νὰ μὴν ἔπαιρνε τὸν ἀντικρινὸ ἔμπορο.

— Μὰ τὸν Νίκο ἀγαπῶ, ἔλεγε συχνὰ ἡ Μαρούλα.

Ε, αὐτὸ ἡ μητέρα της δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσε μετὰ καὶ νὰ κάμῃ τὴν κόρη της νὰ μῇ στὸ δρόμο τῆς δικῆς της λογικῆς. Καὶ, κάθε φορά πού τὸ ἐπιχειροῦσε, ἀντιμετώπιζε τὴ σιδηρένια ἀντί-

στασι τῆς Μαρούλας.

Ἀπὸψε, ὥστόσο, ἡ Μαρούλα δὲν ἀπῆντησε στὴν πρόκλησι αὐτῆς τῆς μητέρας της. Πράγμα πού παραξένεψε τὴν τελευταία καὶ τὴν ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὴν ξαναρωτήσῃ σὲ τὸ νο ἁπορίας, μὰ καὶ κάποιος εἰρωνείας.

— "Ε, σ' ἐρώτησα γιατί δὲν μιλάς; Τί σου συμβαίνει; Μήπως καὶ σὲ κακοκάρδισε ὁ μορφονεῖος;

Ἐνας λυγρὸς βόηκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Μαρούλας καὶ δυὸ δάκρυα ἐκύλησαν στὰ μάγουλά της.

— Κλαῖς κιόλας; συνέχισε ἡ μητέρα της. Σὰν σοδάρὰ βλέπω τὰ πράγματα. Φαίνεται πὼς ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ τὰ χαλάσατε.

Ἡ Μαρούλα τινάχθηκε. Παρ' ὅλη τὴ θλίψι πού ἐδάρινε τὴν ψυχὴ της, ἡ τελευταία κουβέντῃ τῆς μητέρας της τὴν ἔκαμ' ἐνανακτῆση.

— Σώπα, μαμά, μὴ λὲς τέτοιες κουβέντες τέτοιες ὥρες.

— Τί θὰ πῇ αὐτό; — Τὰ πράγματα εἶνε ὀσχημα, μαμά. Ὁ ὅσχωμε πόλεμο.

— Ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο... Πὼς σου κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Οἱ σημερινὲς εἰδήσεις σ' ἀφίνουν νὰ τὸ καταλάβῃς. Ἡ Ἰταλία ἀρχισε πάλι τὶς συνηθισμένες ἐνανδρες ἀπειλὲς τῆς... Δὲν ξέρω, μὰ μὴ καὶ κὴ προαίσθησις με βασανίζει... Φοδῶμαι γιὰ τὸν Νίκο...

— Ἀσε αὐτὲς τὶς σκέψεις. Μπόρα εἶνε καὶ τὰ περάσῃ πόλι, ὅπως καὶ οἱ ἄλλες, εἶπε κάπως μαλακώτερα ἡ μητέρα της τώρα.

Ἀχ καὶ νὰ ἦταν ἔτσι! Ἀπὸ ἔξη μῆνες ἡ Μαρούλα περνοῦσε αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Ἀπὸ τὸ τε πού ὁ ἀσπονδὸς γειτονικός της φίλος δὲν ἔπαυε κάθε τὸσο νὰ ἐκδηλώνῃ τὶς ἀρπακτικ-

ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ (πρὸς τὸν Πανσπάρ) : Ρε φιλαράκο (τάδες

τί ρεζιλίκια πάθανε οἱ σαχλοφασιστάδες; ΠΑΝΣΠΑΡ: Δὲν καταλάβατε, ἀγαπητοί, ἀκόμη τί ἐκστρατεῖαν κατ' αὐτὰς ἀνέλαθεν ἡ Ρώμη. Ὁ Μουσολίνι, κύριοι, σὰς λέγω, εἶνε ὁ μόνος πού κάμνει πόλεμον σὲ στυλ τοῦ... τριακοστοῦ αἰῶνος. Τούτέστιν ἐξεστράτευσεν μετὰ στρατεύματά του ὅχι ὡσὰν κατακτητὴς τὰ πάντα νὰ χολᾷ, ἀλλὰ μετὰ περίφημα τὰ καταρρώματά του νὰ μᾶς... διασκεδάσῃ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Ἐγκώ αὐτὰ ντὲν τὰ καταλαβαίνει.

Τὸ ἀντρες τοῦ Μουσολινιὰν νὰ ἐνωῦνται χαμένοι.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ (Τὰ μάλα χαρμωσύνως):

Ὁ, εὐγε, Καραμπέτι! Τὰ εἶπας λίαν φινως. Τους λόγους, φίλοι, ἀφετε τους τῶσον ἐλαφροῦς κι' ἐφ' ὅσον τους ἐχθροῦς

τοὺς πήραμε φαλαγγιον εἰς τὰ βραχὺδῃ δρη προτεῖνω νῦν νὰ συνταχθῶν οἱ τῆς Εἰρήνης δροι. Η ΚΑΘΡΙΝ: Ὁ, περίφημα! Λοιπὸν ἐγὼ ζητῶ

νὰ μοῦ δοθῇ ὡς λεία ἀπὸ τὴν Ἰταλία

εὐθὺς ἕνα νεότευκτο, μεγάλο θωρηκτὸ

τὸ πλέον ὠραιότερο γιὰ νὰ τὸ κάμω... κόττερο.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Ἐπέτυχες! Δὲν παίρνεις τίποτ' ἄλλα

Γιατὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ θωρηκτὰ τῶσον καυρὸ στὴ βάσι;

δεμένα καὶ ἀκούνητα, θὰ ἔχουνε... σκουριάσει.

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ: Μὲ τὸν μπαρδόν! Μ' ἀφήστε κι

(ἄλλον τώρα

νὰ πῇ κι' αὐτὸς τοὺς δρους του. Μιλᾶτε τὴν ὥρα.

κὲς τοῦ διαθέσεις. "Ἐπεςαν νὰ κοιμηθῶν χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουν ἄλλη κουβέντα:

Πρῶτ'... πρῶτ', ἕνα ἄγριο οὐρ λιασμα τὶς ἔκαμε νὰ πεταχθῶν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους.

"Ἦσαν οἱ σειρήνες πού ἔφερναν τὸ μήνυμα τοῦ πολέμου.

Η καρδιά τῆς Μαρούλας χτύπησε τόσο δυνατὰ πού πῆγε νὰ σπάσῃ. Ὁ νοῦς της ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Νίκο της.

Ἡ μητέρα της σταυροκοπήθηκε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ δώλῃ τὸ χέρι του.

Ὁ κόσμος στὰ γειτονικά σπίτια δῆλκε στοὺς δρόμους καὶ στὰ παράθυρα σαστισμένους.

— Πόλεμος!

— Θὰ τοὺς φάμε!

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Μερικά παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. πιστὰ στὰ καθήκοντά τους, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔδιναν ὁδηγίες.

— Κλείστε τὰ παράθυρα. Μπήτε στὰ σπίτια σας.

Δὲν εἶχε περάσει ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ δεύτερο οὐρ λιασμα τῶν σειρῶν ἔδινε τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἀντήχησαν σὲ λίγο καὶ τὰ κανόνια τῆς ἀντιαεροπορικῆς μας ἀμύνης, πού χτυποῦσαν τὰ μαύρα πουλιὰ τοῦ θανάτου.

— Νίκο μου, πού νῆσαι; ψιθύρισε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια της δυὸ... τρεῖς φορές ἡ Μαρούλα.

— Πάλι με δοῦτον ἔχεις νὰ κάμῃς; ἐρώτησε λίγο σκληρὰ ἡ μητέρα της πού τὴν ἀκούσε. Δὲν κυττάς τὸν ἑαυτὸ σου, παρὰ σκέπτεσαι πού νᾶναι ὁ μορφονεῖος;

— Μὴν εἰσαί τόσο σκληρὴ, μητέρα. Ἄν τὸν εἶχες παιδί σου, δὲν θὰ πονοῦσες καὶ σὺ αὐτὴ τὴ στιγμή; Για μὲν ὁ Νίκος εἶνε καὶ λίγο παιδί μόνον ἀγαπῶ σὰν γυναῖκα, σὰν μάνα, σὰν ἀδελφὴ...

Ἐπέρασε κάμποση ὥρα ἔτσι, ἔπειτα οἱ κανονιὲς σταμάτησαν καὶ οἱ σειρήνες ἔλημαν τὴν λήξι τοῦ συναγερμοῦ. Ὁ κόσμος ξεχύθηκε στοὺς δρόμους. Ἡ Ἀθῆνα μας εἶχε πάρει τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός. Τὴν πρώτη ἀνησυχία ἀρχισε νὰ τὴν διαδέχεται τὸ μῖσος κατὰ τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως καὶ ἡ λαχτάρα γιὰ τὴν νίκη.

— Θὰ νικῶμε... Θὰ τοὺς ρίξωμε στὴ θάλασσα...

Ἀπ' ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ πῦρ τῆς νίκης εἶνε κτήμα καὶ θε ἀληθινοῦ Ἑλλήνος καὶ ἔκρινε κάθε ἄλλο συναίσθημα πού δὲν ἀνταπεκρινόταν σὲν πόθο αὐτόν.

Ἡ Μαρούλα στεκόταν τώρα μετὰ τὴν μητέρα της στὸ παράθυρο. Τῆς μῖας ὁ λογισμὸς πετοῦσε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, τῆς ἄλλης ἦταν ἐκεῖ, πολὺ κοντὰ. Στὸ ἀντικρινὸ σπίτι. Στὸν πλούσιο ἔμπορο.

Ἀχ, ἂν τὴν εἶχε ἀκούσει ἡ κόρη της καὶ τὸν εἶχε πάρει,

λοιπὸν, ζητῶ νὰ γράψετε σ' ἐκείνον τὸν πτωχὸ τὸν Μουσολίνι δηλαδὴ, πὼς μ' ὅλο πού εὐτυχῶ στὸν πύργο μου στὸ Βυβουλά, ὡς Ἀριστοκρατία ἕνα παλάτι ἐκλεκτὸ ζητῶ στὴ Βενετία.

Ἐπίσης θέλω γόνδαλες, πού νὰ μὴν ἔχουν ἄλλοι κι' ἕνα πολὺπολὺ τρέ σίκ... ἰδιόκτητο κανάλι.

Καὶ τέλος, θέλω σύζυγον νὰ πάρω Βενετσιάνο. Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Πάρε τὸν κόμην Τσιάνο, πού εἶνε νέος, ἔξοχος καὶ ὁπωσοῦν ἀδρός

κι' ἐξ... ἐπαγγέλματος γ α μ β ρ ὁ ς. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Ἡ πρότασις αὐτὴ με συγκινεῖ.

Ἀς πάρῃ ὁ Τσιάνος τὴ Σουσού, γ α μ π ρ ὁ ς μας νὰ γινῇ

γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τοῦ πῶ μιὰ μέρα νέτα σκέτα «Ὁρσε... γ α μ π ρ ὁ ς κουφέτας.

ΧΟΝΤΡΗ: Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα, πού λέτε, νὰ ζητήσω τὴν Κορσικὴ τὴ νῆσο

ὡς λάφυρον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παλητονεκέδες, ἀλλὰ τὸ τελεσίγραφον ἀκόμη δὲν τοὺς στέλλω πρὶν μάθω ἂν ἡ Κορσικὴ ἡ βγάξει καλοὺς κ ο ρ σ ἔ (δ ε ς,

γιατὶ γι' αὐτὸ τὴ θέλω. ΖΑΜΦΩ: Ἐπιζημιῶσι κι' ἐμένα νὰ μοῦ δώσουν, γιὰτὶ πολὺ με σόχισαν— ἄχ ναί, πού νὰ μὴ σώσουν! Γι' αὐτοὺς ἐγὼ ἠτράβηξα, ἡδῶ, πολλές λαχτάρες

καὶ θέλω μιὰ φορὰ τῶν Βερσαλιέρων τὰ φ τ ε ρ ἄ

γιὰ νὰ γεμίσω, μάτια μου, καμπόσες μαξιλάρες Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Ὅποιον χαρτζηλίκι ἡ παλοδὴ αὐτὴ

μ' ἐπιμονὴν ζητεῖ! Ν' ἀφήσῃ θέλει... ἄ π τ ε ρ ο ν τὴν τῶν Ἑλλήνων νίκη! Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

τὶ καλὰ πού θὰ ἦταν τώρα: Ὁ στόσος καὶ τώρα δὲν ἦταν ἀργά.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ἡ μητέρα καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τῆς καρφωμένο στὴν πόρτα τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ.

Ξαφνικὰ, ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς διάπλατα. Ἐνας ὑπαστυνόμος με ἕναν ἀστυφύλακα χτυποῦσαν τὸ κουδούνι. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐμπήκαν. Ἐνῶ ἡ μητέρα τῆς βαστοῦσε τὴν ἀναπνοὴ τῆς, γιὰτὶ προαισθάνθηκε πὼς κατὰ τὴν πόρτα συνέβαινε, ἡ Μαρούλα δὲν εἶχε προσέξει τίποτ' ἄλλο.

Σὲ λίγο οἱ ἀστυνομικοὶ ἔθβαιναν ἔχοντας μαζί τους καὶ τὸν πλούσιο ἔμπορο, πού ἦταν κατακίτρινος. Δὲν ἔφυγαν, μόνον ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμ' ἐνῶ μὴν σ' ἕνα φορητὸ πού περνοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμή νὰ σταματήσῃ.

Σωφὲρ καὶ βοηθὸς κατέβησαν σὲ λίγο, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, δέκα τσουβάλια ζάχαρη.

Κόσμος ἀρχισε νὰ μαζεῦεται καὶ τότε ἡ Μαρούλα πήρε χαμπάρι καὶ αὐτὴ τί τοῦ συνέβαινε. Ὁ περιπόθητος γὰ τὴν μητέρα της γαμπρός, εἶχε κρύψει στὸ σπίτι ζάχαρη γιὰ νὰ τὴν πουλήσῃ καὶ νὰ κερδοσκοπίσῃ ἐπὶ τῇ αὐτῇ.

Δὲν ἐμίλησε διόλου. Μὰ οὔτε καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶπε λέξι. Μήνηκαν μόνον μέσα στὸ δωμάτιο ἄφωνες, κάθε μιὰ μετὰ τὴς δικῆς τῆς σκέψεις.

Μετὰ πέντε λεπτὰ, ἀκούσθησαν βαρεῖα δῆματα στὶς σκάλες καὶ ἀμέσως μετὰ, ἕνα δειλὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Κάτι ἐσπρώξε τὴν Μαρούλα νὰ τρέξῃ νὰ ἀνοίξῃ.

Ἦταν ὁ Νίκος. "Ἐπεςε στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ διόλου τὴν παρουσία τῆς μητέρας της.

— Νίκο μου, ἐσύ; Πὼς σ' ἐπερίμενα;...

— Ἦρθα νὰ σ' ἀποχαιρετίσω, Μαρούλα. Φεύγω γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ πού με καλεῖ ἡ πατρις καὶ τὸ καθήκον...

— Νίκο μου, ψιθύρισε ἀνάμεσα ἀπὸ ἕναν λυγρὸ ἐκείνην.

— Ὁχι, Μαρούλα, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Νὰ εὐχεσαι μόνον νὰ γυρίσω νικητὴς. Δὲν θέλω νὰ σὲ σκέπτωμαι στεναχωρημένη. Πρέπει καὶ σὺ νὰ διατηρήσῃς ὅλο τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία, γιὰ νὰ φθάσω με στὸν τελικὸ σκοπὸ μας, πού δὲν πρέπει νὰ εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ νίκη.

— Ἐχεις δίκιο, ἀπῆντησε μετὰ φωνὴ σταθερὴ ἡ Μαρούλα. Ὁ ἔχω θάρρος.

Καὶ ὅταν μετὰ τὸ καλὸ γυρίσῃς...

— Ὅταν μετὰ τὸ καλὸ γυρίσῃ, εἶπε ἐπεμβαίνοντας ἡ μητέρα της, θὰ ἔχω δυὸ παιδιὰ.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα, εἶπε σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς ὁ Νίκος.

ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

του καὶ σωριάζεται κάτω.

ΟΡΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΝΑ

Μιὰ ἄλλη σατανικὴ ἐφεύρεσις εἶνε τὸ «διεγερτικὸν τῆς ὁρέξεως». Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀερίου, πού ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ προκαλῇ μιὰ τρομακτικὴ βουλιμία, τὴν ὁποῖαν καμμιὰ τροφή δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ.

Φαντασθῇτε τώρα τί θὰ συμβῇ ὅταν αὐτὸ τὸ ἀέριο ριφθῇ σὲ ἕνα στρατόπεδο ἢ σὲ μιὰ πόλι. Οἱ ἄνθρωποι θὰ κατανητῶν τὸ τέλος νὰ φάνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ τὸ κακὸν θὰ εἶνε μεγαλύτερο, γιὰτὶ, ὅπως εἶνε φυσικὸ, συνεπεία τοῦ πόνου, τὰ τρόφιμα θὰ εἶνε ἐλαχίστα.

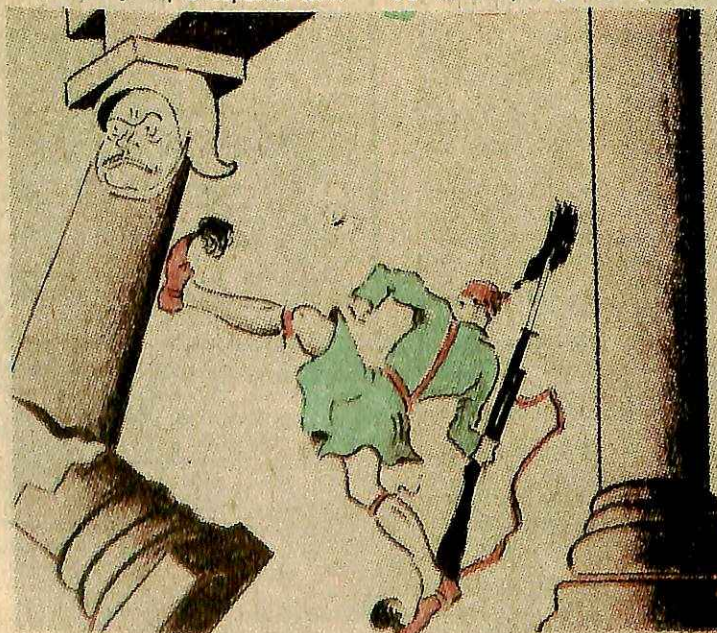
ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μεγάλος λόγος γίνεται ἐπίσης γιὰ τὴν χρησιμοποίησι διὰ σφοδρῶν μορφῶν τῶν λεγομένων κοσμικῶν ἀκτίνων ἢ ἀκτίνων τοῦ θανάτου.

Καταστρεπτικώτατες φαίνονται ὅτι μποροῦν νὰ ἀποδοῦν καὶ οἱ ἀκτίνες Χ. Ριπτόμενες ἐπάνω σ' ἕνα στρατόπεδο, θὰ μετέβαλλαν σὲ διάστημα δευτερολέπτων ὅλους τοὺς στρατιώτες σὲ σκελετοὺς.

Οἱ ὑπερηχητικὲς τέλος ἀκτίνες μποροῦν, σύμφωνα μετὰ τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Ἀστράντ, νὰ... διαλύσουν ἕναν ἄνθρωπον, σὰν νὰ ἦταν μιὰ σαπουνόφουκα.

Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἐφευρέσεις δὲν ἔχουν ἀκόμη τελειοποιηθῇ τόσο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθῶν. Γιατὶ ἂν εἶχαν...

Ο ΝΕΟΣ ΣΑΜΨΩΝ (Σκίτσο τοῦ ζωγράφου Σ. ΡΩΝΑ)

Η ΨΥΓΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΤΣΟΛΙΑΔΩΝ (Σκίτσο τοῦ Σ. ΡΩΝΑ)

ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΚΗ... ΝΙΚΗ

«Τὰ ἐλέη δέχθηκε τῶν Γάλλων καὶ τῶν Πρώσων», ἔγραφε ὁ ἀλυσμῶντος Ἀχιλλεύς Παράσχος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς, στὸ περίφημο ποίημά του «Κάτω τὴν λόγχην, Ἰταλοί», τὸν τόσο ἐπιτυχῆμενον αὐτὸν... ὕμνο πρὸς τὴν ἰταλικὴν γενναίαν.

Μία, δύο, πέντε, δέκα φορές; Ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι ἡ σημερινὴ Ἰταλία εἶνε κράτος ἰδρυθὲν ἐξέξω τῶν Γάλλων καὶ τῶν Πρώσων. Γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἰταλικῆς ἐλευθερίας ἐπολέμησαν πότε αἱ λόγχαι τῶν Γάλλων στρατιωτῶν τοῦ Ναπολέοντος Γ', καὶ πότε αἱ προσωαὶ καὶ στρατῶν Γουλιέλμου τοῦ Α'. Ὅσο γιὰ τὸν ἰταλικὸν στρατὸ καὶ τὸν ἰταλικὸν στόλο, καὶ ὁ πρῶτος στὴν ξηρὰ καὶ ὁ δεύτερος στὴ θάλασσα, ἔκαμαν ὅτι μπόρεσαν γιὰ νὰ... ντροπιάσουν τοὺς συμμάχους των, οἱ ὅποιοι, νικηταί, κατὰ περιμένα βέβαια καὶ ἀπ' αὐτοὺς.

Μία ὅτὸ τις περίφημος ἰταλικὴς... νίκης ἀνεγράφει στὶς σελίδες τῆς ἐνδόξης ἰταλικῆς ἱστορίας μετὰ τὸν τίτλου «Ναυμαχία τῆς Λίσσας». Ἐμείς οἱ «Ἑλληνας» ποὺ κατὰ ἔξορον ἀπὸ ναυμαχίας, δὲν μποροῦμε νὰ μὴ γελάσουμε, ὅσο καὶ ἂν θελήσουμε νὰ φανοῦμε ἐπικεῖς πρὸς τοὺς ἀμάχους «κιθαριστάς» τῆς ἀντικρινῆς μας χερσονήσου.

Λοιπὸν, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1866 οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν 12 θωρηκτὰ, 5 φρεγάτες, 6 κορβέτες καὶ 3 μικρότερα πολεμικὰ σκάφη ποὺ ἐκτελοῦσαν καθήκοντα «διαδρομῶν» καὶ «ἀγγελιαφόρων». Ὁλόκληρος ὁ ἰταλικὸς στόλος διέθετε 645 κανόνια. Ὁ ἀντίπαλός του, ὁ αὐστριακός, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 7 θωρηκτὰ, 4 κορβέτες, 3 φρεγάτες καὶ 9 μικρότερα πολεμικὰ ποὺ ἐκτελοῦσαν καθήκοντα «διαδρομῶν» καὶ ἀγγελιαφόρων. Σύνολον κανονίων 532.

Προσέζετε: 645 ἰταλικά κανόνια ἐναντίον 532 αὐστριακῶν. Δώδεκα ἰταλικά θωρηκτὰ ἐναντίον ἑπτὰ αὐστριακῶν. Ποῖος θὰ ἀμφέβαλλε ἐστὶν καὶ γιὰ μιά στιγμὴ ὅτι ὁ Ἰταλὸς ναύαρχος Κάρολος ντὶ Περσάνο θὰ ἦταν ὁ νικητὴς καὶ ὁ αὐστριακὸς Γουλιέλμος φὸν Τέγετσοφ, ἡττημένος;

Ἐν τούτοις, ὁ ἰταλικὸς στόλος δὲν ἐνίκησε, ἀπολύσεται... ἐπειδὴ ἦταν ἰταλικός. Στὰς 16 Ἰουλίου 1866, τὰ πολεμικὰ τοῦ Κάρολος ντὶ Περσάνο ἀπέπλευσαν ἀπὸ τὴν Ἀγκῶνα καὶ στὰς 20 συναντήθηκαν κοντὰ στὴ Λίσσα, ἓνα νησί τῆς Δαλματίας, ποὺ ἀνῆκε σήμερον στὴ Γιουγκοσλαβία, μετὰ τὸν στόλο τῶν αὐστριακῶν.

Ἡ ναυμαχία διήρκεσε μιάσμιον ὥρα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν αὐτὸ: ὁ ἰσχυρότερος στόλος, ὁ ἰταλικός, ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὴ θάλασσά του, τὴν Ἀγκῶνα. Οἱ Αὐστριακοὶ, μετὰ λιγώτερα θωρηκτὰ καὶ τὰ κανόνια τους, δὲν μπόρεσαν βέβαια νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν ἐντελῶς. Κι' ἐστὶν, ὁ ναύαρχος Κάρολος ντὶ Περσάνο ἐσώθηκε. Ἐσώθηκε, γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ στὸν βασιλεῖά του: «Ὁδοικμάσθημεν, ἀλλ' ἐνίκησάμεν».

Ὁ Ἰταλὸς ναύαρχος ἀσφαλῶς εἶχε νικήσει, ἀφού... εἶχε σωθῇ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ

Ἔνας... «Κένταυρος» καὶ ἓνας Ἀλβανὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐστρατολόγησαν διὰ τῆς διας οἱ Ἰταλοὶ, εἶνε κρυμμένοι σὲ μιά χαράβρα τῆς Πίνδου τὴν ὥρα ποὺ ἐπιτίθενται οἱ Τσολιάδες. Σαφινὰ ὁ Κένταυρος ἐρωτᾷ τὸν Ἀλβανό:

— Τί μυρωδιὰ ἔχει τὸ αἷμα καὶρός μου; — Μὰ... μοιάζει... μετὰ ἀμμουσία, ἀπὸ τὴν πύλην τῆς Ἰταλίας. — Καὶ κατακίτρινος ὁ... γενναῖος Κένταυρος;

— Θεέ μου! Τότε ἐλαβώθηκα!

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνοἰταλικοῦ πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ

Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 14ον 9—11—40

Τοπικὴ ἐχθρική ἐπιθεσις εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ μετώπου ὑποστηριζομένη ὑπὸ πυροβολικοῦ ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων. Ἐτεραι τινὲς κατὰ τόπους γενόμεναι συγκρούσεις ἀπέβησαν ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ ἐχθροῦ ἀφισάντος εἰς χεῖρας μας 80 αἰχμαλώτους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 15ον 10—11—40

«1.—Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χωρία τινὰ τῆς Κρήτης. Δὲν ὑπάρχουν ὕλη καὶ ζημίαι.

«2.—Εἰς τὸ μέτωπον τῆς ΗΠΕΙΡΟΥ πυροβολικὸν ἔδωκε λίαν ἐπιτυχὴς ἐχθρικός συγκέντρωσις, αἰτίνης ὑπέστησαν σοβαρὰς ζημίας καὶ διελύθησαν ἀφισάνοντες εἰς τὴν κατὰ τὸν μετώπον ἐπὶ τῶν οὐρανῶν καὶ 10ης Νοεμβρίου εἰς τὰς οὐρανῶν καὶ δασύων περὶ τοῦ Σμόλικα καὶ τοῦ Γράμμου ἐπὶ τῆς βορείου Πίνδου ἐλαβόν χωρὶν ἐπιχειρήσεις σοβαρὰς ἐκτάσεως καταλήξαντες εἰς πλήρη ἥτταν καὶ ἀποσύσταντες τῆς Μεραρχίας Ἀλβανικῶν, μίας τῶν ἐπὶ τῆς Μεραρχίας τοῦ ἐχθροῦ, ἐνισχυμένης καὶ δι' ἰππικῶν, Βερσαλιανῶν καὶ σχηματίζουσης τῆς φασιστικῆς ἐθνοφυλακίας. Ἡ 3η Μεραρχία Ἀλβανικῶν, ἀπὸ καιροῦ ἐπιστρατευμένη καὶ ἐμπειροπλήρης, εὐρίσκειτο ἀπὸ ἐξέως εἰς Ἀλβανίαν καὶ ἦτο πλήρως καταπονημένη μετὰ τὰς ἐδαφικὰς συνθήκας τοῦ θεάτρου τούτου.

«3.—Μεταξὺ 28ης Ὀκτωβρίου καὶ 10ης Νοεμβρίου εἰς τὰς οὐρανῶν καὶ δασύων περὶ τοῦ Σμόλικα καὶ τοῦ Γράμμου ἐπὶ τῆς βορείου Πίνδου ἐλαβόν χωρὶν ἐπιχειρήσεις σοβαρὰς ἐκτάσεως καταλήξαντες εἰς πλήρη ἥτταν καὶ ἀποσύσταντες τῆς Μεραρχίας Ἀλβανικῶν, μίας τῶν ἐπὶ τῆς Μεραρχίας τοῦ ἐχθροῦ, ἐνισχυμένης καὶ δι' ἰππικῶν, Βερσαλιανῶν καὶ σχηματίζουσης τῆς φασιστικῆς ἐθνοφυλακίας. Ἡ 3η Μεραρχία Ἀλβανικῶν, ἀπὸ καιροῦ ἐπιστρατευμένη καὶ ἐμπειροπλήρης, εὐρίσκειτο ἀπὸ ἐξέως εἰς Ἀλβανίαν καὶ ἦτο πλήρως καταπονημένη μετὰ τὰς ἐδαφικὰς συνθήκας τοῦ θεάτρου τούτου.

«Διὰ τῆς μεγάλης ταύτης μονάδος τοῦ ἐχθροῦ ἐπέδωξε νὰ ἐπιφέρει ταχὺ καὶ ἀποφασιστικὸν πλῆγμα κατὰ τὸν ἐν ἡμεῶν δύναμιν μας. Ἐπεξήγησε, τοῦτο, συγκρατῶν αὐτὰς κατὰ μέτωπον δι' ἑτέρων ἰσχυρῶν δυνάμεων, ἰδίᾳ πυροβολικοῦ καὶ ἀρμάτων, ν' ἀποκόψῃ τὰς συγκοινωνίας των. Ἡ 3η Μεραρχία Ἀλβανικῶν, ἐνεργούσα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων ἐπεχειρήσει νὰ διασχίσῃ τὰς προαναφερθείσας οὐρανῶν περιοχὰς καὶ νὰ ἀχθῇ ταχὺτατα εἰς Μέτσοβον ἐπὶ τῆς μεγάλης δόου ἥτις συνδέει τὴν ἡμεῶν μετὰ τὴν Θεσσαλίαν. Ἀρχικῶς ἡ ἐχθρική αὕτη δύναμις συνήτησεν ἐλαφρὰς ποσολυπτικὰς δυνάμεις ἡμῶν, αἰτίνης περὶ τῆς ἰσχυρῆς, συνεπύχθησαν ἐπὶ τῆς περὶ τὸν μετώπον τῶν ἐχθρῶν. Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ γίγαντες ταχὺτατα νὰ συρρέουν εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης διὰ κομμοειδεστάτων πορείων ἑλπίαν δυνάμεις ἡμῶν εἰς ὅταν τὸν ὅπλον ἐκ τῶν προτίμων προσιζόμενοι διὰ τὸν τοῖμα τούτου ὡς καὶ ἑτεραι τοιαύται ἐγκαίρως πρὸς τὴν κατὰ τὸν μετώπον ταύτην προανατολισθείσιν. Ἀνεληφθὲν οὕτως ἐκ μέρους μας σφοδρὰ ἀντιπρὸς τῆς διεξήχθη μετὰ πείσματος ὑπὸ σκληρὰς ἐδαφικῆς καὶ καιρικῆς συνθήκας καὶ δι' ἀσχερεστάτας τοιαύτας ἀνταρραχίας καὶ ἀναστροφῆς. Μετὰ σκληρὸν ἀγῶνα αἱ ἐχθρὶκαὶ δυνάμεις ἀνταρραχίας καὶ σπειδόμενοι νὰ διασπασθῇ τὴν πλῆρην ἑνότητα, ὑπεχώρησαν ἐν διαλύσει καταδιωκόμεναι κατὰ πόδας. Παρέστησαν εἰς φυγὴν καὶ τὰς ἀποσταλείσας πρὸς ἐνίσχυσιν των ἐχθρὶκὰς δυνάμεις αἰτίνης ἐπὶ ἀποδιδομένης εἰς Αὐλῶνα μεταφέρθησαν ἐπὶ αὐτοκινήτων πρὸς ἐνίσχυσιν των ὑποχωρουσῶν.

«Αἱ ἀπώλειαι τοῦ ἐχθροῦ εἰς νεκρούς καὶ τραυματίας ὑπῆσαν βαρεῖαι. Πολυπληθεῖς αἰχμαλῶτες καὶ πυντιδεῖς ὕλην καὶ καταμνησθέντες εἰσὶν ἐπέσαν εἰς χεῖρας μας. Ἐχθρὸς πρὸς εἰς λεηλασίας τῶν χωρίων εἰς τὰ ὅποια εἶχεν εἰσελθεῖ, τινὰ τῶν ὁποίων παρουσιάζουν θέαμα ἀληθινῶς καταστροφῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 16ον 11—11—40

«Κατὰ τὰς μέχρι ταῦδε πληροφορίας συνεληφθῆσαν τῶν ἡμετέρων τμημάτων εἰς τὴν περιοχὴν Πίνδου χεῖρας καὶ σήμερον μέγας ἀριθμὸς αἰχμαλώτων ἂν ἀρκετοὶ ἀξιωματικοί. Ἐπίσης περιήλθεν εἰς χεῖρας μας πολὺ ὕλη καὶ πᾶσης φύσεως.

«Σήμερον ἐντονα δρᾶσις τῆς ἐχθρῆς ἀεροπορίας εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Ἐβομβαρδίσθησαν παρὰ τούτης σημεία τινὰ τοῦ ἡμετέρου μετώπου ἀνεπιτυχῶς.

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐβομβαρδίσθησαν παρὰ τῆς ἐχθρῆς ἀεροπορίας πόλεις καὶ χωρία. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόλος ἐβλήθη. Ὑπάρχουν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ νεκροὶ τινες καὶ τραυματίαι.

«Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐξετέλεσεν ἀναγνωρίσεις ὑπεράνω τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους καὶ

ἐβομβάρδισε τὰς λιμενικὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Αὐλῶνος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐλλειμνισμένα πλοία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 17ον 12—11—40

«Ὁ ἀριθμὸς τῶν συλληφθέντων Ἰταλῶν εἰς τὴν περιοχὴν Πίνδου συνεχῶς αὐξάνει. Μεταξὺ τῶν πεσόντων εἰς χεῖρας μας ὕλην ὑπάρχουν πυροβόλα τῶν 7.5, πολλοὶ ὅμοιοι, πυροβόλα καὶ ἄλλα ὕλη. Ἐκυριεύθησαν δύο πολεμικαὶ σημείαι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταλειφθέντων παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τραυματιῶν εἰς διάφορα σημεία ὑπερβαίνει μέχρι ταῦδε τοὺς 150. Εἰς τούτους παρέχεται πᾶσα περίθαλψις παρὰ τῶν ἡμετέρων στρατευμάτων.

«Τὰ ἀνακαταληφθέντα παρὰ τῶν στρατευμάτων μας χωρία εὐρέθησαν πλήρως λεηλατημένα.

«Εἰς τὰς ἡμετέρας γραμμὰς ἡττομένης πλήρης λόγος ἐξ Ἀλβανῶν στρατιωτῶν μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του.

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χωρία τινὰ. Ὑπάρχουν ἐλαχίστοι τραυματίαι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 18ον 13—11—40

«Ἡμετέρα ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν τὰς ἀεροδρόμους Κορυτσῆς καταστρέψαντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀεροπλάνων. Μετὰ οἰκίαν ἀντιπᾶνθη. Ἐχθρὸν ἀεροπλάνον διώξας ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν ἡμετέρων κατεργασθῆ κατόπιν ἀερομαχίας. Ἐπίσης ἐβλήθησαν διὰ βομβῶν ἐχθρικοὶ καταυλισμοί.

«Ἐχθρὸν ἀεροσκάφος ἀνευρέθη ἀπνηθρακωμένον εἰς τὸ Ἰόνιον Πέλαγος.

«Δι' ἐπιτυχὸς ἐπιθέσεως ἡμετέρων τμημάτων εἰς τὴν περιοχὴν Πίνδου καταλάβομεν κατόπιν ἀγῶνος ἑνὸς σειρᾶν ὡφωμάτων ἐπὶ Ἀλβανικοῦ ἐδάφους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 19ον 14—11—40

«Ἐφ' ὁλοκλήρῳ τοῦ μετώπου ζωρὰ δρᾶσις περὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀεροπορίας. Συνελάβοντες ὅντας τῶν δικαιοῦν αἰχμαλώτων καὶ περιήλθεν εἰς χεῖρας μας παντοειδῆ ὕλη.

«Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισε τὰς ἀεροδρόμους Κορυτσῆς καὶ Ἀργυροκάστρου, καταστρέψαντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐχθρὴ ἀεροπλάνα. Ἐπίσης ἐβομβαρδίσθησαν ἐχθρικοὶ φάλαγγες ἐν κινήσει.

«Κατ' ἀερομαχίας κατεργάσθησαν 11 ἐχθρὶκα ἀεροπλάνα. Πιθανῶς ἕτερα 10 ἐβλήθησαν ἀνεπανορθῶτες. Ἐκ τῶν ἡμετέρων μόνον 1 δὲν ἐπείσθησαν εἰς τὴν δόσιν του.

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐβομβάρδισεν ἀδριακίως πόλεις τινὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ πλῆρως καὶ Νοσοκομεία. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόλος ἐβλήθη. Ὑπάρχουν νεκροὶ τινες καὶ τραυματίαι ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Οἱ κίαι τινὲς κατέρρευσαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 20ον 15—11—40

«Ἐφ' ὁλοκλήρῳ τοῦ μετώπου συνεχίζεται ζωρὰ δρᾶσις περὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀεροπορίας. Συνελάβοντες περὶ τοὺς 700 αἰχμαλῶτες καὶ περιήλθεν εἰς χεῖρας μας 10 πυροβόλα.

«Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐχθρὶκὰ τμήματα ἐν δόσει καὶ κατέσπασεν εἰς ἀερομαχίᾳ τρία ἐχθρὶκα ἀεροπλάνα. Δύο ἐκ τῶν ἡμετέρων δὲν ἐπείσθησαν εἰς τὰς δάσεις των.

«Ἡ ἐνθαλπία ἀεροπορία ἐβομβάρδισεν ἀδριακίως πόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόλος ἐβλήθη. Ὑπάρχουν ἐλαχίστοι τραυματίαι.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ

Τὰ στίγματα, τὰ αὐτοκινήτα, οἱ καταθέσεις εἰς τὰς Τραπεζὰς, τὰ κομποδέματα ὑμῶν, ὅλα τὰ ἐγκαθάρματα, ὅλα τὰ ἐγκαθάρματα τοῦ ἐχθροῦ, ἂν δὲν νικήσουμε.

Ἐνισχύσατε, λοιπὸν, τοὺς ἠρώας μας, δίδοντας τὰ πάντα γιὰ τὴν γυναικὴ καὶ τὰ παῖδιά τους.

Ὁ Πανελλήνιος Ἑρᾶνος καλεῖ τὸν καθένα μας νὰ δώσῃ ὅτι μὴ μπορεῖ, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ ἀκόμα.

Παραδίδονται

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

εὐκολα;

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ. — ΠΟΤΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΕ ΝΙΚΗΜΕΝΗ. — ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. — ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ. — ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΠΙΣΤΙΑΣ ΜΑΣ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ὁ ἄνδρας κατάρθωσεν νὰ ρίξῃ τὸ βλέμμα του στὸ βάθος μιᾶς γυναικείας καρδίας, χωρὶς ἐκείνη νὰ κάμῃ καμμίαν εὐσυνείδητη προσπάθεια, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κυριαρχία του, ἡ καρδιά αὐτῆς ἔχει πιά παραδοθῇ ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα.

Ἡ γυναικὴ παραδίδεται πολὺ ἑνωρίς; Ὅλο τὸ πρόβλημα εἶνε ἐδῶ. Τὸ πρόβλημα καὶ ἡ ἀπορία. Ποῖος θὰ μποροῦσε νὰ τὸ λύσῃ;

Γιατὶ, ἂν ἡ γυναικὴ ξέρῃ περίφημα τὴν τέχνη νὰ προκαλῇ τὸν ἄνδρικό ἔρωτα, εἶνε ὅμως πολὺ λίγο καὶ ἴσως καθόλου ἐπιτήδεια στὸ νὰ μὴ παρὶν νὰ προστατεύσῃ τὸν ἑαυτόν της ἐναντίον τῆς καρδίας της.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀναστατώνει στὶς πρώτες ἐπιθέσεις τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ σπουδαία ὅτις ποὺ παῖρνει ἑξωκίαν στὴ ζωὴ μας, τὴν ψυχικὴ ἢ τὴν σωματικὴ, τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον.

Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ μικρὸς στὰ μάτια τῆς ἐρωτευμένης.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

Ὁ ἐραστής, τὸ μέρος ὅπου μένει, τὰ ρούχα ποὺ φορεῖ, ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέει, νὰ ὁ κόσμος ὁλόκληρος, τὸ σῦμπαν, γιὰ μίαν ἐρωτευμένην γυναικᾶ.

Ἐὰν ὅλες οἱ γυναῖκες ἦσαν πραγματικὲς ἐρωτευμένες, οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες θὰ ἀπετελοῦντο ἀπὸ δύο μόνον πρόσωπα: ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾶται.

Ὅταν ἀγαποῦμε, δὲν βλέπομε πιά τίποτε μὴ τὴν συνθησισμένην δρασί, ποὺ μᾶς δείχνει τὴς ὀπτικές διαφορὰς τῶν πραγμάτων. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἀγαπημένου πρόσωπου μᾶς κυριεύει τόσο πολὺ, ὥστε καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε μακριὰ, κάνομε χίλιες διὰ φιλοφροσύνης γιὰ νὰ τοῦ ἀρεσμεύ.

Καὶ αὐτὸ εἶνε πῶς σωστὸ γιὰ τὴν γυναικᾶ.

Μοιάζουν μετὰ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα τῆς Σεβίλλης, ποὺ ἐφύλλαντο ἐκ περιτροπῆς ἡμέρας καὶ νύκτα τὸ ἐκμαγεῖο τοῦ Δου Ζουάν, ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς διαφύγῃ ἡ εἰκὼν τοῦ διασημοῦ γόητος.

Πραγματικὰ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἀγαπᾷ, ποῦμε, νομίζομε πῶς τίποτε πιά δὲν πρέπει νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον.

Ἀλλωστε, δὲν μᾶς εἶνε δυνατόν νὰ κρύνομε ἐπὶ πολὺ καιρὸ ὅτι ἀγαποῦμε.

Ὅταν ἡ ὁμολογία πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη μιᾶς γυναικῆς ἡ ἐξεκλήσις ἀπὸ τὰ μάτια της, ἡ γυναικὴ αὕτη εἶνε νικημένη. Καὶ ὁ Θεὸς ξέρει ἂν μίαν γυναικᾶ παραδίδεται εὐκολά!

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἔρως, ὅταν εἶνε ἀργὸς στὴν ἐκδήλωσί του καὶ ὅταν προσπαθῇ νὰ συμβαδίξῃ μετὰ τὴν λογικὴν, εἶνε φυσικὰ λιγώτερο ἀπειρητός.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει πολὺ ἐπικίνδυνον τὴν κατάστασί μας, κατὰ τὴν γέννησιν ἑνὸς αἰσθηματος, εἶνε τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἔρως μᾶς ἀρέσει ὅχι μόνον γιὰ ὅσα μᾶς ἀποκαλύπτει ἀξιαγάπητα καὶ ἐπιθυμητὰ στὸ πρόσωπον τοῦ ἀγαπημένου ὄντος, ἀλλ' ἐπίσης καὶ γιὰ ὅσα δὲν διακρίνομε ἀκόμη

σ' αὐτό, πιστεύομε ὅμως ὅτι τὰ μαντεύσῃ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν διακρίνομε ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητο στὸν ἔρωτα. Ὡ! Αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο, ποὺ δογᾷναι μέσα ἀπὸ τὴν καλὰ ζῶσα καὶ περιέργου φαντασίαν μας! Πόσες θλίψεις ἀπογοητεύσεις δὲν μᾶς ἐπιφυλάσσει!

Ὁ ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ φοβάται τίποτε ἄλλο σχεδὸν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ἐὰν μπορούσαμε ν' ἀκούσαμε τὴν καρδίαν μας πολὺ προσεκτικὰ, τὴ στιγμὴ ποὺ περνᾷ ὁ ἔρως, θὰ ἐκατορθώσαμε ἴσως νὰ διεκδύσαμε στὸ μυστήριό του καὶ νὰ ἀνακαλύνομε τὸ πραγματικὸ βάθος του.

Ἐὰν ὁ ἔρως δὲν ἀνταποκρίνεται στὴς εὐχὰς καὶ τὴς προσδοκίαις σας, προσπαθήσατε νὰ τὸν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν σκεψὶ σας. Στὴν ἀνάγκη, ἀλλάξτε τὸν πᾶσαν μὲν ἡ ἡρῆς ὅποιοιδήποτε ἄλλο ἀντιφάρμακον.

Ἡ ἐπιδίωξις αὐτοῦ τοῦ ἀντιφάρμακον, ὅσονδήποτε μάταιη καὶ ἂν εἶνε, θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ σιγά-σιγά καὶ ἐντελῶς ἀσυναίσθητα νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κυριαρχία του, ἡ ἐνὸς ἀτυχοῦς ἡ ἀναρμόστου ἔρωτος.

Ἀλλὰ τὸ νὰ ζητοῦμε νὰ ἀντιμετωπίσωμε τὸν ἔρωτα — στήθος πρὸς στήθος, ὅπως θὰ ἐλέγαμε — ἀποτελεῖ ἕνα καθαρὸν παρὰλογισμὸν. Γιατὶ ὁ ἔρως θέτει ἐν κινδύνῳ καὶ συνθησιστὰ κατατροπώνει καὶ τοὺς ἀνδρεϊστέρους ἡρώων καὶ ἀκόμη.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐὰν τοῦ ὀφείλωμε τὴς μεγαλύτερας χαρὸς καὶ τὴς πῶς ἀξίας

πο με τον οποιο εχε διαθεσει τις δρες του.
"Οταν επεστρεφε πεντε λεπτα αργότερα από την ώρα που εχε ορίσει φεύγοντας, εύρισκε μια έξολλη Σεσίλ, που έχαλυνε τον κόσμο από τις φωνές και το θόρυβο που έκανε.

Μια μέρα του είπε:
"Ακουσε, φίλε μου, αν ήσουν άσχημος θα ήμουν πολύ πιο ήσυχη. "Αν, έξαφνα, ήσαν παχύς, κοντός, με χονδρή κοιλία και πυκνά γένεια, οι γυναίκες δεν θα σε εκύτταζαν και έτσι θα ήμουν κι' εγώ ξένοιαστη. "Ενώ τώρα...
—Διαβόλε! Έκαμε ο Σάρλ γελώντας Ζητάς κάτι πράγματα!... Πώς θα μπορούσα να κοντήνω; Και όσο για να γίνω παχύς, αυτό εινε ζητημα διαίτης, που μπορεί να απαιτήση καιρό!
—Μπορείς όμως ν' αφήσης τα γένεια σου!

—Να αφήσω τα γένεια μου; Τό θέλεις ε; αλήθεια;
"Ήταν έτοιμος να κάμη και αυτή την παραχώρησι, αν ως αντίλλαγμα θα είχε την οικογενειακή γαλήνη.
—Ν' αφήσης τα γένεια σου! Έκαμε η Σεσίλ σκεπτική. Αυτό εινε μια ιδέα!
Σε λίγο, είπε και πάλι:
—Νομίζω πως και έτσι θα ήσουν άρκετά καλός. Αυτό θα σε έκανε πιο σοβόρο!... Θα μου κάμης αυτή τη χάρι, Σάρλ;

Ο Σάρλ δέχθη να την κάμη.
"Η αλήθεια εινε ότι, τις πρώτες ημέρες δεν υπήρξε καθόλου γοητευτικός, με το πυκνό και άγριο τρίχωμα, που άρχισε να καλύπτει τα μάγουλά του. Το πρώτο που του έπηρεε μια έκφρασι, που τον έκανε να φαίνεται ότι μόλις είχε σηκωθεί από το κρεβάτι. "Εμοιαζε σαν ένας εργάτης το πρωί το Σαββάτου ή σαν ένας ήθοποιος χωρίς εργασία.

Αλλά, εις αντιστάθμισμα, πόσο η Σεσίλ είχε γίνει χαριτωμένη μαζί του! Τον έπεριποιείτο και ποτέ άλλοτε δεν τον είχε περιβάλει με τόσες φροντίδες.
"Επειτα, αυτά τα γένεια άρχισαν να μεγαλώνουν και να στρώνουν.

Οι φίλοι του Σάρλ ξεπελάγησαν πολύ γι' αυτό. Τον έρωτούσαν γελώντας μήπως έγυριζε από την "Αφρική ή μήπως είχαν αποφασίσει να μιμηθή τη ζωή των μακρινών προγόνων της ανθρωπότητας.

Επί τέλους όμως είχε ήσυχάσει!
"Η Σεσίλ δεν τον έπιτηρούσε πιά, δεν τον έρωταυσε ποτέ, τον άφινε να κυττάζη δεξιά και αριστερά με όλη του την άνεσι, να θγαίνει μόνος και να γυρίζει όποτε θέλει.

Ασυναισθήτως, ο Σάρλ είχε γίνει γι' αυτήν ένας ασύζυγος, ένας άνθρωπος κοντά στον οποίον μια γυναίκα εινε υποχρεωμένη να ζή, για να έχη την υπόληψι της στην κοινωνία, τον οποίον συμβούλευεται για τις διάφορες οικογενειακές αποφάσεις και στον οποίον κάθε τόσο παρουσιάζει τους λογαριασμούς.

Μια μέρα, τέλος, του είπε:
—"Η βεία μου Καρλόττα εινε άρρωστη από κάμποσο καιρό και στενοχωρείται πολύ μόνι της. "Εάν δεν έχης αντίρρησι, φίλε μου, θα ήθελα να πηγαίνω δυο ή τρεις φορές την εβδομάδα να την βλέπω. Είσαι σύμφωνος;

Την άλλη ημέρα, κατά τις πέντε, η νεαρά γυναίκα έμπαινε με χίλιες προφυλάξεις σ' ένα σπίτι της δδοού Φουά και έκτυπουσε στο ισόγειο.

"Η πόρτα στην όποιαν είχε κτυπήσει άνηγνωση στο διαμέρισμα ενός νέου με κανονικό και καλοεξυρισμένο σαν "Αγγλου αξιωματικού πρόσωπο και ό οποίος, μερικά λεπτά προτίτερα, μολονάτι ήταν ά κόμη ημέρα, είχε κλείσει προσεκτικά τα παράθυρα...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

31ον

—Ο "Ιάκωβος έπιωρήθη από τον Γερνόν. "Εν τούτοις, κατώρθωσε να εξαπατήσει τους σκοπούς και έφυγε από τη στρατόπεδο.

—"Η πράξις αυτή εινε βέβαια κακή, συνεφώνησε η "Ελιάνα. "Αλλά αποτελεί άρκε αμείβεσι;

—Για ποιόν άλλο λόγο έφυγε από το στρατόπεδο παρά για να συναντήση τον Γερνόν, να τον προκαλέση και να κτυπήη μαζί του;

—Και αν υπήρχε άφορμη πολύ σπουδαιότερη απ' αυτήν που φαντάζεσθε;

—Πέστε την αν την ξέρετε.
"Η "Ελιάνα δέχθηκε τα χείλη της.
—Οχι. Δεν θα μιλούσε, τώρα τουλάχιστον.

—Επί πλέον, είπε ο αξιωματικός, υπάρχει η όμολογία του.

—"Η όμολογία αυτή έγινε σε μια στιγμή παραφοράς, παρετήρησε η "Ελιάνα. Εινε πολύ πιθανόν ο "Ιάκωβος να θέλησε να σώση τον Βερνάρδο.

—Ωραία άφοσίωσις! Έκαμε ο λοχαγός.

—Οι άφοσίωσεις αυτές δεν εινε σπάνιες, μεταξύ στρατιωτών.

—Μην ξεχνάτε ότι πρό δυο μηνών δεν έγυριζοντα καθόλου και ποτέ δεν είχαν ιδή ο ένας τον άλλον. Υπάρχει όμως και η κατάθεσις ενός μάρτυρος, ο οποίος παρηκολούθησε η σκηνή...

—Ο μάρτυς αυτός εινε μήπως ο Πατόχης; έρώτησε η "Ελιάνα.

—Ακριβώς.

—Α! τον άβλιον!

—Γιατί τον άποκαλείτε άβλιον; Είπε μόνον όσα είδε.

—Εινε ένα θρωμερό ύποκείμενο, κύριε, του οποίου η κατάθεσις δεν έπρεπε να ληφθή υπ' όψιν. Γιατί αυτός εινε εκείνος που...

—Εσταμάτησε. Είχε προχωρήσει περισσότερο από όσο έπρεπε.

—Συνεχίστε, έκαμε ο Σεγκόν. Τί θέλετε να πείτε;

—Ο άνθρωπος αυτός εινε άφορμη όλων όσα συνέβησαν, είπε η "Ελιάνα.

—Α! έκαμε ο Σεγκόν. Έξηγηθήτε, δεσποινίς.

—Αλλά η "Ελιάνα δεν άπήντησε. Μεταμείληε τώρα για όσα είχε είπει.

—Δεν εινε τίποτε, είπε. Τα λόγια αυτά μου εξέφυγαν... Μην άποδίδετε σημάσια...

—Τούναντιον, δεσποινίς, τα λόγια αυτά έχουν μεγάλη σημασία... Δεν θα έπρεπε να σταματήσετε, άφου άρχισατε. Άποτελείστε ότι θέλετε να πείτε.

—Αδύνατον!

—Σας διατάσσω!

—"Η "Ελιάνα άνεσώκωσε με ύπερηφάνεια το κεφάλι.

—Κύριε, είπε, σας εύχαριστώ για τη συμβουλή σας. Μου ύπεδείξατε ποίο εινε το καθήκον μου και δεν θα τό λησμονήσω. Άγαπή τον "Ιάκωβο και θα έθυσίαζα προς χάριν του τη ζωή μου. "Αν λοιπόν υπάρχη κανείς τρόπος να σωθή, δεν θα διστάσω να τό κάω. Άλλά τώρα δεν θα πώ τίποτε άλλο.

Τό ύφος της έφανερώανε άρκετά ότι τίποτε δεν θα την έκανε να μεταβάλη την άπόφασί της.

Γι' αυτό δεν έπέμεινε.
«Θά ξαναγυρίση» έσκέφθη.

—Κύριε, θα μπορούσα να ιδώ σήμερα τον άδελφό μου; έρώτησε η νέα.

—Έλπίζω, δεσποινίς. Περιμένετε...

Και ο Σεγκόν έδωκε από τό γραφείον του για να μεταβή στο γραφείον του συνταγματάρχου Ντεσμάρ, κυβερνητικού επιτρόπου του στρατοδικείου.

Επέστρεψε έπειτα από λίγη ώρα και έδωκε στην "Ελιάνα ένα μικρό κίτρινο χαρτί.

—Όταν δείξετε αυτή την άδεια, είπε, θα σας άφήσουν να περάσετε.

—Πότε μπορώ να τον ιδώ;

—Μετά τις τέσσερις.

—"Η "Ελιάνα έπηρεε την άδεια στα χέρια της και έτοιμάσθηκε να άποσυρθε.

—Μην ξεχνάτε τί μου ύποσχεθήκατε, είπε ο λοχαγός Σεγκόν. Έλπίζω να κάμετε το καθήκον σας.

—"Η "Ελιάνα παρουσιάσθη την ώρισμένη ώρα στο δεσμοφύλακα της φυλακής, με την άδεια στο χέρι.

Εκείνος άνοιξε άμέσως τη θωραία σιδερένια πόρτα και την άφισε να περάση.

Επειτα άώγησε τη νέα σε ένα μεγάλο δωμάτιο, όπου υπήρχαν ένα τραπέζι και μερικά καθίσματα.

Ενα μόνο καγκελλόφρακτο παράθυρο, που έβλεπε προς τό μέρος της αϋλής, έφώτιζε αυτό τό δωμάτιο.

—"Η "Ελιάνα δεν έπεριμενε πολλή ώρα και...

Μερικά λεπτά αργότερα η πόρτα άνοιξε και πάλι, και ο δεσμοφύλας έστρωσε μέσα τον "Ιάκωβο.

—"Η συγκίνησις των δυο νέων υπήρξε τόσον μεγάλη, ώστε παρέμειναν ακίνητοι, χωρίς να τολμήν ούτε να προχωρήσουν, ούτε να πούν τίποτε.

Τέλος, έρίχθηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και επί άρκετά λεπτά άφρασαν τα δάκρυά τους να κυλήσουν έλευθερά.

—"Η "Ελιάνα έμίλησε πρώτη.

—"Ιάκωβέ μου, είπε, η πράξις για την όποιαν κατηγορείσαι, τιμωρείται με θάνατο. Τό ξέρεις βέβαια... Δεν υπάρχει λοιπόν κανένα μέσον για να σωθής;

—Κανένα.

—Εσύ έσκότωσες τον Γερνόν;

—Εγώ, άπήντησε εκείνος, χωρίς κανένα δισταγμό.

—Και τον έσκότωσες γιατί έξηπάτησε τη μητέρα σου;

—Δεν μπορούσα να άφήσω τη μητέρα μου να ύποφέρει έξ αίτίας του. Έπρεπε να τον εκδικισθώ!

—Αλλοίμονον! Έκαμε η "Ελιάνα. "Εάν τό ήξερα δεν θα σου έλεγα τίποτε. Έπρεπε να αντίληφθώ ότι τό μίσος σου θα υπερίσχυε και ότι όταν θα συναντούσταν άντισταθής. Έπρεπε να μπορούσες να ώσουν τα γυμνάσια. "Ο Γερνόνης θα ήται τότε ένας άπλους πολίτης και η πράξις της σου δεν θα κρίνεται με τόσο αυστηρότητα με βοηθήσης να έπανορθώσω τό σφάλμα μου!

—Άγαπημένη μου "Ελιάνα, είπε ο "Ιάκωβος, μην τό συλλογίζεσαι αυτό. Ήγες να μου άποκαλύψης τό όνομα της καμης όμως κανένα σφάλμα, για να προσπαθής να τό έπανορθώσης. Αυτή ήταν η μοίρα μου! Θά ύποταχθώ σ' αυτή!

Και έχασμογέλασε λέγοντας αυτά.

—Ποιάς ξέρει! Έκαμε εκείνη.

—"Ο "Ιάκωβος έκίνησε τό κεφάλι και είπε με σοβαρότητα.

—Δεν πρέπει να διατηρής καμιά έλπίδα. "Ελιάνα "Η τύχη μου έχει άποφασισθή!

—Δεν εινε δυνατόν οι στρατοδίκαι...

να σε καταδικάσουν εις θάνατον, όταν μόνον όλες τις λεπτομέρειες αυτής της ύποθέσεως.

—Για ποιές λεπτομέρειες μιλάς, "Ελιάνα;

—Για τις λεπτομέρειες της γεννήσεώς σου, για τις μηχανορραφίες του Πατόχη, για τον πραγματικό ρόλο του Γερνόνη, για τον εκδισμό του οποίου ήσαν θύμα η κυρία ντε Σεβερνύ...

—Τις λεπτομέρειες αυτές δεν θα τις μάθουν ποτέ, "Ελιάνα. Ποιός θα τους τις πει; "Η κυρία ντε Σεβερνύ δεν μπορεί να ενδιαφέρεται για μένα, άφου άγνωεί ότι είμαι γυιός της. Βεβαίως θα αισθάνεται αισθήματα συμπαθείας για μένα, αλλά τίποτε περισσότερο. Ποιός άλλος; "Ο συνταγματάρχης; "Αλλά αυτός δεν γνωρίζει τίποτε και ούτε πρέπει να μάθω ποτέ.

—"Ο μόνος ο οποίος γνωρίζει τα πάντα εινε ο Βερνάρδος. "Αλλά αυτός δεν μπορεί να μιλήση χωρίς να άτιμάση τη μητέρα του και τό όνομα τό όποιον φέρει, χωρίς να φονεύση τον πατέρα του από τη ντροπή και τη λύπη. Ούτε ο Πατόχης, ο οποίος με μισεί, έπειδι υπήρξε πρόσκομμα στή σκέδιά του. Δεν άμφισβάλω τώρα ότι αυτός έξύφανε την άτιμη εκείνη σκευωρία της λέσχης εναντίον μου. Άλλά δεν έχει κανένα συμφέρον να μιλήση, άφου η δικαιοσύνη αναλαμβάνει τώρα να έκτελέση τους σκοπούς του. Ποιός λοιπόν; Ποιός, δεν υπάρχει κανείς, κανείς άπολύτως, "Ελιάνα, ο οποίος να μπορεί να με σώση!

—Λησμονείς όμως, έκαμε σε βίαιο τώνο η "Ελιάνα, ότι υπάρχει κάποιος που γνωρίζει τα πάντα και που για να σε σώση δεν θα διστάση να μιλήση;

—Ποιός, "Ελιάνα;

—Εγώ!

—Σου τό άπαγορεύω!

—Αυτή τη φορά δεν θα σε άκούσω!

—Εστώ, λοιπόν, είπε ο "Ιάκωβος.

Πήγαινε να άποκαλύψης τό μυστικό μου. Σώσε με, άφου τό θέλεις. Άτίμασε τη δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα, άτίμασε τον σύζυγό της, που όλοι έως σήμερα τον σέβονταν και τον έκτιμούν. Πήγαινε!...

Σπείρε γύρω σου την καταστροφή και τα δάκρυα Σώσε με, "Ελιάνα, ενώ μπορείς να έλευθέρω, δεν θα με ξαναδής ποτέ πιά. Θά φύγω μακριά και θα καταριέμαι αιώνως τό όνομά σου!

—"Ιάκωβε! "Ιάκωβε!

—Δεν έχω τίποτε πλέον να σου πώ "Ελιάνα. Δεν με συγκινούν πιά τα λόγια σου!

—Αλλά, σκέψου, "Ιάκωβ, πώς μπορώ να σ' άφήσω να πεθάνης; Τό καθήκον μου εινε να προσπαθώ να σε σώσω με κάθε θυσία.

—Και ποιός σου λέει ότι θέλω να σωθώ;

—Είτε τό θέλεις, είτε όχι, τό καθήκον τό δικό μου εινε να σε σώσω!

—Και νομίζεις λοιπόν ότι με σώσεις, προσίδοντας αυτό τό μυστικό; Τό έγκλημα ή τολάχιστον εκείνο που ο νόμος θεωρεί ως έγκλημα, παραμένει τό ίδιο...

Οι προσπάθειές σου θα παραμείνουν χωρίς αποτέλεσμα. Άρρησε λοιπόν την τύχη μόνι της να κάμη ότι αυτή νομίζει.

—Οχι, ο κ. Σεγκόν, ο εισηγητής του Στρατοδικείου, έμάνευσε ότι άγνωστα έλατήρια υπάρχουν σ' αυτή την πράξι και τα έλατήρια αυτά θέλει να τα μάθω. Μοι έπαι, λοιπόν, ότι αν έμβθαινε αυτά τα έλατήρια, θα μπορούσε ίσως να σε σώσι.

—Εμίλησε, λοιπόν, δυστυχισμένη!

—Οχι, σου τό όρκίζομαι!

—Τί του είπες;

—Αυτό μόνον: "Οτι ο Πατόχης έπρεξένησε όλο τό κακό.

—Θά μου ύποσχεθής ότι δεν πρόκειται να θγλ καμιά άλλη λέξις από τό στόμα σου;

—Οχι, "Ιάκωβε, δεν μπορώ να τό κάω.

—Όρκίσου!

—Οχι! "Οχι! "Οχι!

—Θά σ' έξαναγκάσω!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

★ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ: —"Υστερα από μια σταδιοδρομία μοιραίως γυναικάς, αυτοκτόνησε πρό ήμερών στην πόλι μας η Μίτσι Βέλκχαϊμ, περικαλής καλλιτέχνης του σύγγραφου θεάτρου. "Η γόσσα αυτή είχε καταστρέψει οικονομικά περί τους πενήντα μεγαλύτερες του πλούτου και είχε άδηγησει στην αυτοκτονία τέσσερις άπο τους φίλους της, είχε δε δημιουργήσει τεραστία περιουσία. Την περιουσία της αυτή την έστατάλησε στον θωμό του έρωτός της με έναν νεαρό άσλητή, θυσιασθείσα τελικάς και η ίδια.

★ ΣΙΚΑΓΟ: —Με μεγάλη έπιτυχία λειτούργη στην πόλι μας η «Σχολή των άρραδωνισμένων». Στή σχολή αυτή φοιτούν νέοι και νεόνιδες που θέλουν μια μέρα να καταστούν καλοί και καλές σύζυγοι. "Αντίθετος προς ανάλογα μαθήματα που γίνονται σε άμερικανικά πανεπιστήμια, η δίδασκαλία της σχολής του Σικάγου δεν περιορίζεται άπλως στην θεωρία, αλλά εργάζεται και με πρακτικές ασκήσεις. "Ετσι, εις συμπλήρωσιν του μαθήματος της ψυχολογίας, οι μαθητές ύποβάλλονται επί 12 ήμερες και από μια ώρα την ημέρα σε συναναστροφή με διαφόρους νέους, ώστε να μάθουν να καταλασίνουν διά της ποιικιλίας των προσώπων, τον άνδρικο χαρακτήρα.

★ ΒΕΡΝΗ: —Πληροφρονούμεθα έκ Μιλάνου ότι συνελήφθη εκεί μια κακούργα "Ιταλίς μητέρα, που, ούτε λίγο, ούτε πολύ, άπέστασε τα νύχια των χεριών και των ποδιών της κόρης της, για να την τιμωρήση διότι δεν δέχθηκε το γάμμό της έπρότεινε. "Η νέα δρέθηκε σε σκληρά κατάστασι, διατρέχει δε σοβαρούς κινδύνους ή ζωής της. "Η φρικτή μητέρα, όνοματι Μαρία Κοντελάρι, ήταν έτι είκοσι χρόνια ήθιοποιε τό έλαφρό θεάτρου.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

για τη γυναίκα & τον έρωτα

★ Οι γυναίκες εινε περισσότερο σταθερές στο μίσος παρά στον έρωτα.

★ Οι γυναίκες που εινε έπιεικείς προς τον έαυτό τους, εινε αυστηρότερες για τους άλλους.

★ Οι έπιδεδίες γυναίκες κάνουν την άρετή τους να μοιραίνεται και να ξαναβίβει κάθε πρωί.

★ "Η άρετή των γυναικών έχει πολλούς συνήγους, αλλά πολύ λίγους μάρτυρας.

★ Για μια γυναίκα τό ρομάντσο που ζή εινε πιο διασκεδαστικό από τα ρομάντσα που διαβάζει.

★ "Ο έρως δεν εινε παρά τύχη.

★ Οι άνδρες δεν εινε ελκρινείς όταν κατακρίνουν την φιλαρέσκεια των γυναικών. "Αν οι γυναίκες έπαιναν να εινε φιλάρεσκες, πρώτοι αυτοί θα τις ικέτευαν να ξαναγίνουν. Τόσο άνουσία θα τους φαίνεταν ο έρως χωρίς τη φίλανρέσκια της γυναίκας.

★ Οι γυναίκες μοιάζουν με τό Ισπανικό σπίτι που έχουσε πολλές πόρτες, αλλά λίγα παράθυρα. Πολλοί εύκαώτερο εινε να μη κανείς στην καρδιά του, από τό να ιδή τί γίνεται μέσα σ' αυτή...

★ Οι γυναίκες προσίδουν για τό τίποτε, από άλλη περίεργεια.

★ Άμα τις γυναίκες τις έγκαταλείψουν οι άνδρες, παρθεύονται στον Θεό. "Ο Θεός εινε ο τελευταίος τους φίλος, στον οποίον μένουν μέχρι τάφου πιστές.

★ "Ο έρως της γυναίκας κώδανει διά των θυσιών, τις όποιες κάνει στον φίλο της. Δεν συμβαίνει όμως τό ίδιο και με τους άνδρες. "Η άδωνή τους κανεί και η έξοκαλούσθης της ευτυχίας τους κάνει ν' άνισον. "Η έπιθυμία τους φλογίζει και η άπόλαυσις όμως τους ψυχραίνει.

★ Οι γυναίκες έχουν τό προτέρημα να έννοουν τις φιλοφρονησεις σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου.

★ "Η ψυχή της παρθένου εινε σαν τό μισό νοικοτό ράδι. "Αν άποσπάση κανείς απ' αυτό ένα φύλλο, πέφτουν κι' όλα τ' άλλα.

★ Οι άπαιτητικές άσχημες γυναίκες που θέλουν ν' άρέσουν με κάθε τρόπο, μοιάζουν με τους έπιταυούς, που ζητούν έλεημοσύνη πιάνοντας σ' από τό σπασί...

★ "Όσο κι' αν εινε κανείς άσχηρός στον έρωτα, συγκρατεί πολυτάβητα περισσότερα σφάλματα στή φίλη του παρά στον καλύτερό του φίλο...

★ "Ο άνθρωπος που έτυχε ν' άγαπήνη άνυστεράβουλα, και χωρίς κανένα συμφέρον από μια γυναίκα, όπως κι' αν έρβουν τα πράγματα, παραμένει πάντοτε ύποχρεωμένος σ' αυτήν και ότι κι' αν κάμη, δεν θα υπερέση ποτέ να ξεπληρώση την ύποχρέωσι του αυτή.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ

Άφου εκάπνισε τό τσιγάρο του, με ύφος κουρασμένο, ύφος που άπέκτινε από την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, ο κ. Χαρίλαος Βαρνελίδης έσπρώχθηκε να πάρη τό καπέλλο του.

—Που πής; τον έρώτησε άνησυχη ή γυναίκα του.

—"Η θραδύ εινε ώραία, Φωφώ, και πάω να κάω καμιά βόλτα.

—Οχι, Χαρίλαε, δεν θέλω να θγής. Φοδούμαι.

Και γιατί; Γιατί άπολύστατα η κυρία Φωφώ φοδόναι. Φοδόναι μάλιστα γίνη συναγεμής, την ώρα που θα έλειπε από τό σπίτι ο άνδρας της. Δεν έννοουσε να μείνη μόνι της. Και μόλις έβράδυνας, έκλεινε τις πόρτες, έσκέπαζε τα παράθυρα με μαύρους μπερνετέδες και έπιθεωρούσε να εινε όλα εν τάξει με τις άστυνομικές διατάξεις. Γιατί αν φοδόναι τα έχθρικά αεροπλάνα, φοδόναι και τις παραδούσεις.

Ετσι ο κ. Χαρίλαος ήταν τό θύμα των πολυειδών αυτώνφωδών της συμβίας του. Δεν είχε πια δικαιώμα να θγαίνει τα βράδια και να παίζει την περφότια του με τους φίλους, που τον έπεριέμεναν ως τις δέκα που εκλείναν τα καφενεία. Προσπάθωνε ν' αντίδρσση, αλλά η κυρία Φωφώ ήταν άνένδοτη. "Εκείνο τό βράδυ έπεχείρησε πάλι να την μεταπειλήσει, αλλά τό κακού.

—Οχι, δεν θα θγής, δεν έχεις να πής πουθενά, έπεμενε η σύζυγος.

Εις μάτην ο κ. Βαρνελίδης προσπαθούσε να την λογικήνη, να της εξήγηση πως είχε ανάγκη να κάμη μια μικρή βόλτα για να μπόρσση να κοιμηθή. "Ελεγε τα έπιχειρήματά του περπατώντας στενοχωρημένος μέσα στή δωμάτιο. Σε μια στιγμή, ένόμισε πως θα πνιγόταν μέσα στον κατακλειστό εκείνον χώρο, και χωρίς να πολυσκεφθή, έπράδινε τους μαύρους μπερνετέδες και άνοιξε τό παράθυρο.

Μια ξαφνική σφυριξιά, που άκούσθηκε από έξω, τον εκάρφωσε στη βεία του. "Η Φωφώ άκούσε. "Εκείνος ώστόσο δρήςε τό θόρυβο να σκύψη από τό παράθυρο. Τότε έπρόβλεπε από τη σκιά ενός άστυφύλακα και του είπε χαμηλόφωνα:

—Κύριε Βαρνελίδη, πρέπει να κρύψετε τα φύτα σας άλλωλως θα καταγγελλήτε για παραδούσι. "Η Φωφώ που δεν είχε άκούσει τα λόγια του άστυφύλακα, έληγάισε κι' έρώτησε:

—Τί συμβαίνει;

Μια έμπνευσις ήρθε τότε στον κύριο Βαρνελίδη. "Εγύρισε προς τη γυναίκα του και με ύφος σοβαρό άπήντησε:

—Μπελάδες! "Ο άστυφύλακας θέλει να μου κάμη μνήμη! έπειδι δεν έσκεπασαμε τα φώτα μας. Πρέπει να πάω στην άστυνομία να εξηγηθώ.

—"Η Φωφώ δεν μπορούσε να φέρη πια καμιά αντίρρησι όταν είδε τον άνδρα της να βάζη το καπέλλο του και να κατεβαίνει τη σκάλα.

Σε λίγο η μικρή συντροφία του καφεναίου της πλατείας τον ύποδεχόταν με χορούμενα έπιφωνήματα. Και χωρίς να χάνουν καιρό, έπλησαν μια τράπουλα κι' άρχισαν να παίζουν. Άφου έπαιξε δυο άρες και έσκόασε, ο κ. Βαρνελίδης έπέστρεψε σπίτι του.

—Αχ, Φωφάκα μου, είπα μόλις μπήκε στή σάλλα κι' άντικρύστη την τρομαγμένη γυναίκα του. Καλό που πήγα, γιατί θα μας έβαζαν να πληρώσαμε ένα μεγάλο ποσόστμο. Παμε τώρα να κοιμηθούμε.

Την άλλη μέρα, την ώρα του τακτικού πρωίνου περιπάτου του, ο κ. Βαρνελίδης συνήτησε τον άστυφύλακα της προηγούμενης νύχτας. Τον έπλησάσε και με ύφος ειλικό του είπε:

—Θά μου κανετε μεγάλη χάρι, αν καμιά φορά έρχεσθε τα βράδια κάτω από τό παράθυρό μου να σφυρίζετε.

ΕΠΗ ΖΗΣΗ

ΠΝΕΥΜΑ

ΕΥΚΟΛΗ ΛΥΣΙΣ

—"Ο έ μ π ο ρ ος: Δεν μπορώ να σε προσλάβω στην εργασία μου, γιατί θέλω όλοι οι ύπαλληλοι να εινε παντρεμένοι.

—"Ο ύ π ο ψ ή φ ι ο ς ύ π α λ λ η λ ο ς: Μήπως έχ ε τ ε καμιά κόρη;

19

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

Μιά δραματική

πολεμική

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο γάμος του υπολοχαγού Άνδρέα Γιαννίλη με τη μικρή Ρένα Σαντά έθεωρήθηκε από όλους σαν ένας γάμος πολύ ταιριασμένος. Και όμως δεν ήταν.

Ο νεαρός υπολοχαγός είχε γνωρίσει εκείνη που έπρεπε να γίνει σύζυγός του σε μία κοσμική συγκέντρωση και από την πρώτη στιγμή είχε αισθανθεί έναν σφοδρό έρωτα γι' αυτήν. Παρ' όλη όμως τις προσπάθειές του δεν είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει την καρδιά της νέας. Ήταν φανερό ότι εκείνη τον απέφευγε.

Άλλ' ο Άνδρέας ήταν τυφλός από το πάθος του. Και μία μέρα την ξήτησε σε γάμο.

Οι γονείς της Ρένας έδωσαν την μεγάλη ικανοποίησή τους, γιατί ο υπολοχαγός είχε ένα γνωστότατο όνομα και το μέλλον του προεμνύετο λαμπρό.

Η Ρένα όμως αντέστη όσο μπορούσε σ' αυτό το γάμο. Άλλα, στο τέλος, υπέκυψε στη θέλησή των γονέων της.

Στον γάμο αυτόν, που έγι-νε λίγον καιρό αργότερα, ο νεαρός υπολοχαγός δεν βρήκε την ευτυχία. Η αγάπη του προς τη Ρένα είχε γίνει ένα είδος παραδυσμού. Την έλ-τρυνε με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Και, ωστόσο, η νέα φαινόταν πάντα ψυχρή και αδιάφορη στις περιποιήσεις του.

Μία μέρα, της είχε πη: — Δεν νοιάζεσαι λοιπόν, Ρένα, πόσο σε αγαπάω;

— Το νοιάζω, φίλε μου, εί-χε απαντήσει εκείνη. Άλλ' αυτό με στενοχωρεί, αντί να μ' ευχαριστεί.

— Γιατί, έρώτησε ο υπολοχαγός.

— Η νέα δεν απάντησε. Τι μπορούσε να απαντήσει άλλως τε;

Η ζωή των δύο συζύγων έ-κυλούσε έτσι μέσα σε μιαν ά-τμόσφαιρα πληκτικής, που κα-τήντησε σε λίγο ανυπόφορη.

Ο Άνδρέας έκαμε τότε τη σκέψη ότι ίσως η κοσμική ζωή θα μπορούσε να ευχαριστήσει την αγαπημένη του Ρένα και να την αποσπάσει από τη με-λαγχολία, στην όποια έφαι-νόταν να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο.

Άρχισαν λοιπόν να συχνά-ζουν στα διάφορα κοσμικά σα-λόνια και τις πρώτες ημέρες του Σεπτεμβρίου έβωσαν μία μεγάλη δεξίωση στην έπαυλη που ο υπολοχαγός είχε στην Κηφισιά.

Μία μεγάλη εύθυμία επέκρά-τησε μεταξύ των προσκεκλημέ-νων καθ' όλη την διάρκεια της ωραίας εορτής.

Μόνον η Ρένα δεν έφαινόταν να είναι ευχαριστημένη και πε-

ριεφέρετο από τον έναν δμίλο στον άλλον με την ψυχρή εκεί-νη ευγένεια, που είχε πάντοτε όταν βρισκόταν εμπρός σε ξέ-νους και που δεν διέφευγε κα-θόλου την προσοχή του Άν-δρέα.

Ο υπολοχαγός δεν την άφη-νε καθόλου από τα μάτια του. Άλλα σε μία στιγμή την έ-χασε.

Ανήσυχος, έψαξε παντού, χωρίς όμως να κατορθώσει να βρη πούθενά τη Ρένα. Οι ύπη-ρέτες τους οποίους έρώτησε, του απάντησαν ότι δεν είχαν ί-δη την κυρία τους. Συνεπώς, νε τότε ότι θα έπρεπε να βρι-σκειται στον κήπο. Άλλα πού;

Ο Άνδρέας έκασε τότε α-μέσως τις σκάλες και άρχισε να περιφέρεται κάτω από τις μεγάλες δενδροστοιχίες.

Ξαφνικά ανασκίρτησε. Είχε ακούσει έναν ψίθυρο φωνών προς το μέρος της μι-κρής λίμνης.

Έπροχώρησε προς τα εκεί και ήρθε να σταθή πίσω από ένα μαρμάρινο έδωλο, κοντά στο όποιο είχε διακρίνει δυο σκιές.

Ανεγνώρισε άμέσως τη μία από αυτές. Ήταν η Ρένα.

Η νεαρή γυναίκα έλεγε: — Όχι, Πέτρο. Δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω. Αυτό εί-νε ανώτερο από τις δυνάμεις μου.

— Ρένα, έλεγε η ανδρική φωνή, αυτός ο γάμος ήταν έ-νας παραλογισμός. Δεν έπρεπε ποτέ να τον κάμεις. Αγαπώ μαστε από παιδιά σχεδόν...

— Τον γάμον αυτόν τον θέ-λησαν οι γονείς μου, απάντη-σε η Ρένα... Έπειτα, είχα ά-τελπισθή. Είχα έναν ολοκληρο-χρονο να λάβω γράμμα σου.

— Σου έξηγήσα, αγαπημέ-νη... Είχα άρρωστήσει δια-ρεία στην Αίγυπτο που είχα πάει, όπως ξέρεις, ως μηχαν-ικός σε μία ξένη εταιρία. Μό-λις πριν από λίγο καιρό έγι-

να καλά... Και προχθές έγύ-ρισα στην Αθήνα... Όταν έ-μαθα το γάμο σου, έπηγα να τρελλαθώ...

— Πέτρο, αγαπημένε μου! Έκαμε η νεαρή γυναίκα.

— Πρέπει να τον εγκαταλεί-ψω, Ρένα.

— Όχι, αυτό δεν μπορώ να το κάμω. Είνε τόσο καλός... και με αγαπάει τόσο πολύ!...

— Ίσως η τύχη μάς δώσει αργό-τερα την ευκαιρία να ενώθου-με...

— Ό, ή τύχη! Έκαμε ο Πέ-τρος. Μπορούμε να περιμένωμε σ' όλη μας τη ζωή και η ευ-καιρία αυτή να μην παρυσια-σθή ποτέ!

Ο Άνδρέας Γιαννίλης δεν έ-περιμένε ν' ακούση περισσό-τερα. Εγνώριζε τώρα πού ώ-φειλετο η ψυχρότης της Ρένας. Σκυφτός, άπομακρύνθηκε σι-γά και έχασε στο βάθος του κήπου.

Και τότε ένα παράξενο συ-ναίσθημα άρχισε να γεννιέται μέσα στην ψυχή του. Έφταιγε μήπως η Ρένα γιατί δεν μπο-ρούσε να τον αγαπήσει; Και δεν ήταν πού πολύ αυτός ένο-χος απέναντί της, αφού είχε καταστρέψει την ευτυχία της, αναγκάζοντάς την να γίνει γυ-ναίκα του;

Από το δρόμο εκείνο ο Άν-δρέας ήταν πια βέβαιος ότι η Ρένα δεν θα ήταν ποτέ ευ-τυχισμένη μαζί του.

Μερικές έβδομάδες αργότε-ρα έκηρύχθη ο πόλεμος.

Ο Άνδρέας Γιαννίλης εί-χε κατορθώσει εν τώ μεταξύ να μεταφερθή στα άρματα μάχης, παρ' όλη φιλικές συστάσεις του συνταγματάρχου του, που του υπέδειξε ότι τα τάνκς εί-νε το πιο επικίνδυνο όπλο σ' έναν σύγχρονο πόλεμο.

Εκείνο το δρόμο ένας ανώ-τερος αξιωματικός είχε έρθει από το Γενικό Στρατηγείο στον τομέα. Συνεκέντρωσε ά-μέσως τους βαθμοφόρους γύ-ρω του και τους είπε:

— Κύριοι, αύριο το πρωί στις πέντε και τέταρτο άρχί-ζει η γενική επίθεσις εναντίον

του έχθρου. Ο ρόλος ο δικός σας είναι σημαντικώτατος. Δεν διαστάζω να σας πω ότι από σας εξαρτάται η έκβασις της μάχης στη δεξιά πτέρυγα. Πρε-πει με κάθε θυσία να καταλή-ψθώ το ύψωμα τέσσερα.

Μία φωνή ακούσθηκε τότε: — Θα καταληψθώ!

Ήταν του Άνδρέα Γιαννίλη. Η επίθεσις άρχισε την ώ-ρισμένη ώρα.

Τα μικρά κινητά φρούρια έ-ξεκίνησαν καθ' ομάδας ανά-τριά.

Σ' ένα άπ' αυτά, βρισκόταν ο Άνδρέας Γιαννίλης.

Παρ' όλη όμως τη μυστικό-τητα με την όποια παρασκευά-σθη αυτή η επίθεσις, το έχθρι-κό αντιαρματικό πυροβολικό την άντελεψθη εγκαίρως.

Άρχισε τότε μία καταγιγ-στική βολή, που έδυσχεραίνε-πολύ τις κινήσεις των τάνκς.

Ο υπολοχαγός Γιαννίλης προπορευόταν από όλα τα άλ-λα άρματα.

Σε μία στιγμή, βρέθηκε έν-τελώς μόνος, σε απόστασι δια-κοσίων μέτρων περίπου από

μια έχθρική πυροβολαρχία, που συνεκέντρωσε άμέσως τα πυρά της εναντίον του.

Άλλ' ο υπολοχαγός δεν έ-πισηθή και έπροχώρησε.

Η πάλη όμως ήταν άνιση. Στο τέλος, μία όβιδα έξερρά-ράγη πλάι ακριβώς στο τάνκς, που έπηρε φωτιά.

Ο υπολοχαγός έπήδησε ά-μέσως κάτω. Ευτυχώς έφερε μερικά πολύ έλαφρά έγκαύ-ματα.

Με μία γρήγορη κίνησι, ά-πέσπασε τότε ένα από τα πο-λυβόλα του άρματος, έτρεξε μερικά βήματα και το έγκατέ-στησε σε μία μικρή πτύχωση του έδάφους. Από εκεί, συνέχι-σε το φονικό έργο του.

Και άλλα τάνκς άνέβαιναν τώρα από το μέρος της πεδιά-δος.

Κατά το μεσημέρι, το ύψω-μα 4 είχε καταληφθή. Η επί-θεσις είχε επιτύχει σ' όλη τη γραμμή.

Βρήκαν τον υπολοχαγό Γιαν-νίλη νεκρό επάνω στο πολυβό-λο του.

Μέσα στην τσέπη του, υπήρ-χε ένα μικρό σημειωματάριο με πολλές σημειώσεις. Το όνο-μα της Ρένας έπανελαμβάνετο διαρκώς μέσα σ' αυτές.

Στην τελευταία σημείωσι, που είχε γραφή το περασμένο δρόμο, περιείχοντο τα εξής:

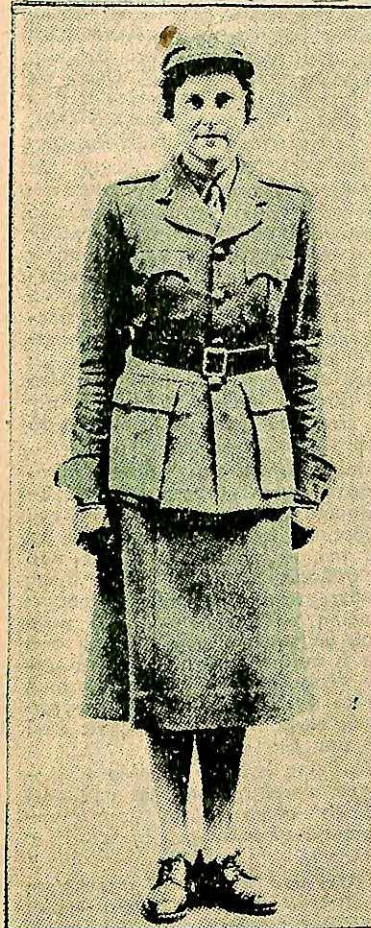
«Η αύριανή ημέρα φαίνεται ότι θα είναι κρίσιμη. Ένεπι-στεύθηκαν τον σημαντικώτε-ρο ρόλο στα τάνκς. Πρέπει να κα-ταστρέψωμε τις φωλέες των πολυβόλων για να μπορέση να προχωρήση το πεζικό.

»Τη στιγμή αυτή, η σκέψις μου ξαναγυρίζει στη Ρένα. Ξέ-ρω καλά ότι μόνον ένας τρόπος υπάρχει για να ξαναβρη την ευτυχία της... Ελπίζω ότι αυ-τή τη φορά θα μοιρέσω να της τον δώσω... για πάντα»

Έπακολουθούσαν μερικές φράσεις, άκατάληπτες για τους συναδέλφους του, που έ-διάβασαν όσα περιείχοντο σ' αυτό το σημειωματάριο. Τι ένδιεφεραν άλλως τε; Ο υπο-λοχαγός Γιαννίλης είχε πεθα-νει σαν ήρωας, παίρνοντας μαζί του το μυστικό του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟ

ΕΧΟΥΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ Σ' Ο ΛΕΣ ΤΙΣ ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ. — Η ΠΑΡΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΣΥΣΣΤΙΤΟΥ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΟΛΩΝ. — Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΦΘΑΝΕΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΥΤΑ ΑΚΟΜΗ ΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ. — ΤΟ ΜΑΡ ΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΒΑΘΜΩΝ.

ρή να κινητοποιηθή προς οία- όποτε κατεύθυνσι, όταν παρί-σταται ανάγκη.

Άλλες γυναίκες αποτελούν τον καλούμενο «στράτο των μεταφορών».

Οι γυναίκες αυτές έκτελούν χρεη σωφέρ και γενικά όδη-γών τροχαφόρων, αντικαθιστώ-σαι τους άνδρες που βρίσκον-ται στα διάφορα πολεμικά μέ-τωπα.

Όλα σχεδόν τα ταξί και ή-διωτικά αυτοκίνητα στο Λονδί-νον, καθώς και στις άλλες πό-λεις της Αγγλίας, έχουν σήμε-ρα ως σωφέρ γυναίκες.

Υπάρχει ακόμη ο «στράτος των συγκοινωνιών», που περι-λαμβάνει τις τηλεφωνήτριες, ασυρματιστρίες κτλ.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Αυτές είναι οι τρεις μεγάλες κατηγορίες. Εκτός όμως από αυτές έχουν δημιουργηθή και πολλές άλλες ειδικότητες μετα-ξύ του γυναικείου στρατού της Αγγλίας.

Γιατί οι Αγγλίδες που ύπη-ρετούν στο στρατό, δεν περιο-ρίζονται μόνον στα μετόπι-σθεν. Παρακολουθούν επίσης παντού τους άνδρες συναδέλ-φους τους.

Πραγματικά, κάθε στρατιω-τικός σχηματισμός έχει μία δύ-ναμι γυναικών στη διάθεσή-του. Οι γυναίκες αυτές παρα-σκευάζουν το συσσίτιο, πλέ-νουν τα έσώρρουχα των μαχο-μένων στρατιωτών, μαντάρουν τις στολές ους και γενικά κά-νουν κάθε τί που θα έκανε μία καλή νοικοκυρά στο σπίτι της.

Ένα από τα κυριώτερα κα-θήκοντα της Αγγλίδος που συ-νοδεύει ένα στρατιωτικό τμή-μα είναι η επίμελεια και ή φροντίς για την εξωτερική έμ-φανισι των άρρένων συναδέλ-φων της.

Κάθε δρόμο, όταν εκείνοι βγάλουν τα ρούχα τους, για να κοιμηθούν, περιέρχεται τον στρατόνα ή το στρατόπεδον και εξετάζει προσεκτικά τις στολές. Έπειτα, στο φως μιάς μικρής λάμπας, άγρυπνεί πολ-λές φορές όλη τη νύχτα, για να καμη τις αναγκαίες επιδι-ορθώσεις.

Το πρωί, ο λοχαγός θα κά-μη την επίθεωρήσι του. Άν-δρής και την παραμικρή έλλειψι-στη στολή ενός στρατιώτου, δεν θα κάμη καμμία παρατή-ρησι σ' αυτόν, αλλά στη γυ-ναίκα - στρατιώτη, που είναι ά-πεσπασμένη στη διοικήσι του.

Μ' αυτό τον τρόπο, οι Αγγ-γολοι στρατιώται κατορθώνου-ν να είναι πάντοτε καθαρά ντυ-μένοι και, όταν μάλιστα, οι συνθήκες το επιτρέπουν με άρ-κετή επίμελεια.

Οι γυναίκες - στρατιώτες της Αγγλίας διαίρονται σε τρεις μεγάλες κατηγορίες.

Πολλές δεκάδες χιλιάδων άπ' αυτές άνήκουν στην ύ-γειονομική ύπηρεσις, που είναι θαυμασώς άργαναμένη στην Αγγλία, σε τρόπο που να μπο-

υπηρετούν στο στρατό, φο-ρούν χακί στολή, όπως και οι άνδρες. Η στολή αυτή ποικίλ-λει αναλόγως του σώματος στο όποιο υπηρετούν, αλλά συνήθετα αποτελείται από μία εύρύχωρη φούστα, ένα χι-τάνιον έφηρμοσμένον στο σω-μα των με μεγάλες τσέπες και παπούτσια ίσια, με φαρδεία τακούνια. Στο κεφάλι φορούν ένα είδος κασκέτου από το ίδιο ύφασμα. Όταν όμως βρίσκον-ται στο μέτωπο, το αντικαθι-στούν με το πολεμικό κράνος.

Προτού να γίνουν δεκτές, ύ-ποβάλλονται σε μία προσεκτι-κή ιατρική εξέτασι, όπως ά-κριβώς γίνεται και για τους άνδρες. Όταν κριθούν ικανές άποστέλλονται σε ειδικά στρα-τόπεδα, όπου γίνεται ή εκγύ-μνασις των.

Ένα μεγάλο μέρος αυτής της εκγυμνάσεως είναι άφιερω-μένο στις σωματικές άσκή-σεις και τις πορείες, που άπο βλέπουν στο να κάμουν αυτές τις γυναίκες ικανές να άνθε-ξουν στις τολαιπωρίες της στρατιωτικής ζωής.

Οι άσκήσεις αυτές διαρκούν επί πολλές ώρες την ήμέρα και γίνονται από ειδικούς εκ-παιδευτάς, που δεν συγχωρούν καμμία παράλειψι και δεν δεί-χνουν καμμία έπιείκεια προς τα τρυφερά πλάσματα, που ή πατρίς ένεπίστευθη στις φρον-τίδες τους.

Κατόπιν διδάσκονται όχι μόνον να οδηγούν αυτοκίνητο, αλλά και να είναι επίσης είς θέ-σιν να επιδιορθώσουν, κάθε βλάβη που τυχόν θα έπαρου-σιαζόταν.

Συγχρόνως παρακολουθούν θεωρητικά μαθήματα, σχετικά με τον πόλεμον και άσκούνται στην οίκοκυρική. Μαθαίνουν ό-λες να μαγειρεύουν, να πλέ-νουν, να ράβουν κτλ. Οδηγούν και άκόμη σε ειδικά χαρακώμα-τα, όπου άσκούνται στη λεγο-μένη «νοικοκυρική του μετώ-που».

Απεδείχθη πράγματι ότι και μέσα σ' ένα χαρακώμα μία γυναίκα μπορεί να προσφέρει πολύτιμες ύπηρεσις και να βάλη μία τάξι και μία εύπρε-πεια σε όλα.

Στο σημείον αυτό τερματίζε-ται ή γενική εκπαίδευσις. Κα-τόπιν κάθε μία παρακολουθεί τα μαθήματα του ειδικού τμή-ματος, το όποιον έδιάλεξε ή για το όποιον έκρίθη ικανή. Έτσι, άλλες συμπληρώνουν την εκπαίδευσί τους στα ύγει-ονομικά κέντρα, άλλες στις σχολές άσυρμάτου κτλ.

«Κυτάζετε τους βαθμοφό-ρους στο κεφάλι. Άν τα μαλ-λιά τους είναι λευκά, θα έχουν βαθμό συνταγματάρχου ή στρα-τιώτου. Άν έχουν λίγες άσπρες τρίχες θα είναι πιθανόν ταγμα-τάρχαι ή συνταγματάρχαι και σπανιότερο λοχαγοί. Τα μαύ-ρα μολλίσ άνήκουν στους κα-τώτερους βαθμούς».

Έννοείται ότι οι παρεξηγή-σεις δεν λείπουν. Και είναι κά-ποτε άρκετά διασκεδαστικές.

Όλες αυτές οι γυναίκες που υπηρετούν στο στρατό δεν έ-χουν το δικαίωμα να έγκατα-λείψουν όποτε θέλουν την ύπη-ρεσις. Η προσέλευσις των εί-νε εκούσια, αλλά άναγκάσθου-ν την ύποχρέωσιν να ύπη-ρετήσουν καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Εκείνο όμως στο όποιον δεν μπορούν να συνθησούν οι γυ-

ναίκες - στρατιώτες της Αγγ-λίας είναι να ξεχωρίζουν την ιεραρχία των στρατιωτικών βαθμών.

Πρέπει να σημειωθή ότι τα έμβλήματα των άγγλικών δια-βρών είναι πολύπλοκα και δια-φέρουν πολύ μεταξύ των δια-φόρων όπλων.

Οι εκπαιδευτάι άπληψίσθη-σαν στο τέλος ότι θα μπορού-σαν να συνθησούν τις γυναι-κές - στρατιώτες σ' αυτές τις διακρίσεις και έτσι σήμερα ή διδασκαλία περί της στρατιω-τικής ιεραρχίας συνοψίζεται στις διαφόρους σχολές στα εξής περίπου:

«Κυτάζετε τους βαθμοφό-ρους στο κεφάλι. Άν τα μαλ-λιά τους είναι λευκά, θα έχουν βαθμό συνταγματάρχου ή στρα-τιώτου. Άν έχουν λίγες άσπρες τρίχες θα είναι πιθανόν ταγμα-τάρχαι ή συνταγματάρχαι και σπανιότερο λοχαγοί. Τα μαύ-ρα μολλίσ άνήκουν στους κα-τώτερους βαθμούς».

Έννοείται ότι οι παρεξηγή-σεις δεν λείπουν. Και είναι κά-ποτε άρκετά διασκεδαστικές.

Όλες αυτές οι γυναίκες που υπηρετούν στο στρατό δεν έ-χουν το δικαίωμα να έγκατα-λείψουν όποτε θέλουν την ύπη-ρεσις. Η προσέλευσις των εί-νε εκούσια, αλλά άναγκάσθου-ν την ύποχρέωσιν να ύπη-ρετήσουν καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Εκείνο όμως στο όποιον δεν μπορούν να συνθησούν οι γυ-

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

21

Θὰ τὸν ἀνακινῆτε διαρκῶς γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ.
Μέσα σ' αὐτὸν θὰ ρίξετε τὰ ἀχλαδία, τὰ καρ-
πότα καὶ τὰ πεπόνι πού ἔχετε ἐτοιμάσει.
Θὰ τὰ βράσετε τότε ὅλα μαζί ἕως μισή ὥ-
ρα, θὰ ἔχετε ἔτοιμὴ μιὰ θουριάσι καρποῦστα
πού θὰ εἶνε πολὺ εὐγευστος καὶ γλυκεῖα.

ΡΟΔΑΚΙΝΑ, ΑΧΛΑΔΙΑ, ΣΥΚΑ

Μὲ τοὺς καρποὺς αὐτοὺς μπορεῖτε νὰ φτι-
ξετε θουριάσεις καρποῦστες χωρὶς ζάχαρη.
Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, θὰ πάρете μερικά κοκ-
κινογαούλια, θὰ τὰ κόψετε σὲ στρογγυλές φέ-
τες ἄρκετά χονδρὲς καὶ θὰ τὰ βράσετε ἐπὶ
μισὴ ὥρα μέσα σὲ μιὰ χύτρα.

Κατ'αὐτὴν θὰ κόψετε σὲ φιλές - φιλές φέτε-
τὴς πρῶτες χονδρὲς φέτες καὶ θὰ τὴς βάλετε
μέσα σὲ μιὰ μπρουτζίνη χύτρα, μαζί μὲ
χυμὸν μῆλων, πού θὰ ἔχετε προπαρασκευάσει
ἐκ τῶν προτέρων.

Θὰ τὰ ἀφήσετε νὰ βράσουν ἔτσι ἐπὶ ἄρκε-
τὴν ὥρα, ὥς πού νὰ ἀρχίσουν νὰ πήζουν.

Θὰ προσθέσετε τότε τὰ ἀχλαδία, τὰ ροδά-
κιά καὶ τὰ συκα, καὶ θὰ τὰ βράσετε ἔτι

ΡΟΔΑΚΙΝΑ, ΑΧΛΑΔΙΑ, ΣΥΚΑ

Ἡ κομπόστα αὐτὴ διατηρεῖται ἐπὶ πολὺ.

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΧΩΡΙΣ ΖΑΧΑΡΗ

με κερύ.

ΣΙΡΟΠΙ ΧΩΡΙΣ ΖΑΧΑΡΗ

Τὸ σιρόπι αὐτὸ εἶνε κατάλληλο καὶ γιὰ τὴ γάλα ἀκόμη.

πώς υπάρχουν στρατιώτες, που δεν έχουν
οικογένεια και φίλους και πώς θα τους
ευχαριστούσε να πάρουν ένα γράμμα α-

Λίτσα Λούλη.»

Θ. Α. ΝΑΣΗΣ

ΓΚΑΦΑ ΣΤΗΝ ΓΚΑΦΑ

— Γιατί ἐκπλήττεσθε; ἅπαντὰ ὁ σὺ φέρ. Μήπως καὶ σεῖς δὲν κατεβαίνετε ἀπὸ τὰ πεζοδρομια στὴ μέση τοῦ δρόμου;

ΤΑ ΚΟΚΟΡΟΦΤΕΡΑ

Ἡ Ζαμφὼ κούνησε τὸ κεφάλι:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΥΛΒΙΟΣ

ἀφ' ἧ, φοβοῦμαι τὸν Τσολιά

ΜΙΑ ΤΡΥΦΕΡΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

22

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

«Νά ντύσωμε ζεστά τους στρατιώτες μας». Αυτό είναι το σύνθημα. Αυτή είναι η μικρότερη υπηρεσία που μπορεί να προσφέρει κάθε Έλληνίδα, ακόμη κι' αυτή που δεν έχει πιά τη δύναμη και τα χρόνια να προσφέρει τίποτα παρά πόνο. Το νομίζετε λίγο κι' αυτό; Το χειρότερο πράγμα για τον στρατιώτη που πολεμάει είναι το κρύο, ή καυνοιά. 'Ας φροντίσωμε λοιπόν να τον ντύσωμε ζεστά για να τον προφυλάξωμε από τα κρύα και τη βαρχειμονιά. 'Ας δώσωμε δυο μάλινα έχωμε, ως αγοράσωμε δυο μάλι μπουρούμε.

Μπροστά στη διάσφι και την προθυμία που από την πρώτη στιγμή έδειξαν οι γυναίκες και οι αδελφές, των ήρωων μας, τα λόγια, τα πράγματα και οι παραιτήσεις περὶ τούτων...

Η όρμη ξεπέρασε το «Εμπρός!» Πλέκουν όλες οι Έλληνίδες. Με τις χανδρές δελανίδες και το μάλι που είναι άγριο για να δαστάει πὶς ζεσθ και να κρατάει το νερό, φτιάχνουν πλεκτά για τους στρατιώτες μας. Είναι γυναίκες που τελειώνουν ένα πλεκτό την ημέρα, είναι άλλες που κάνουν νυχτέρινα, είναι άλλες που κλέβουν άφες από τη δουλειά τους της ημέρας γιατί το θεωρούν ιερή υποχρέωση να μην αφήσουν να περάσει μέρα χωρίς να φροντίσουν για τη ζεστασία των πολεμιστών μας. «Ούτε ένας στρατιώτης δεν πρέπει να μείνει χωρίς τη φανέλλα του. Ούτε ένας!» Το ύψοςέχουν όλες

οι γυναίκες της χώρας μας και οι Έλληνίδες κρατούν το λόγο τους. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ούτε στιγμή πως η Πατρίδα μας κάνει πόλεμο, κι' αυτό πρέπει να μας κάνει ν' αφήσωμε κατά μέρος κάθε έγωιστική σκέψη... Η πλειονότης των Έλληνίδων τώκει καταλάβει αυτό και λίγα, πολύ λίγα και μεμονωμένα είναι μερικά κρούσματα έγωισμού και αυτοσυνητησίας. Πολύ λίγες είναι οι γυναίκες που παραπονούνται είτε διότι έπεριμέναν πολλή ώρα στον μπακάλη για να φανήσουν, είτε διότι δεν έβρισκαν κάτι που έζητοσαν στον μαγαζί, είτε διότι τους έλειψαν ώρισμα πράγματα. Όλες παραβέχθηκαν τις θυσίες που έπιδόσαν τα γεγονότα, κι' όλες ξεχασαν δια μιας την έπιλοκαίότητά τους.

Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν επιβάλλει κανείς νόμος, που δεν είναι ανάγκη να υποδειχθούν για να γίνουν, και γίνονται αυθόρμητα, από ένα αίσθημα ηθικό, αυτό που είναι κρυμμένο σε όλων μας τις ψυχές.

Πού είναι τα έλαφρομυαλά πλάσματα τάκια που δεν έσκέπτονται παρά τι θα φορέσουν και πως θα διασκεδάσουν; Νομίζετε πως τους έπτε κανείς να τρέψουν να δουήσουν, νομίζετε πως έπεριμέναν να τους τη κανείς; «Έχωμε την ανάγκη σας!» Κάθε άλλο. Έτρεψαν άμέσως να προσφέρουν υλικά και οι

εξοφές των Έλληνίδων είναι τόσες, που οι αρμόδιες υπηρεσίες αναγκάζονται να διαχουν πολλές. Και έλπετε προσωπικά θλιμμένα να φύγουν με μια έκφραση απογοητευμένη: «Δε μας χρειάζονται. Είναι πολλές». 'Αλλ' δε μη θλιβούνται όλες αυτές και δε μη νομίζουν ότι δεν προσφέρουν υπηρεσίες φροντίζοντας το σπίτι τους, την οικογένεια που άπομένει, τα παιδιά. Έπειτα, δε μη ξεχνούν τα πλεκτά κι' δε μη ξεχνούν ακόμη πως άργότερα θα χρειασθούν κι' αυτές όταν οι άλλες που προηγήθηκαν θα πρέπει να ζήκου. ρασθούν.

ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥΣ

Κάθε μέρα το γράφουν οι έφημερίδες, κάθε μέρα το λέει ο Ραδιοφωνικός Σταθμός μας πως δεν πρέπει να ξεχνάσωμε ούτε στιγμή. Είμαστε εί πόλεμο και πρέπει να ξεχωρίσωμε πως πρέπει όλα να τα περηνόμε και για όλα να είμαστε έτοιμες. Στά σπύτια μας δεν θα παραλείπωμε ποτέ τα μπλε χαρτιά ή τις σκοτεινόχρωμες κουρτίνες στα παράθυρα για να έμποδίζωμε και μια χαρμάδα ακόμη από φώς. Δεν θα διατάζωμε να καταγγείλωμε αυτόν που δεν θα ήθελε να συμμορφωθεί και αν υπάρχουν φωταγωγοί που έπειδη δεν φαίνονται από το δρόμο μένου φωτισμένοι έχωμε καθήκον να το υποδείξωμε στην άστυνομία για τα περαιτέρω. Ιτά σπύτια μας επίσης δε υπάρχει το σουδαλάκι με την άμμο κι' ένα φαράσι. Μία δυο φαρμακεία άμμο μπορούν να σβύσουν άμέσως τη φλόγα μιας έμρηστικής

δόμρας. Όσο για την ώρα του αναγεμνού, με ψυχραιμία θα σπύ. Δωμε εκεί που από πρην έχωμε ύπ' όψει μας ότι θα πάμε.

Δεν πρέπει ποτέ να τα χάνωμε, κι' αυτό είτε στο σπίτι μας δεσθούμε είτε άλλου να ξερωμε άμεσα τι θα κάμωμε. Αν κοντά στο σπίτι μας υπάρχει καταφύγιο που μπορεί να μας δεχθεί να το ξερωμε από πρην, αν περηνόμε ώρισμένους δρόμους για να πάμε κάθε μέρα στη δουλειά μας δε έχωμε κατατοπισθεί περὶ του άν και του υπάρχον καταφύγιο.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: Εταιρία «Κ Ν. Παπαγεωργίου & Σία»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια ένωτερικό Δρχ 300
Εξάμηνος » 150
Ετησία έξωτ. λπ. 'Αγγ. 1.10
'Αμερικής δολλ. 6
'Αμερικής Λ. Τ. 6
Εμδάσμου και έπιταγαι εις διαταγήν: Περιοδικόν «Θησαυρός»—'Αθήνας, Σαντα. ρά 5.

Υπεύθυνος Συντάκτης
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρόδα 10)

Προσάτεμος Γυπογραφείον:
Στέφανος Κατάνης
(Δαμάρως 4, Παγκράτι)

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Από γράμματα των ήρωϊκών πολεμιστών μας

Ο Έλληνας Λαός γνωρίζει, στις γενικές της γραμμές, από τα λακωνικά ανακοινωθέντα του Στρατηγείου, τη νέα τρισέλιξη ιστορία την οποία γράφει, στα βουνά της Ηπείρου και της Μακεδονίας, η άδάμαστη εύμυχια του Έλληνικού Στρατού.

Αλλά δεν γνωρίζει την έπιτοπία στις λεπτομέρειες της. Την έπιτοπία αυτή την άφηγούνται, κατά τον ώραιό τερο τρόπο, οι ήρωϊκοί μας φαντάροι άπό τη σκηνή του Μετώπου, ή από την κλίνη του τραυματίου, στα γράμματα που στέλνουν στους οικείους των. Γράμματα άπλά, γραμμένα με μολύβι στο γόνυ, έπάνω σ' ένα μισοξερσκισμένο φύλλο χαρτί, γραμμένα διασπικτά κά τω από τον έχθρικό καταγίσμο ή μέσα από τους πόνους του τραύματος, άλλα ξεχειλίζοντα όλα από ήρωϊκήν αυταπάτη, από λεβεντιά, από σαρκαστική περιπόρνηση πρὸς τον έχθρο και ακράδαντη πεποίθηση στην νίκη. 'Ιδου μερικά από τα γράμματα αυτά:

Ένας στρατιώτης τραυματισθείς στην ήρωϊκή έδωρμη της Πίνδου, περιγράφει στην έπιστολή του, από το χειρουργείον του μετώπου, τον ήρωϊσμό του άνθυπολοχαγού διμοιρίτη του:

«Ε'Η διμοιρία μας, γράφει, έκανε έπιθεσι. Άπέναντί μας, έκτος από το Ιταλικό πεζικό, ήταν και μια φάλαγγ από δυο Ιταλικά πολυβόλα που βέρβαν στο μπροστινό έδαφος. Οι 'Ιταλοί πολυβολήγαι δεν μπορούσαν να σκόπεύουνε καλά και έτσι μπορούσαν να τους πλησιώσωμε στα 50 μέτρα χωρίς άπώλειες. Ο διμοιρίτης μας, ένας νεαρός άνθυπολοχαγός που μόλις τώρα βγήκε από την Σχολή Ευελπίδων, μάς άφησε εκεί να περιμένωμε προκεκαλυμμένοι με έφ' όπλου λόγχι, παίρνει δυο χειροβομβίδες, τρέχει όλα μόνος μπροστά σαν άστραπή και ρίχνει τις χειροβομβίδες έπάνω στα έχθρικά πολυβόλα. Χωρίς να περιμένωμε καμμία διαταγή, ώρηξωμε όλοι μας κατά του έχθρου φωνάζοντας «Άρά! Άρά!...»

Οι 'Ιταλοί αναγκάσθηκαν να υποχωρήσουν. Προβόσωμε μόνο να πιάσωμε 4, που έκλαψαν από το φόβο τους. 'Εκεί είδαμε ότι οι δυο χειροβομβίδες του ήρωϊκού μας άνθυπολοχαγού είχαν σκοτώσει όλους τους 'Ιταλούς πολυβολήγες».

Ένας άλλος τραυματίας περιγράφει με ώραιό χιούμορ τις έντοναίσεις του από τους πρώτους αιχμαλώτους και θέλει συλλάβει ο λόχος του.

«Μία μέρα πρην τραβήχθη, ο λόχος μας έπιασε 36 αιχμαλώτους. Ήσαν σ' έλεεινή κατάσταση. Η πρώτη κουβέντα που μάς είπαν έχοντας τα χέρια τους σκιαμένα ψηλά, σε σημειών υποταγής, ήταν: Μαντζάρι! Το ίδιο έβραν, ο λόχος μας τους έκανε τραπέζι με διπλή μερίδα... μακαρονάδα».

Οι περισσότεροι από τους ήρωϊκούς μας φαντάρους έκράζον, στα γράμματα τους, την υπερηφάνεια τους για την ευστοχία του Έλληνικού πυροβολικού. 'Ιδου τι γράφει ένας εξ αυτών:

«Είμαστε υπερήφανοι για το πυροβολικό μας. Οι πυροβολήγαι μας φέρνουν τα κανόνια μας (τ' άθδονία μας, όπως τα λέμε) μπροστά στις πρώτες γραμμές του πεζικού και βετρυνώνουν το στόχο με τις πρώτες βολές. Οι φαντάροι ένθουσιάζονται πολύ με τις έπιτυχίες αυτές, που είναι γενικές σ' όλο το μέτωπο».

Αλλά δεν ξεχνούν και την άθάνατη Έλληνική λόγχι.

«Η λόγχι —γράφει ένας άλλος— παίζει σπουδαίον ρόλο. Μία μέρα ο διπλανός λόχος έκαμε μία σπουδαία άντεπίθεσι εις φάλαγγα κατά τριάδας με έφ' όπλου λόγχι. Οι 'Ιταλοί έτρομοκρατήθηκαν μπροστά στην τέλμη αυτήν και τώστριψαν ά...λά... 'Ιταλικά».

Άλλοι έκράζον την χαρά τους για τα πολύτιμα λάφυρα, που περιέρχονται εις χείρας του στρατού μας και τα οποία χρησιμοποιούνται άμέσως έναντίον του έχθρου. «Τα Ιταλικά τμήματα πεζικού είναι έφωδιασμένα με δόσους πολυβόλα και όλμους. Τους παίρνωμε κάθε μέρα άπ' αυτά και τα χρησιμοποιώμε άμέσως έναντίον τους. Γρήγορα μάς καθιστούν μόνοι τους την χρήση των όπλων αυτών. Όσο για πυρομαχικά, δε είναι καλά οι άνθρωποι αυτοί, που φροντίζουν να μάς άφίνουν μπόλικά».

Ένας δεκανέας, γράφοντας από το μέτωπο στον πατέρα του δίνει σε λίγες γραμμές έναν άνόγλυφο χαρακτηρισμό της Ιταλικής άεροπορίας:

«Σεβάστε μου πατέρα, Προχέες ήρην να μάς δομωδίσουν 4 Ιταλικά άεροπλάνα. Το ένα το γκρεμίσωμε με τα πολυβόλα μας. Τα άλλα τρία έβρισαν τις δόμβες τους στα καυτούρα και άργωσαν τις πλαινές του βουνού μας».

Αλλά γράμματα έκφράζουν άπείριτα και άλλα την φλογερή πίστι που έμπνέει και έμψώχνει τους ήρωες του μετώπου.

«Σ' ένα χωριό —γράφει ένας φαντάρος, από το κεντρικό μέτωπο— που άνακατάλαβωμε, βρήκαμε έναν αιχμάλωτο δικό μας που οι 'Ιταλοί τον είχαν δεμένο στην πόρτα ενός σπιτιού.

Ο στρατιώτης μας αυτός μάς είπε ότι δεν τον έπιασαν αιχμάλωτο σε μάχη, άλλα είχε παραπλανηθεί τη νύχτα σε μίαν έπιστολή του και είχε την άτυχία να πέση στα χέρια των 'Ιταλών. Όταν άρχισε να μπειν στο χωριό ο λόχος μας και ο έχθρος έφυγε πανικόβλητος, ένας 'Ιταλός λοχαγός έπέταξε στον δέμένο αυτόν στρατιώτη μία χειροβομβίδα για να τον σκοτώσει. Εύτυχώς η χειροβομβίδα δεν έσκασε και ο λυτρωμένος πια συνάδελφός μας έχει τάξει μία λαμπρόδα σαν το μπύλι του στην Παναγία της Τήνου την όποια έχωμε όλοι για προστάτιδά μας, για να μάς βοηθήσει να έκδικήσωμε την δολοφονία της «Έλλης» μας».

Ένας άλλος φαντάρος, από το ίδιο μέτωπο, περιγράφει τον πανικό των όποιων έσκόρπισε η άστραπή της Έλληνικής λόγχης στις τάξεις του έχθρου. Και καταλήγει:

«Σε πολλές άποσκέυες αιχμαλώτων 'Ιταλών βρήκαμε κιθάρες, μαντολίνα και όμπρλέτες. Έχω την έντύπωση ότι στο τέλος οι φαντάροι μας θα τους κυνηγούν μόνο με την λόγχι, γιατί οι 'Ιταλοί έχουν πάθει τόσο μεγάλον πανικό, ώστε να μην άξίζουν να κόπο να χαλούμε για χατήρι τους όλα τα πυρομαχικά που μάς στέλνει η φτώχη Έλλάδα. Φθάνει η άστραπή της λόγχης μας γι' αυτούς τους κυρίως καρπαζοεισπρακτόρες».

Αλλά περισσότερο συγκινητική και από τους ήρωϊκούς άθλους των, είναι η αυταπάτη των προμάχων. 'Ιδου τι γράφει ένας ήρωϊκός στρατιώτης στη μητέρα του:

«Είναι αλήθεια ότι στα τρώφια έχωμε κάποια δυσκολία. Όχι πως δεν υπάρχουν. Ο μπάρμπα Γιάννης μάς στέλνει μπόλικά. Αλλά η έπιμελητρία μας δεν μπορεί να μάς φθάσει εύκολα όλες τις σφές μέσα στις χαράδες και τα κατασάβραχα που κυνηγώμε άλύπητα τους 'Ιταλούς χωρίς να τους άφηνώμε ν' άνασάσωμε. Δεν μάς νοιάζει όμως καθόλου κι' αν τύχη να μείνωμε καμμία φορά με έφρη κουρασμένα. Χορταίνωμε και μεθώμε άπ' τη νίκη».

Για να μπορέσωμε να τους πάμε ως τη θάλασσα, πρέπει οι πλουσιοί και όσοι έμειναν πίσω να μάς στέλνουν μάλινα είδη, γιατί έδω έπάνω κάνει πολύ κρύο. Έπίσης και τα γαργάκια να μάς στέλνουν...»

Σε μίαν έκκλησι, όπως αυτή του ήρωϊκού και άπλοϊκού μας φαντάρου κανείς δεν μπορεί να μείνει άσυγκίνητος. Και άσφαλώς δε θα μείνει...

Με μεγάλη μας ευχарίστησι άποδεχόμεθα και υιοθετούμε την ιδέα που ρίχνουν τέσσερα πέντε φανταράκια μας από το μέτωπο για την ίδρυσι μίας ειδικής στήλης στο «Θησαυρό», στην όποια να φιλοξενούνται προτάσεις άλληλογραφίας των πολεμιστών μας με κοπέλλες της πρωτεύουσας και των έπαρχιών. Έτσι από σήμερα έγκαινιάζωμε υπό τον τίτλον «Οι κουμπάρουλες των πολεμιστών» την παρούσα μόνιμη στήλη και προσκαλούμε όσα από τα παλληκάρια μας του μετώπου θέλουν να άνοιξουν άλληλογραφία με Έλληνοπούλες των πέλων, να μάς στέλνουν τη διεύθυνσι τους για να την δημοσιεύσωμε έντελως άφωρα. Άφ' έτέρου άπευθύνωμε έκκλησι σ' όσες από τις νεαρές άναγνώστρις μας διαθέτουν λίγες ώρες καιρό, να σπεύσουν να γράψουν στους γενναίους μας άκρίτες, τους αγωνιζόμενους για την έλευθερία, την άνεξαρτησία και την άσφάλεια μας, για να τους χαρίσουν λίγες στιγμές χαράς και ξεκούρασης στη μοναξιά τους και την άγωνία τους. Τονίζωμε ότι είναι έθνική υποχρέωσις για κάθε Έλληνοπούλα να γίνη «Κουμπάρουλα» ένδς από τους πολεμιστάς μας.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ο. γ. ι. α. ρ. ε. — Μήπως σας δίνω, κυρία μου βάρος; Η χ. ο. ν. τ. ρ. η. — Τι λέτε, γιατρέ μου, ούτε σας πήρα είδησι καν που άνεβήκατε...

(Σ' έκτισο του ΡΑΜΙΖ, από το Τουρκικό περιοδικό «Καρικατύρ»)

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΝΕΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Ιδέν φαινόεσσαν συνέλαβον ευθύς κι' έκ της κλινός μου της άδρας ταχέως έγερθείς έκάθισον ήρωϊκάς επί πολυβρονός κι' άνέκρασον πρὸς έμαυτον έντώνως και δεινός: —Ω, γόη Παρατατικό! Γιατί ποσός δεν δρας; Γιατί πρὸς δράσεις παλαβάς αυ μην δε και σφοδράς ευθέως δεν χωρείς

και χάνεσαι, εύτως είπειν, έν ταις ρηχίς νεροίς, Ω, εαυτέ μου θαυμαστέ, συ όστις έν ειρήνη σφοδρώς κατεκραύνωσας τα των θλέων σμήνη ιδου πεδιον δράσεως ο τωρινός άγών κατ' άτρωμήτων όπωσούν κι' ήρωϊκών... λαγών. Έμπρός, ο Παρατατικό, συγκέντρωσον έν τάχει τας σφριγηλάς δυνάμεις σου και ώρμησον στη μάχη. Κι' έφ' όσον άπηγόρευσαν στρατόν θέλοντων άλλώς ουν πολέμησον κατά των Φασιστέων, μετάδθθι τούτεστιν

και ζήτησον να σε δεχθούν ως γερο-πυροσθέστη να προσφέρης συνδρομήν με θαρραλέαν χείρ έάν και δόμωι τοι έχθρου δημιουργήσουν πυρ. Αυτά μιλήσας μετ' έμού μετέδθην παρα- (χρήμα

έν τινι άστυνομικῷ της πόλεως μας τμη' (μα και πυροσθέστης κραταιός εξήτησον να (γίνω τας πυρκαϊάς να σβύνα.

Άλλά και παλιν, ω Θεοί, άπέτυχον —τί (κρίμα! — καθ' όσον μ' άνεγνώρισον οι πάντες έν (τω τμημα

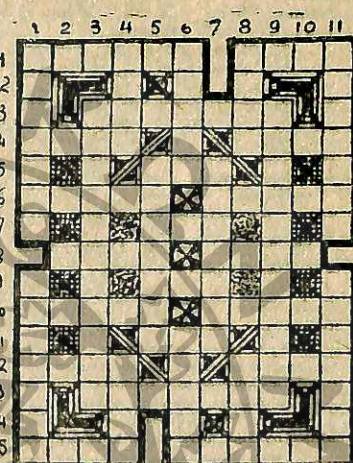
και μ' είπεν ο Διοικητής μετ' είνος όρ- (γής θαδώς έκπλαγείς: —Μπα;! Πυροσθέστης μου ζητάς να γί' (νής τώρα πλέον έσύ, που... άνάδεις πυρκαϊάς στα στήθι, (των θλέων: Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΙΚΟΣ

Οι Διαουλεύει

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 120

1) Χώρα ή όποια έρχισε να τιμωρηται δια τα έγκλήματα τα όποια διεπράξε μέχρι σημερον.—Βασίλειον της Ν. Α. Ασίας.
2) Πόλις εις την όποιαν δεν θα άργήσουν να εισέλθουν θριαμβευτικώς τα στρατεύματά μας.
3) Το... Πινδος υπήρξε πραγματικός τάφος δια τα ήρωϊκά στρατεύματα του Μουσολίνι.—Το ένω, νημο διασφου Γάλλου συγγραφέως, το όνομα του εινε Άλφονς.
4) Σύνδραμος.
5) Αρχαία όνομασία της επί του Αιγαίου Πελάγους παραλιακής Μ. Ασίας.—Η μετ' όυ Έλλάδος και 'Ιταλίας οφείλεται αποκλειστικώς και μόνον εις τας έγκληματικές ενεργείας της δευτέρας.
6) Νομισματική μονάς ευρωπαϊκού κράτους το όποιον ύπ'ατά και αυτό τελευταίως μεγάλας συμφορές.
7) Εύνοη, εύκολα.—Δίδω εις τι παλμικήν κίνησι.
8) Μην του έτους εις την γαλλικήν.
9) Τα μη παρουσιάζοντα άνομοιαιμορραγία.—Ποταμός ό όποιος χωρίζει δυο ήπείρους.
10) Σημειον της αριθμητικής.
11) Ευρωπαϊκόν κράτος εις το όποιον άφείλται η υποδουλίκας πολλών όρεχών.—Χώρα της Ασίας.
12) Υπήρξε το τελευταίο θύμα της άνάδρου 'Ιταλίας.
13) Το ύψιστον σημειον της άναπτύξεως.—Αρχων της 'Ιουδαίας εις τον όποιον αποδίδεται η διαταγή της σφαγής των νηπιών.
14) Καθ' έτος.
15) Δύο πράγματα θα άναφέρη ό ποσώποτε η ιστορία της συγκρούσεως: Τα έγκλήματα της φασιστικής 'Ιταλίας και τον ήρωϊσμόν των Έλλήνων στρατιωτών.—Πόλιν, τήμος φίλη της Έλλάδος.
16) Σύμπραξις, ενεργεια γινόμενη από κοινού.
17) Ο... της Έλλάδος δεν έχει

σημερι, παρά μίαν μόνον έπιθυμίαν: την συντριπτικήν ήτταν της 'Ιταλίας.—Η κατά την άνοιξιν πρὸς τη θάλασσαν των αγρωστωιδών.
5) Ποταμός της Έλλάδος, ό όποιος θα μείνη άλησμόνητος εις τους 'Ιταλούς.
6) Η άντιαεροπορική μας... κά μνει τον έχθρον να σκέπτεται κακώς προτού μάς έπισκεφθής.—Λουτρό, πόλις της Φθιωτιδοφωκίδας.
7) Χημικόν σπριχείον, έκ των εύγενών μετάλλων.
8) Θεωητικόν τύπος του όνόματος 'Αλεξάνδρα.—Φέρω τι από μιας θεσεως εις άλλην.
9) Λίμνη της Μεσογείου τον όποιον ουδέποτε θα πλησιάση ό ήρωϊκός Ιταλικός στόλος δια τον άπλούστατον λόγον ότι έντός του λιμένος αυτού εύρίσκεται...
10) Έντομον το προζόν του όποιον αχηματίζεται με τα τέσσαρα πρώτα γράμματα του όνόματος του.—Κάθε... έπιθυμεί και αυτός της ήτταν της 'Ιταλίας.
11) Δύο πράγματα θα άναφέρη ό ποσώποτε η ιστορία της συγκρούσεως: Τα έγκλήματα της φασιστικής 'Ιταλίας και τον ήρωϊσμόν των Έλλήνων στρατιωτών.—Πόλιν, τήμος φίλη της Έλλάδος.
12) Σύμπραξις, ενεργεια γινόμενη από κοινού.
13) Ο... της Έλλάδος δεν έχει

Με τὸ νῆμα ποὺ βρίσκετε στὰ πε-
ρισσότερα μαγαζιά τῶν Ἀθηνῶν στήν
τιμὴ τῶν 40 δραχμῶν κατὰ θεμα, πλέ-
ξετε κουκούλες, παυλόδερ, γάντια καὶ
κόλτσες. Ὅλων αὐτῶν ἔχουν ἀνάγκη
οἱ πολεμιστοὶ μας.

Θησαυρός

Ενισχύετε τὸν ἔργον
τοῦ ἑθνικῆς ἐρυθροῦ σταυροῦ